PATRICIA MUSE

Misterul din turn

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Ochii obosiți ai Eugeniei Adams cercetară întunericul în căutarea unui semn de viață. Își încordă auzul să prindă zgomotul vreunui motor îndepărtat, dar tăcerea părea la fel de adâncă precum bezna nopții. Așteptase răbdătoare pe ponton barca ce trebuia s-o ducă pe insula Mounds, dar când un marinar bătrân venise stânjenit pe la zece și jumătate și stinsese luminile de la debarcader, începuse să se neliniștească.

Acum, pe post de lumină, nu rămăsese decât lampa cu kerosen care licărea slab în spatele ei. Stelele ieșiseră brusc în evidență în clipa în care lumina electrică se stinsese, și acum străluceau pe cer, fără să penetreze peisajul întunecat. Deși auzea cum apa se lovește de chei, îi era dificil să distingă unde se termina lacul și începea malul împădurit.

"Sunt foarte departe de casă", se gândi Gena, privind în întuneric. Era un gând singuratic, dar nu nemulțumitor. Scutură din părul blond care-i cădea pe umeri și se așeză pe valiză.

Nu peste mult timp, starea de meditație îi fu întreruptă de un bâzâit îndepărtat.

"Să fie aievea?" se întrebă ea, dar zgomotul motorului suspendat, deși încă departe, era cu siguranță real.

"În sfârșit!", suspină ea, și privi înapoi, la conturul vag al satului care dormea în spatele ei. Se numea La Pointe și Gena fusese nedumerită să afle că La Pointe era considerat a fi un nume indian în partea aceasta a Michiganului nordic.

Păru o eternitate până când barca ajunse în sfârșit, și un bătrân care arăta la fel de obosit cum se simțea și ea o legă de piciorul pontonului. Gena se grăbi să-l ajute și zâmbi în fața ochilor albaștri și șterși, dar nu primi nici un răspuns. Abia dacă se uită la ea în timp ce mâinile lui scheletice îi luară valiza și o așezară în barcă.

– N-am putut să pornesc barca, se scuză el pentru lunga întârziere.

Gena îl asigură că nu era nici o problemă, încântată că cele trei ore obositoare de așteptare se încheiaseră; oricum, în timp ce traversau lacul, descoperi că în loc să se simtă relaxată, devenea din ce în ce mai încordată. De ce părea atât de ciudat că o barcă mică traversa lacul noaptea? Odată cu starea de nervozitate, veni și o presimțire stranie. Insula Mounds începea să se zărească. Un străin din autobuz îi spusese că fusese numită așa după mormintele indiene care fuseseră descoperite pe ea cu mulți ani în urmă.

Gena privea cerul înstelat, dar apropiindu-se de insulă, întinderea lui întunecată fu ștearsă brusc de un turn care părea să se contureze amenințător în față. Genei îi dădu un fior pe

șira spinării să-l vadă răsărind imediat în spatele debarcaderului. O neliniște nedefinită nu-i dădea pace și decise că va sta cât mai departe posibil de el.

Bătrânul îngrijitor trase barca în dreptul digului și o legă de mal. Opri motorul și dintr-o dată o tăcere de mormânt umplu urechile Genei. Pădurea și casa păreau înghețate, oglindindu-se pe suprafața lacului. Aerul se mișca într-o adiere abia simțită, totuși, în atmosferă plutea mirosul înțepător de conifere.

Ținând barca în echilibru, îngrijitorul îi făcu Genei semn să coboare. Îi luă valiza și-i arătă cu lanterna cărarea stâncoasă pe care trebuia să pornească. După ce ocoliră dosul casei, Gena văzu o lumină pe verandă, pe care turnul o ascunsese până acum. Nu așteptară decât câteva clipe înainte ca menajera, o femeie cu înfățișare matură și cu un chip ciudat de inexpresiv, să le deschidă. Se părea că stătuse să asculte. Menajera pregătise cafea fierbinte pentru Gena, dar ea era prea obosită ca să accepte ospitalitatea aceasta, și ceru să fie condusă în camera ei.

Deși își simțea trupul greu din pricina oboselii acumultate pe drumul lung și tânjea după confortul patului de alături, Gena se așeză pe pervazul lat al ferestrei și privi continentul care se zărea în depărtare, dincolo de întinderea oarbă de apă. Nu se putea smulge din fața priveliștii aceleia hipnotizante. Era o casă plină de muți, se gândi ea, căci nu auzise cine știe ce conversație în seara asta. Oare și Claudine se va dovedi la fel de tăcută?

Un nor singuratic, asemenea unui deget indicator, traversa luna albă și rece care abia se ridicase și eclipsase stelele.

Sălbăticia peisajului era frumoasă, fascinantă, și totuși, Gena simțea o oarecare stânjeneală. O premoniție, poate? Dar în ce privință? Se simțea izolată pe insula aceasta stranie, aproape ruptă de realitate.

O rafală bruscă și rece de aer mirosind a lac îi șterse obrazul. Cu hotărâre, Gena se ridică și trase draperiile de muselină, acoperind peisajul. Se îndreptă spre patul rustic, cu patru piloni, care nu-și dădea seama din ce perioadă data. Baldachinul era din același material din care erau confecționate și draperiile, iar tăblia era sculptată manual cu același model geometric.

Gena studie formele o clipă. Ce mesaj îi evocau? Oftând obosită, se întinse pe pat, încercând să-și înece tensiunea în salteaua de puf.

De ce o înspăimânta atât slujba aceasta? se dojeni singură. Decanul Boswell considerase că ea avea calificarea perfectă. Se întinse și stinse lumina, dar întunericul păru să coboare mult prea rapid. Își susținu încrederea clătinândă, amintindu-și cuvintele decanului: "Slujba asta e ideală pentru tine, Eugenia", spusese el. "Domnul Worthington vrea un profesor bun de arte plastice, și e un om foarte deosebit. De asta te-am recomandat pe tine. Sunt o familie bună, o familie veche din est. O să-i placi. Claudine e o domnișoară încântătoare…

Gena își aduse aminte că văzuse o umbră zăbovind în ochii lui de obicei limpezi, apoi o alungase.

"E o fetiță încântătoare!" Atunci se uitase la Gena. "O să ți se pară puțin… ei bine, excentrică uneori, dar ține minte că e un copil cu o imaginație debordantă și neobișnuit de sensibil.

Da – se gândi puțin, apoi continuă – sunt sigur că ești potrivită pentru ea. O tânără cu intuiție ca tine va ști cum să se poarte cu ea. O poți ajuta să-și canalizeze calitățile speciale spre ceva constructiv în vara asta." Aparent, decanul lăsase deoparte orice îndoieli îl chinuiseră. "Vei avea o experiență minunată în vara asta", adăugase el, ca și cum își dorise cu toată puterea, și convingându-se singur, ochii îi deveniseră din nou strălucitori.

Gena cântări cuvintele lui, deși știa că decanul micului ei colegiu era prietenul ei. Era conștiincios în a-și ajuta absolvenții să-și găsească de lucru. De obicei, reușea remarcabil și Gena era una din studentele lui preferate. Putea să aibă încredere în judecata lui. Și era nerăbdătoare să-și întâlnească mâine dimineață eleva, era curioasă să afle cum era. Toți copiii aveau imaginație bogată, se gândi ea. De ce oare menționase decanul tocmai calitatea aceasta?

Exact în clipa asta, un urlet deznădăjduit, bântuitor, veni dinspre lacul negru, făcând-o să se cutremure din toți rărunchii. De ce se gândea că seamănă cu țipătul unui copil rătăcit, deși îl recunoscuse ca fiind strigătul ciudat al cufundarului, pasărea de noapte a nordului?

Trase pătura pe lângă ea. Slavă Domnului că acea cameră era plăcută, se gândi, apoi se întrebă de ce Claudine voise ca ea să aibă singurul dormitor din turn, anexa aceea tulburătoare a uriașei reședințe din piatră a familiei Worthington.

"Domnișoara Claudine dorește în mod special să aveți camera aceasta", răsunaseră cuvintele menajerei în timp ce urcaseră treptele masive.

Acele trepte foarte reci așteptau în fața ușii ei și gândul ei zbură la camera goală, nevăzută, de deasupra. Gena adormi.

***

Nerăbdarea de a o cunoaște pe Claudine declanșă mai devreme dimineața următoare alarma ceasului mental al Genei; se îmbrăcă repede și coborî. Spre dezamăgirea ei, era prima care se trezise. Se duse la veranda din spate și ieși. Lacul fusese calm când îl traversaseră, dar acum era agitat de valuri și pescărușii îi survolau suprafața ondulată, scoțând țipete stridente.

Își ridică privirea spre cerul luminos. Aerul avea o presiune de dimineață și Gena începu să se plimbe pe malul stâncos, îndreptându-se spre turn. Ridicând trei etaje fără să-și micșoreze circumferința, avea un acoperiș înclinat, cu o cupolă în centru. La lumina zilei, părea destul de inofensiv.

Stând acolo și uitându-se la el, o fereastră de la etajul al doilea al casei se deschise.

– Salut, domnișoară Adams, strigă o voce veselă. Cobor imediat.

Gena abia dacă zărise părul negru și ochii strălucitori ai Claudinei. Porni spre casă, în expectativă. Când intră, o fetiță veni șchiopătând în bucătărie, cu un halat de baie aruncat în grabă peste cămașa de noapte. Un picior bronzat era desculț, și deși celălalt era împachetat într-un mulaj alb voluminos, mergea destul de repede.

– Bună din nou, spuse ea, întinzând mâna. Abia așteptam să vii. Aseară am stat trează până târziu. Dar apoi am adormit pe canapea și doamna Blanche m-a pus să mă duc în camera mea.

Gena răspunse cu un zâmbet cald.

– Și eu eram nerăbdătoare să te cunosc, Claudine. Fără îndoială, era un copil expansiv și prietenos, se gândi ea cu ușurare.

Pe hol de deschise o ușă, și Claudine spuse:

– Văd că s-a trezit doamna Blanche. O să vină destul de curând să pregătească micul dejun. Cred că mai bine fug să mă îmbrac. Apoi, putem vorbi. Vru să plece spre living, dar se întoarse spre noua ei profesoară:

– Te deranjează dacă mâncăm la bucătărie?

– Bineînțeles că nu. Gena se așeză la masă și așteptă.

Doamna Blanche le servi un mic dejun delicios cu ciocolată caldă în căni albe și ouă prăjite cu felii groase de costiță. Gena mâncă de două ori mai mult decât se așteptase. Aerul revigorant îi dăduse un apetit sănătos. În timp ce mâncau, Claudine îi dezvălui câteva planuri pentru ziua aceasta. Voia să meargă la un picnic.

Gena nu era sigură că o plimbare prin pădure ar fi cel mai bun lucru pentru noua ei elevă, mai ales că domnul Worthington nu era aici ca să-și dea acordul. Din scrisorile lui, părea un om cu opinii puternice și Gena nu voia să înceapă cu stângul slujba aceasta. O angajase ca instructor de arte plastice pe perioada verii. Se aștepta de la ea să-i țină fiica activă, în vârstă de zece ani, relativ liniștită până când i se vindeca piciorul. O privire în ochii căprui și vii ai Claudinei, și Gena știu că nu va fi o sarcină ușoară.

Chiar și în timpul conversației, trupul tânăr și sprinten al copilei se mișca și vorbea, mâinile ei, cu gesturi rapide, fiind de multe ori mai expresive decât cuvintele.

– Dar e un exercițiu pentru picior, domnișoară Adams. Așa a spus doctorul, o imploră Claudine, și când doamna Blanche o încurajă, Gena trebui să fie de acord.

Până la prânz, ziua deveni neașteptat de caldă. Ace de pin zăceau într-un strat gros pe pământ, trimițând în aer mireasma lor, în vreme ce soarele bătea asupra lor. Gena mergea în spatele Claudinei, iar copila alegea cu grijă drumul printre copaci. Mergeau de aproape douăzeci de minute, când găsiră un loc confortabil pe un buștean, unde soarele străbătea printre copacii înalți.

Claudine întinse pe jos fața de masă șifonată și adună crengi de pin ca să stea pe ele. Gena scoase sandvișurile și desfăcu băuturile răcoritoare. În timp ce mâncau, o întrebă pe Claudine care erau pasiunile ei.

– Îmi place să călăresc. Iau lecții de la opt ani și sunt destul de bună, spune tata. Zâmbi la propria lăudăroșenie. Am o iapă la grajdurile de acasă, Moccasin. E preferata mea. I-am pus numele ăsta pentru că pășește atât de ușor. Realmente are spirit, să știi.

– Ce frumos, Claudine! Mă tem că nu știu să călăresc, dar caii mi se par foarte frumoși. Par inteligenți și cooperativi. Dar artele plastice? Îți place să desenezi?

Claudine ezită o clipă. Gena sperase că va fi o elevă bună, văzându-i sensibilitatea și inteligența, dar devenea din ce în ce mai evident că fetița ar prefera ceva mai activ din punct de

vedere fizic, dacă ar avea de ales. Totuși, acum că va trebui să petreacă o vară liniștită, poate că…

– N-am desenat cine știe ce… în afară de cai. Claudine râse dintr-o dată vesel. Biată domnișoară Adams! De fapt, n-am nici un pic de talent la desen!

Gena zâmbi.

– Ei bine, Claudine, de unde știi, dacă n-ai prea desenat?

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Știu că tata s-a gândit că așa s-ar putea să mă liniștească în vara asta. Oricum, de-abia aștept să încerc.

– Când se întoarce tatăl tău, Claudine?

– Poate să zboare oricând înapoi. Depinde cât durează treburile lui. Făcu o pauză și trasă o linie în pământ. Mă întreb dacă o s-o aducă pe Delphine cu el. Ți-a scris despre ea?

Gena scutură din cap.

– Nu. Delphine e o prietenă de-a ta?

Claudine făcu o grimasă

– Nu tocmai! E logodnica tatei. Presupun că în curând va deveni mama mea vitregă. Luă o înghițitură mare din sandvișul ei și o mestecă gânditoare câteva minute. Tata ți-a spus despre mama, nu? Că a murit când eram mică, adică…

– Da, Claudine. Mi-a scris. Gena rămase tăcută o clipă, apoi continuă: mi-a părut rău să aud asta. Știi, și eu am pierdut-o pe mama când eram mică. Eram cam de vârsta ta când mi-am pierdut ambii părinți.

Claudine nu răspunse, și când Gena își ridică privirea, fu surprinsă să vadă lacrimi în ochii căprui ai fetiței.

– Ce îngrozitor! Îmi pare foarte rău, domnișoară Adams, șopti ea.

Pe Gena o mișcă simpatia copilei.

– Oh, s-a întâmplat demult, draga mea, și am o soră mai mare minunată. A avut grijă de mine.

Claudine se întoarse spre cărarea care ducea înapoi la reședință, uitându-se în tăcere la ea timp de câteva minute.

– Și eu am pe cineva special care are grijă de mine, spuse ea enigmatic, și în timp ce vorbi, o umbră îi întunecă ochii frumoși și se retrase în gândurile ei, rămânând neclintită, cu mâinile împreunate în poală.

Gena se gândi că mai bine schimba subiectul. Își aminti că fetița alesese dormitorul din turn pentru ea. Ce surpriză plăcută fusese pentru ea aseară, după teama de neînțeles față de turn, să afle că odaia răspândea o senzație de liniște și o frumusețe simplă. Ferestrele de pe trei părți dădeau spre lac, revelând priveliștea dramatică ce o vrăjise, dar când doamna Blanche deschisese prima oară ușa, draperiile de muselină fuseseră trase. Cu toate astea, camera însăși o învăluise pe Gena cu căldura ei.

– Îmi place foarte mult camera pe care ai ales-o pentru mine, Claudine. E minunată!

Toată strălucirea fetiței reveni într-o clipită.

– Oh, îți place, domnișoară Adams? Am sperat din tot sufletul să fie așa.

– Mobilierul e neobișnuit de frumos. A cui a fost camera? Gena simțise acolo o atmosferă binevoitoare, foarte diferită de cea de pe treptele întunecoase care duceau mai sus de

dormitorul ei, în vârful turnului. Se întreba dacă era posibil ca o cameră să păstreze ceva din trecut și să transmită unei persoane sensibile.

Un zâmbet jucă pe buzele pline ale Claudinei, dar închise ochii, ca și cum ar ascunde un mister.

– O să-ți spun mai târziu despre asta. Îți place numele meu?

Asta chiar era o schimbare ciudată, se gândi Gena. Nu vedea legătura, dar poate că exista una în mintea Claudinei, sau poate era doar o ființă foarte spontană, care sărea de la un subiect la altul.

– E un nume foarte frumos – Claudine. Gena îl pronunță în franceză, "au" sunând ca un "o" lung. E un nume franțuzesc, nu-i așa? Numele tatălui tău sună mai englezește.

Claudine negă, scuturând din părul negru.

– E franțuzesc, dar provine din familia tatei. Știi că mi-au pus numele după o fantomă?

Gena rămase cu sandvișul în aer, foarte aproape de gură. Cum le plăcea copiilor grotescul! se gândi ea, dar zâmbetul ei îndoielnic în direcția Claudinei rămase fără răspuns. În schimb, fetița deveni din nou solemnă și introvertită. Mâncară în tăcere atâta timp, încât Gena începu să se îngrijoreze ce o rodea pe fetița aceasta într-atât încât să-i transforme personalitatea de argint viu în aceasta sumbră. La asta trebuie să se fi referit decanul când vorbise despre imaginația Claudinei. Apoi, altceva răsări în mintea Genei – privirile stranii pe care le schimbaseră unii pasageri în autobuzul spre La Pointe, când menționase că destinația ei era insula Mounds.

– Cunoașteți familia Worthington? o întrebase o femeie.

Răspunsul ei negativ fusese urmat de o tăcere tremurătoare, aproape ca și cum oamenii aceia știau ceva ce voiau să-i spună, dar nu îndrăzneau.

Acum, Gena auzi un zgomot îndepărtat care suna ca o barcă pe lac. O scoase din reverie pe Claudine și se uită repede pe cer.

– E tăticul! E avionul lui. S-a întors din călătoria de afaceri! se tângui și începu să înghesuie sandvișurile în coșul de picnic și să-și adune lucrurile cu așa o grabă, încât Gena trebui s-o oprească, punând mâna pe brațul ei.

– Nu e nici o grabă, draga mea. Tatăl tău va trebui să aterizeze pe continent, și putem fi cu ușurință înapoi, înainte ca Charlie să-l aducă pe insulă.

Claudine îi zâmbi și o luă mai ușor.

– Cred că ai dreptate. Doar că nu mai am răbdare.

Nici Gena nu mai avea. De-abia aștepta să-i cunoască pe ceilalți membri ai acestei familii distinse din est. Chiar și în orașul ei natal, aproape de Chicago, citise în ziar despre ei la rubrica de mondenități. Modestia Claudinei fusese o surpriză fericită, și din scrisorile lui, tatăl părea și el un om foarte neobișnuit.

Capitolul 2

Cu siguranță, au avut destul timp. Deși așteptară cu nerăbdare toată după-amiaza, încă nu era nici un semn de tatăl Claudinei. După o cină ușoară, doamna Blanche aprinse focul în șemineul uriaș.

– Presupun că s-au oprit în La Pointe pentru cină, sau poate s-au dus la Fisherman's Cove, unde domnul Edwards a luat iahtul, spuse ea.

Gena se schimbase într-o rochie galben pai și-și luase un pulover peste umeri, ca să înfrunte răcoarea. Aștepta frunzărind o revistă în livingul care avea pe ambele părți ferestre care dădeau spre lac. Casa era construită pe un ieșind al insulei, iar pe partea dinspre uscat erau bucătăria demodată și veranda din spate. O aripă cu dormitoare se cuibărea comod în secțiunea aceasta a casei, și Gena își aminti că aseară se uitase cu jind în direcția asta, când doamna Blanche o condusese printr-o arcadă de lângă living într-o cameră care se afla aproape la marginea apei. Acolo începeau treptele din turn.

Gena se minunase de un concept atât de neobișnuit de arhitectură.

– Stră-străbunicul Worthington l-a construit pentru stră-străbunica mea, îi explicase Claudine la micul dejun.

– Dar piatra asta… întrebase Gena. Claudine o numise marmură, dar cu siguranță nu aducea cu ideea Genei de marmură – neșlefuită, cu o suprafață cenușiu-maronie la fel de neregulată ca topografia unui munte. Cum au adus-o pe insulă? întrebase ea.

– E scoasă din apropiere de La Pointe, și stră-străbunicul a transportat-o cu barca.

Ce angajament! se gândi Gena. Trebuie să fi fost un caracter excentric să construiască o structură atât de mare din piatră, pe o insulă.

Acum, studie piatra unde se extindea din peretele exterior înăuntru, pe șemineul din față. Combinată cu niște inserții de piatră verde striată, ieșea în evidență. Bătrânul avusese banii necesari și făcuse totul după gustul lui. De unde stătea Gena, putea să vadă începutul scărilor care duceau în turn. Casa masivă a scărilor, rotindu-se fără grație la unghiuri drepte în partea de sus, o făcea să se simtă neconfortabil chiar și în timpul zilei. Se întreba cât de departe ajungea magazia de sub ea; probabil că era până la cea mai joasă treaptă și era plină de păianjeni. Tremură și-și strânse puloverul pe lângă ea. De ce nu putea să aibă o atitudine mai rațională față de casa asta? Claudinei părea să-i placă la nebunie, mai ales turnul, deși dormitorul ei era deasupra livingului. Avea legătură cu al Genei printr-o pasarelă care se deschidea la etajul al doilea, în fața ușii ei.

Meditația Genei fu întreruptă de un zgomot de motor. De astă dată, părea mai mare decât unul de barcă. Trebuia să fie un iaht. Scoțând pudriera din geantă, își aranjă o șuviță lungă, blond-cenușie, și-și pudră puțin nasul. Sprâncene neascultătoare îi încadrau ochii mari și albaștri, acum alerți de anticipare. Dar expresia lor de uluire era constantă. "De parcă ești încontinuu surprinsă de misterul oricărui lucru – chiar și al celor de zi cu zi!" îi spusese primul ei iubit, dar Gena știa ce însemna expresia. O adorase în ochii tatălui ei – nu uluirea unui copil, ci a unui artist, privind întotdeauna cu un ochi odihnit.

Doamna Blanche și Claudine auziseră și ele ambarcațiunea. Claudine se grăbi în living, cu un zâmbet larg pentru profesoara ei. Își schimbase hainele de picnic cu o rochie albastră, din bumbac, și cu excepția mersului greoi, îmbujorarea și încântarea o făceau o tânără foarte frumoasă.

– Lawry trebuie să-l fi adus pe tata cu Belle Claudine. Ăsta e un iaht, explică ea.

Ieșea deja pe ușă, șchiopătând în fugă, și doamna Blanche nu putu decât să strige în urma ei:

– Să ai grijă pe ponton, pe întunericul ăsta, Claudi! Menajera își scoase șorțul, își șterse mâinile pe el și-l puse deoparte. Părul ei cărunt era strâns într-un coc, și auzind voci apropiindu-se, afișă un zâmbet pe chipul ei, altfel inexpresiv. Gena se întrebă de ce făcea femeia asta pe prietenoasa. Bună seara, domnule Worthington, domnule Edwards – ce bine că v-ați întors, întâmpină doamna Blanche familia, apoi se întoarse spre o blondă de o frumusețe ireproșabilă. Bine ați revenit pe insula Mounds, domnișoară DeHaviland.

Gena observă trăsăturile bine conturate și tenul translucid al tinerei. Delphine DeHaviland arăta de parcă ar fi fost sculptată în fildeș, se gândi ea cu apreciere de artist.

În timp ce menajera îi întâmpină pe ceilalți doi oaspeți, James Worthington, capturat de mijloc de brațul Claudinei, îi întinse o mână fermă Genei, care se ridicase să-i primească. O studie câteva clipe cu o privire căpruie, înainte de a o prezenta celorlalți. Gena văzu asemănarea cu fiica lui la proeminența ușoară a nasului și a pomeților, aveau același ten foarte bronzat și părul negru. Mișcările lui erau la fel de sprintene. Era extrem de îngrijit și reușea să arate elegant chiar și-n tricoul și pantalonii aceia sport. Logodnica lui zâmbi și înclină din cap drept răspuns la prezentarea cu Gena, apoi se duse în fața șemineului și întinse mâinile să și le încălzească.

– E răcoare în seara asta, murmură ea cu o voce catifelată, una din vocile acelea unice, șoptite, pe care toată lumea se oprea să le asculte.

Printre cei mai tineri, Gena văzu din nou asemănarea din familie. De data asta, într-o versiune mai frumoasă și mai puțin meditativă decât domnul Worthington. Nu fu surprinsă când tânărul acesta îi fu prezentat drept un văr, Lawrence Edwards. Ce asemănare izbitoare era în familia aceasta! Oare stră-străbunicul Claudinei avusese o voință atât de puternică, încât își imprimase trăsăturile pe toate generațiile? Dar de ce își imagina dintr-o dată că era aproape o înfățișare indiană?

Ceilalți doi tineri fură prezentați ca prietenii lui Lawrence. Chris Stewart era zvelt și avea o alură introspectivă, aproape

dincolo de orice descriere. Al Ludwig era exact opusul, foarte înalt și atletic, cu un bronz puternic, care contrasta cu părul și cu sprâncenele lui blonde. Masculinitatea lui era aproape agresivă. Întinse mâna și o scutură viguros pe a Genei. Ea îi răspunse la salut și-și îndreptă atenția spre domnul Worthington, care-i spuse:

– Ne-au plăcut scrisoarea ta și recomandarea din partea decanului Boswell. Desigur, cea mai bună referință a ta e chiar aici. O bătu ușor pe umăr, cu afecțiune, pe fiica lui. Din ce-mi spune Claudi, înțeleg că deja sunteți prietene bune.

Gena îi zâmbi Claudinei și din nou simți căutătura precaută a ochilor întunecați ai domnului Worthington, înainte să se întoarcă spre menajeră.

– Ei bine, doamnă Blanche, ce spui de o cafea?

– E pregătită, domnule. Doamna Blanche dădu fuga la bucătărie, iar ceilalți se așezară în living.

Părăsită de Claudine în favoarea tatălui ei, Gena se simțea cumva o străină. În vreme ce ceilalți erau ocupați cu vizita, avu totuși ocazia să-i observe mai îndeaproape. Delphine stătea tăcută lângă James Worthington, în timp ce fiica lui flecărea cu însuflețire, încercând să-i spună tatălui ei totul dintr-o răsuflare. Din când în când, Delphine se uita în ochii mari de încântare ai copilei și zâmbea. Avea un zâmbet fermecător, care-i lumina toată fața, schimbându-i expresia retrasă, aristocratică, într-una înșelător de tânără. Claudine spusese că Delphine avea douăzeci și șapte de ani, dar când zâmbea, părea mult mai tânără.

James Worthington era mai vorbăreț și mai deschis decât logodnica lui, și totuși avea aceeași rezervă aproape excesiv de controlată, tipică esticilor. Avea un chip minunat, se gândi impulsiv Gena, cu trăsăturile exagerate pe care artiștii adorau să le redea pe pânză. Ochii lui negri erau cu atât mai expresivi, grație numeroaselor riduri fine din jurul lor. Fără îndoială, era un bărbat atrăgător, dar nu ceea ce s-ar fi considerat frumos.

Pe de altă parte, Lawrence era, indiscutabil, frumos. Gena aprecie că avea în jur de douăzeci și cinci de ani, poate cu șase ani mai mic decât vărul lui. Chipul lui modelat cu grijă, cu pomeții înalți și cu nasul ușor proeminent, reflecta lumina focului, în vreme ce ochii lui zburdalnici se îndreptară brusc în direcția ei. Îi zâmbi scurt, apoi se întoarse la conversația cu Chris Stewart.

Al Ludwig se dusese la bucătărie – să ajute cu răcoritoarele, presupunea Gena. Lawrence și Chris discutau despre afaceri. Cu viclenia pătrunzătoare care-i transpărea pe față, Lawrence părea un om de afaceri mai priceput decât domnul Worthington. Gena nu și-l putea imagina pe James Worthington capul întreprinderii familiei. Deși isteț și alert, avea un anume aer profesional de abstracție, înfățișarea mai degrabă a unui intelectual, decât a unui om de afaceri.

Stând separată de ei, cu spatele la scările ce duceau în turn, Gena începu să se simtă amețită. Dintr-o dată, un curent de aer rece o făcu să fie conștientă de dulapul din spatele ei, și tremură. Nu păru să observe nimeni. Cu senzația instinctivă că avea spatele neprotejat, se întoarse repede. Nu știa ce se așteptase să vadă, dar nu era nimic neobișnuit în camera

pătrată și întunecoasă, cu excepția unei dulceți vagi, stătute, care plutea acum în aer. Simțindu-se profund tulburată, Gena se ridică și se duse să stea lângă foc. Se părea că mutarea ei ciudată atrăsese atenția, căci în încăpere se lăsă tăcere. Toate conversațiile se opriră, și acum Gena observă că ceilalți priveau gânditori spre treptele din turn, dar ochii aprinși ai lui Lawrence erau ațintiți asupra ei, când spuse:

– Stră-străbunica a ieșit la plimbare în seara asta.

***

În noaptea aceea, Gena dormi în răstimpuri. La fiecare țipăt străpungător al cufundarului, un strigăt tânguitor, aproape omenesc, se trezea speriată și rămânea cu respirația întretăiată, ascultând… ce? Nu se considera o persoană superstițioasă, totuși povestea pe care i-o spusese Lawrence despre cum stră-străbunica lui, Claudine, urca treptele încălțată cu mocasini, o iritase. Era uimitor că stră-străbunica fusese jumătate franțuzoaică, jumătate indiancă. Era dificil să ți-l imaginezi pe fiul unei familii vechi din est căsătorindu-se cu o tânără franțuzoaică-indiancă și mutându-se în nordul Michiganului pentru tot restul vieții. Fără îndoială, familia lui nu fusese de acord. Totuși, din câte auzise Gena despre Edward James Worthington, fusese propriul lui stăpân.

Desigur, pecetea de netăgăduit a trăsăturilor soției lui dăduse Claudinei, tatălui ei și vărului lui, Lawrence, înfățișarea

neobișnuit de frumoasă. Nu voința de fier a stră-străbunicului, ci spiritul gentil, totuși tenace al stră-străbunicii îi marcase. Fiecare remarcă despre stră-străbunica ei, al cărui nume îl purta, aducea o anecdotă tandră din partea Claudinei. Era evident că-i venera memoria. Dacă spiritul ei s-ar întoarce într-adevăr credincios să aprindă lanterna din turn – și, desigur, asta era imposibil, se gândi Gena – cu siguranță, ar fi o apariție încântătoare. Totuși, își amintea răcoarea și sentimentul de teamă care o însoțise când Lawrence spusese că stră-străbunica se plimbă.

"Sunt mai multe lucruri în rai și pe pământ, Horațiu, decât visezi în folozofia ta."

De ce îi venise brusc în minte citatul acesta din Shakespeare? Trase pătura groasă până sub bărbie. Chiar și nopțile de vară erau reci aici, se gândi ea. Cât de reci trebuia să fi fost nopțile de iarnă când bătrâna Claudine, mult după moartea soțului ei, continuase ritualul lui nocturn și aprinsese cu statornicie lanterna din turn, astfel ca lumina ei să-i poată călăuzi pe barcagii de pe lac până când gerul iernii îl îngheța de tot. Edward James crescuse pe coasta furtunoasă Maine și știuse indispensabilitatea unui far, așa că poate nu era ciudat că omul acesta excentric își făcuse un cămin în versiunea aceasta unică de far, pe această peninsulă mică și stâncoasă. Un barcagiu se putea îneca într-un lac la fel de ușor ca în ocean. Deși nu văzuse încă una, Gena își imagina că furtunile din nord puteau fi foarte severe.

Avu ocazia să fie martoră la una, chiar a doua zi. În timpul nopții, un front de aer rece se mutase aici, aducând cu sine

inevitabila furtună. Șiroaie de apă cădeau furioase și întunecau insulele din apropiere, iar continentul, deși nu era departe, era aproape invizibil. Casa vibră când un fulger diabolic lovi în apropiere. Belle Claudine fusese ancorată puțin mai departe de debarcader, ca să înfrunte valurile înfricoșătoare, în vreme ce bărcile mai mici fuseseră înghesuite pe mal și acoperite cu plastic.

Familia se adunase în living. Ploaia se năpustea în ferestre și rafalele haotice de vânt făceau ca flăcările uriașe din cămin să lumineze inegal.

Gena și Claudine stăteau la măsuță, colorând în acuarele. Cu siguranță, azi ambianța era perfectă pentru artă, se gândi Gena, confuză. Majoritatea desenelor Claudinei reprezentau cai. Gena trebuia să recunoască: deși Claudine nu avea un talent ieșit din comun la desen, avea fler în a surprinde expresia animalelor.

Claudine lăsase pensula jos și stătea privind pe fereastră, captivată de furtună, aparent fără să se teamă de cerul și apa turbulente. Nici măcar tunetele asurzitoare nu păreau s-o tulbure.

– Claudine, desenele astea sunt bune, spuse Gena, răsfoind schițele în acuarelă. Faci animalele cu adevărată pasiune. Ți-ar plăcea să încercăm acum și un peisaj?

Fetița se uită la ea; gândurile ei îndepărtate, inspirate de furtună, încă îi străluceau în ochii căprui.

– Aș vrea să pot picta ploaia. E frumoasă!

În ce acord cu elementele înconjurătoare era! se gândi Gena, cu invidie. Vijelia continuă o călca pe nervi, dar zâmbi și încercă să pară entuziasmată.

– Ploaia poate fi greu de pictat, dar lacul e minunat chiar și pe furtună. Încercăm?

– Un peisaj e un desen cu copaci, cu flori și cu lucruri de genul ăsta, nu-i așa? întrebă Claudine brusc.

Gena încuviință, iar Claudine luă o nouă planșă, își înmuie pensula în acuarele și începu să picteze entuziastă.

– Știu exact ce vreau să pictez. Contură câteva movile de pământ acoperite cu flori sălbatice și umbrite de copaci înalți. Cum îi fac să pară brazi canadieni adevărați?

Cu câteva atingeri delicate, Gena îi arătă elevei ei cum să surprindă frumusețea falnicelor conifere.

– Oh, domnișoară Adams, e minunat! Dumnezeule, aș vrea să pot să fac și eu asta. Claudine ridică în aer planșa ca s-o vadă toată lumea. Nu-i așa că domnișoara Adams pictează divin? Exact așa arată.

Ceilalți se uitară la schiță, scoțând exclamații apreciative. Lăsându-și deoparte cartea, James Worthington se ridică din scaunul lui de lângă foc și se alătură artistelor. Se uită pe desenele Claudinei, încuviințând aprobator. Gena pusese acuarelele ei pe pervaz, la uscat, lăsându-i Claudinei toată masa. James Worthington indică opera profesoarei cu o mână întinsă.

– Pot să arunc o privire? Le examina cu atenție pe celelalte, iar Gena i-l dădu. Pictase primele ei impresii despre insulă și despre lacul din jur.

– Sunt excepțional de frumoase, Eugenia. Sunt impresionat.

Era prima dată când îi spusese pe numele mic, și era încântată de prietenia lui și de comentariul măgulitor la adresa lucrării ei.

– Sunt doar schițe foarte rapide, spuse ea cu modestie, dar trebuie să recunosc că peisajul de aici mă inspiră.

James Worthington zâmbi și se întoarse la ultimul desen al Claudinei.

– Ăsta e cimitirul, nu-i așa, Claudi?

– L-ai recunoscut! Înseamnă că evoluez.

– E cimitirul indian de pe insula asta? întrebă Gena, surprinsă, când Claudine și tatăl ei întoarseră simultan ochi emotivi în direcția ei.

– Cine ți-a spus despre el? întrebă James Worthington.

– Oh, nu știu – era doar o femeie din autobuz, se cutremură Gena.

– Ce a spus despre el? În vocea lui își făcu loc un ton neobișnuit de ostil.

– Nimic special. Doar că pe insulă există un cimitir. A spus că indienii sunt înmormântați în movile de pământ construite, în loc să fie îngropați adânc.

Subiectul fu abandonat acum, dar Gena continuă să se gândească la reacția stranie a domnului Worthington la afirmația ei, în vreme ce reluă lecțiile cu fetița. Poate că nu-i plăcea ca sătenii să-i bârfească sau să repete povestea stră-străbunicii. Sau poate se temea că turiștii ar putea să-i încalce proprietatea de pe insula Mounds, în căutare de artefacte. Dar aceste motive nu erau realmente satisfăcătoare pentru ea.

Până la cină, ploaia se rezumase la o burniță monotonă, iar aerul rece, mișcându-se deasupra apei, adusese o ceață densă. Rezonanța unei sirene de ceață întrerupea conversația din

timpul mesei la intervale scurte, armonizându-se cu clopotul de la debarcader. Familia cina la o masă lungă, în colțul livingului. Gena observă că furtuna mai obosise pe cineva. Așezată cu spatele la fereastră, Delphine avea umbre sub ochi, iar părul ei blond, care reflecta lumina lumânărilor, arăta ciufulit. Lămpi Aladdin fuseseră aduse să lumineze restul încăperii. Generatorul de curent electric se stricase și era prea întuneric pentru vreo încercare de a-l repara.

– E bine că Charlie i-a dus pe Chris și pe Al înapoi pe continent dimineață, când a dus-o pe Rose acasă, remarcă Lawrence.

Rose o ajuta pe doamna Blanche trei zile pe săptămână, dar azi plecase curând după ce venise, pentru că furtuna se întețea.

– N-ar fi răzbit prin ceața asta, dacă ar mai fi așteptat, continuă el. Vremea asta nu e bună pentru nimic – un umor malițios îi încolți în ochi – decât poate pentru fantome! Îndreptă remarca asta în direcția Genei, iar ea nu-i oferi decât un zâmbet slab. Ignorând lipsa ei de cooperare, întrebă: ai auzit-o pe stră-străbunica azi-noapte pe scări, Gena?

Un trăsnet îndepărtat o făcu să sară exact în clipa asta.

James Worthington se încruntă la Lawrence.

– Cred că ne-a ajuns hazul tău, Lawry. Furtunile astea de vară sunt destul de rele și pentru noi, care suntem obișnuiți cu ele.

Curând după cina lor târzie, Gena și Claudine se scuzară și, fiecare cu lampa ei de kerosen, se duse la culcare. Gena adormi aproape îndată ce puse capul pe pernă. Cadranul luminos al ceasului ei cu alarmă indica ora unu când

se trezi brusc, neștiind ce o speriase. O teamă neidentificată o făcu să bâjbâie după cutia cu chibrituri ca să aprindă lampa de pe noptieră. Fără să gândească, prinse sticla de lampă de capăt; din fericire, se răcise. Claudine o avertizase că dacă va dori să reaprindă lampa în timpul nopții, trebuie s-o țină de jos.

– M-am ars de multe ori când o insectă cu picioare lungi se cățăra pe fața mea și m-am năpustit prea repede la lampă, îi explicase ea.

După ce degetele ei tremurătoare aprinseră un chibrit, Gena găsi fitilul și ridică lampa să lumineze fiecare colț al camerei. Nu era nimic de văzut. Dându-se jos din pat, se sili să deschidă dulapul, spațiul din colțul camerei, de sub scările din turn. Se uită în spate, unde tavanul oblic atingea podeaua. Nimic! Și nici un sunet, în afara vântului slab care bătea în urma furtunii. Adierile lui alungaseră majoritatea ceții, și – slavă Domnului! – cântecul funebru al sirenei vechi amuțise.

Gena se urcă la loc în pat, dojenindu-se pentru atacul acesta de nervi. Curând, adormi din nou, deși agitată, și după ce picoti o vreme, tresări iar din somn. Ascultă alertată, dar nu auzi decât șuierul vântului, acum blând.

Trebuie să treacă peste prostia asta, își spuse cu hotărâre, dar un gând înspăimântător îi veni dintr-o dată în minte. Sări din pat, fără să aprindă lampa, și bâjbâi până la fereastră. Adunându-și tot curajul, trase draperiile. În pinii de dedesubt, se reflecta o lumină strălucitoare venind din vârful turnului.

Capitolul 3

Ziua următoare fu exemplul perfect de vară nordică. Lacul era abia tulburat de briza răcoritoare. Lumina soarelui strălucea pe suprafața apei și împestrița iarba de sub pini în umbre întunecate și ascuțite și fâșii lucioase de lumină.

– E o zi ideală pentru o plimbare cu barca! declară Lawrence în timp ce turna sirop dens, făcut în tabăra de arțari din La Pointe, peste un platou cu clătite.

Gena își ridică ceașca de cafea și inhală o clipă aroma delicioasă, în timp ce-i urmărea pe ceilalți, nerăbdătoare să audă răspunsul lor la sugestia lui Lawry. O ieșire cu iahtul ar fi minunată.

– Oh, tată, n-ar fi frumos? Și domnișoara Adams n-a mai fost niciodată cu iahtul nostru.

James Worthington zâmbi la entuziasmul fiicei sale și se întoarse întrebător spre logodnica lui:

– Ei bine, ce spui, Delphine?

Demnitatea impecabilă care o imobiliza de obicei pe tânăra aceasta patriciană dispăruse în aerul vesel și curat al dimineții, și încuviință și ea, plină de entuziasm.

***

Ancorat lângă ponton pentru încărcare, iahtul părea chiar mai mare decât crezuse Gena când îl văzuse prima dată. Avea o carcasă lustruită, albă, de aproximativ douăzeci de metri lungime, cu cabine la prova și la pupa, un pod suspendat și o punte deschisă în dreptul cabinei de la pupa. Legată de talpa de la pupa, era o mică șalupă cu motor exterior. Pe osatura pupa, inscripționat cu litere mari aurii, era numele "Belle Claudine III", și dedesubt, cu litere mai mici – "La Pointe, Michigan". Lawrence și bătrânul Charlie verificau lista de siguranță: veste de salvare, semnale luminoase, extinctoare, cutii de conserve, baterii, vâsle și motorină pentru șalupă. Cu brațele încărcate cu costume de baie, pulovere și câteva cărți pentru Claudine, Gena pășea cu grijă pe pontonul de lemn. Era o înotătoare bună la piscină, dar nu era obișnuită cu lacul și nu se simțea în siguranță pe ponton. Era prima ei ieșire într-o ambarcațiune mai mare decât o barcă obișnuită și era foarte încântată de excursie.

Lawrence, în slip și cu un chipiu de căpitan, arăta foarte bine. Torsul lui musculos și neted dezvăluia un bronz profund. Luă hainele din brațele Genei, apoi o ajută să urce la bord,

zâmbindu-i apreciativ ca s-o înștiințeze că era atrăgătoare în pantalonii scurți și în tricoul bleu.

Fără îndoială, Belle Claudine făcea cinste numelui său. Era realmente frumoasă, cu o punte din lemn de tec ce reflecta ușor soarele luminos. Lawry o ajută pe Gena să urce treptele scurte până pe podul suspendat, unde pânzele verzi ofereau puțină umbră. Îi arătă numeroasele butoane de comandă și instrumente și stația radio, și-i explică pe scurt compasul. Apoi o conduse pe puntea de jos. După lumina puternică, părea extrem de întunecată, și Gena se împiedică la ultima treaptă. Lawry o ținu, punându-și un braț puternic în jurul taliei ei.

– Încă n-ai picioare de mare, nu-i așa, Gena? o dojeni ei și-i dădu drumul, după ce o strânse puțin. Traversară galeria și intrară în cabina principală. Pe măsură ce ochii începeau să i se obișnuiască la lumina slabă, Gena studie cabina aprobator. Era decorată elegant cu covoare roșii și cu accesorii complementare cu pereții din mahon. Când Lawry trase perdelele deoparte, cabina deveni aproape la fel de luminoasă și de veselă ca puntea de sus.

După scurtul ei tur al iahtului, Gena se întoarse la reședință ca s-o ajute pe Claudine să mai strângă câteva lucruri pentru excursie.

– Cu siguranță, e un vas superb, Claudi, spuse ea. Am observat că e "al treilea". Tatăl tău a mai avut și alte ambarcațiuni numite Belle Claudine?

– Stră-străbunicul a numit prima barcă din familia Worthington după stră-străbunica – Claudine.

Bunicul Worthington a avut cea de-a doua Claudine, care era un crucișător mai mic, și apoi, când aveam cinci ani, tăticul a cumpărat iahtul ăsta și i-a pus numele după prima Claudine, și după mine. Zâmbi fericită. Nu e o frumusețe, Eugenia? Știam c-o să-ți placă.

Dimineața era splendidă. Făcură o croazieră printre multitudinea de insule mici și frumoase; uneori, ieșeau în întinderi vaste de apă limpede și singurul uscat era doar o umbră la orizontul îndepărtat. Gena se bucura de zumzetul înfundat și de vibrațiile motoarelor diesel, precum și de aerul răcoros care-i bătea în față. Pe la douăsprezece și jumătate, ancorară la câteva zeci de metri de o insuliță verde, pentru prânz. Doamna Blanche le servi porumb fiert și roșiile cele mai delicioase pe care le gustase vreodată Gena. Probabil proveneau direct de pe câmpul vreunui fermier din La Pointe. Și sandvișurile cu carne de la conservă erau delicioase.

După prânz, Claudine și Gena se duseră în cabina de la pupa ca să se uite peste cărțile pe care le selectase fetița. Majoritatea făceau parte din bibliografia obișnuită pentru lectura ușoară, de vacanță, a unei fetițe de zece ani, incluzând câteva povești misterioase, cu fantome, și, inevitabil, cărți despre cai. Claudine se lăsă pe spate în cușeta ei, sprijinindu-se de perne, în vreme ce Gena răsfoia niște reviste despre bărci pe care le găsise. Începuse s-o intereseze realmente sportul nautic. Lawry și Claudine o introduseseră deja în vocabularul marinăresc în dimineața asta, în timp ce domnul Worthington îi urmărise amuzat de la cârmă.

Vasul se legăna ușor când valuri mici loveau și mușcau din carcasă, făcând-o pe Gena să se relaxeze și să se simtă amețită. Trebuia să fi dormit ceva timp, căci atunci când se uită la cușeta Claudinei, văzu că era goală. O găsi pe fetiță pe puntea principală, stând lângă frânghia de siguranță și pivind cu jind apa albastră. Suprafața era aproape netedă, ancorați cum erau la adăpost de vânt, în apropierea unei insule.

– Oh, Gena, e o zi superbă pentru înot! Caludine își întoarse ochii strălucitori spre ea. De ce nu intrați în apă, tu și Lawry?

Gena își dori în momentul acesta să poată schimba locurile cu fetița și să ia ea ghipsul incomod, astfel ca micuța să poată înota.

– Mi-ar plăcea să înot puțin, dacă-mi promiți că vei avea grijă și n-o să te apropii prea mult de marginea punții.

Claudine râse.

– Gena, am crescut pe iahtul ăsta!

Apa era șocant de rece, dar după ce stătu câteva minute în ea, zvârcolindu-se viguros încoace și-ncolo, Gena începu să se încălzească. Îi trecea de cap, desigur, dar nu simțea nici un pic de teamă. Lawrence era un înotător excepțional și o tachina întruna să facă o cursă până la mal.

– Uite, o să înot fără mâini. Îi făcu o demonstrație, rotindu-se în jurul ei cu brațele lipite de corp și bătând energic din picioare. Își ținea capul pe spate și bărbia deasupra apei, asemenea unui cățeluș care înota. Gena râse, dar măsură din priviri distanța considerabilă până la mal. Știa că era o înotătoare bună, dar… Haide, imediat n-o să mai fie adâncă. În afară de asta, o să te salvez înainte să te duci la fund a treia oară, o tachină el. N-am putea pierde o frumusețe ca tine.

La jumătatea drumului, Gena își dădu seama că începe să obosească. Lawry era la cel puțin opt metri în față. Simțind brusc un junghi într-un picior care putea fi începutul unor crampe, se îndreptă spre iaht.

Nu trebuia să se alarmeze.

Cu toate că știa că putea să se întoarcă ușor pe spate și să plutească, simțea o urgență de a ajunge pe iaht. Se uită la puntea de sus, dar nu zări pe nimeni acolo, de pe partea aceasta a ambarcațiunii. Scara pentru înot era în capătul carcasei, de cealaltă parte.

Gena se uită înapoi după Lawry, dar el se îndrepta cu sârg spre mal și nu observase că ea își schimbase direcția. Se forță să lovească egal, nu prea repede, ca să nu se extenueze, dar începu să se panicheze când tocmai ocolea pupa. Înotând acum cu ultimul strop de energie, rămase dintr-o dată uluită când ceva îi trecu pe deasupra capului și căzu în apă. Înainte să conștientizeze însemnătatea învelișului alb, simțurile ei reacționară primele. Scăpă un strigăt îngrozit de ajutor și se scufundă, năucită de oroare, în locul în care o văzuse căzând pe Claudine.

Frica îi dădea o energie nesperată, dar trebui să se scufunde de două ori înainte să se ciocnească de brațele agitate ale Claudinei. Trecu în spatele micuței care se zbătea și o prinse pe Claudine de talie, împingând-o cu bătăi puternice în sus. Picioarele Claudinei încercau automat să bată, chiar și cu ghipsul incomod, și Gena primi o lovitură puternică în coapsă. Se lupta să ajungă la suprafață, dar părea atât de departe și plămânii aproape îi explodau, când niște brațe puternice o

ușurară de povara ei. Apoi, alte brațe veniră în jurul ei, ținând-o la suprafață cât timp Claudine fu urcată la bord. Urmă ea.

În starea ei de amețeală, Gena realiză că Lawrence o ține în brațe. Se luptă să-și recapete suflul și în cele din urmă reuși să-și stabilizeze ritmul respirației. Privind în jur, o văzu pe Claudine plângând și tușind în brațele tatălui ei. Se aruncase în apă complet îmbrăcat.

– Oh, Claudi! fu tot ce reuși să rostească. Se uită la domnul Worthington, care-și strângea cu disperare în brațe fetița speriată. Ochii lui negri îi priveau pe toți, ca și cum printr-un instinct primitiv, mai degrabă decât cu ajutorul intelectului, ar putea să afle ce provocase acest accident îngrozitor. Chipul lui, eliberat de rezerva obișnuită, era invadat de emoția violentă.

Claudine dădu dovadă de un curaj magnific. După o tuse convulsivă și după ce dădu afară apa pe care o înghițise, se liniști.

– Presupun că n-am fost destul de atentă, tăticule, spuse ea, agățându-se încă de tatăl ei. Ciudat, dar am simțit ca și cum cineva – ceva – ei bine, știi, tăticule, așa cum s-a întâmplat și pe scări.

Porniră imediat spre Sault Sainte Marie. Ghipsul Claudinei va trebui schimbat, desigur. Doamna Blanche vârî tifon înăuntru cât putu de adânc, ca să absoarbă apa. Chipul ei era o mască albă. Delphine o ajută pe doamna Blanche să le îngrijească pe Claudine și pe Gena, servindu-le cu supă fierbinte la cină, când erau în pijamale uscate, înfofolite în pături. Delphine stătu lângă Claudine până când fetița adormi

liniștită și din când în când se uita cu un zâmbet de încurajare la Gena. Nu spuse prea multe. Se părea că tăcerea îi era adânc înrădăcinată în fire, dar eficiența cu care ajuta și calmul pe care-l emana reprezentau o alinare. Gena se luptă să țină ochii deschiși, dar era extenuată, și când văzu că fetița dormea, se relaxă și căzu într-un somn adânc.

La un moment dat, în timpul nopții, somnul ei deveni agitat și fu tulburată de un vis îngrozitor, în care se lupta să înoate în sus, dar de fiecare dată suprafața apei devenea din ce în ce mai îndepărtată. Părea să fie prinsă într-un soi de năvod, iar mâinile și picioarele îi erau de plumb. Când încercă să țipe, gura i se umplu de păr lung și încâlcit și de apă, strigătul gâlgâindu-i în gât. Țipă iar și iar, dar era ca și cum nu putea să împingă sunetul afară. Cu un efort hotărât, strigă cu mai multă forță. De data aceasta, gâlgâitul deveni din ce în ce mai tare, până se transormă într-un țipăt real. Gena se ridică brusc. În câteva secunde, ușa cabinei lor se deschise, și o rază de lumină albă se jucă pe fața ei.

– Cine e acolo? Încercă să-și controleze vocea, dar i se cutremură inegal și până și ei i se păru ciudată.

– Jim. Ce s-a întâmplat? Cine a țipat?

– Cred că eu. Am avut un coșmar.

Cabina fu invadată dintr-o dată de o lumină galbenă, palidă, când James Worthington apăsă pe întrerupătorul de lângă ușă și lăsă deoparte lanterna. Halatul albastru, aruncat în grabă peste pijama, îi scotea în evidență bronzul și ochii aproape negri. Studie camera neliniștit și se duse lângă cușeta Claudinei ca s-o examineze, mângâindu-i blând părul. Gena începuse să tremure necontrolat.

Jim Worthington se uită la ea câteva clipe.

– Tremuri! Se duse la dulap şi, scoţând o pătură de lână din sertarul de jos, i-o aşeză pe umeri şi aşteptă până când se mai relaxă puţin. După ce te-ai comportat atât de bine, doar n-o să intri în şoc tocmai acum, nu? Zâmbea, însă ochii lui întunecaţi o cercetau cu îngrijorare.

– Am avut un coşmar oribil! scânci Gena, dar tremuratul începea să i se atenueze. Se uită la chipul relaxat al Claudinei. Cu siguranţă, mă bucur că n-am trezit-o.

Jim Worthington se întoarse o clipă spre fiica lui.

– Am pus-o pe doamna Blanche să-i dea un sedativ în seara asta. Cred că ar fi trebuit să iei şi tu unul, dar n-am vrut să dormi prea adânc, în caz că fiica mea are nevoie de tine. Stând pe marginea cuşetei Genei, o studie atent până păru mulţumit că se simţea mai bine. Apoi îşi coborî glasul la o şoaptă. De acum înainte, va trebui să ai mare grijă de Claudine, Eugenia.

Simţea că voia să spună mai mult, dar nu era prea sigur cum să se exprime.

– Pare să aibă aceste… momente de stângăcie, ca şi cum ar fi sub o… vrajă. Vocea i se stinse la cuvântul "vrajă", de parcă n-ar fi vrut să-l rostească.

– Momente de stângăcie? Claudi, cea sigură pe picioarele ei? spuse Gena, nevenindu-i să creadă. Acum nu mai tremura şi se sprijini de perne, strângând în continuare pătura în jurul ei, dar la următoarele lui cuvinte, se ridică din nou, rigidă.

– Ştii, ca acela când a căzut pe scările din turn şi şi-a fracturat piciorul – şi ca cel din după-amiaza asta.

– Scările din turn? Vocea Genei redeveni tremurătoare.

– Vrei un pahar de apă, sau ceva? întrebă el, dar Gena clătină din cap, trecându-și mâna peste frunte ca să șteargă sudoarea rece.

– Nu mi-am dat seama că-n turn s-a întâmplat.

– Cum credeai că și-a rupt piciorul? Ce ți-a spus?

– Nu mi-a spus, și am crezut că… Gena ezită – ei bine, am presupus doar că a căzut de pe cal.

Claudine oftă tare și se întoarse în somn. Tatăl ei și Gena se uitară o clipă la ea. Când reveni la Gena, toată dragostea pentru fiica lui i se vedea încă în ochi. Luă mâinile Genei și le strânse în ale lui.

– Îți sunt profund recunoscător, Eugenia, pentru tot ce ai făcut astăzi.

– Nu s-ar fi întâmplat deloc dacă aș fi rămas cu ea, spuse Gena cu umilință. Și n-am scos-o eu din apă.

– Ai ținut-o până am venit eu. Tu ai făcut diferența! Vocea lui era răgușită. Știu că e pe mâini bune cu tine.

Uitându-se în ochii lui chinuiți, Gena simți un val de compasiune pentru bărbatul acesta puternic și totuși sensibil. Dincolo de rezerva lui, avea aceeași profunzime a tandreții ca și fiica lui, se gândi Gena apreciativ. Admirația pentru el trebuie să i se fi citit în priviri. Jim Worthington se uitase la ea cu calm, dar acum păru dintr-o dată conștient de ea și, speriat de ce citea pe chipul ei, își retrase repede mâinile și se ridică în picioare.

– Dacă ești sigură că te simți bine acum…

– Da. Gena se simțea ciudată și formală. Acum, mă simt destul de bine, îl asigură ea. Mulțumesc, domnule Worthington. Încerca să-i zâmbească nepăsător, dar "domnule Worthington" îi ieșise înțepat și știu că în gândurile ei, cel puțin de acum înainte, va fi doar "Jim".

***

Lama mică, rotundă și vibratoare zbura prin ghips cu un zgomot deranjant, dar doctorul trebui să lucreze încet, din moment ce era încă umed. Era un calvar pentru Claudine, și Gena stătu răbdătoare lângă ea, ținând-o de mâna transpirată.

– Hai să desenăm buline pe noul tău ghips, Claudi, o tachină ea. Sau poate am face mai bine niște melci, ca să te mai încetinim un pic!

Copila zâmbi curajoasă, dar strânse mâna Genei chiar mai tare, cum doctorul continua să taie.

– N-o să mai dureze mult, domnișoară, o privi el cu ochi blânzi și albaștri. Te porți foarte frumos.

Jim Worthington stătea la fereastră, cu spatele la procedură, întorcându-se doar din când în când să se uite, dar expresia lui îi trăda neliniștea. Într-o zonă mai dificilă în special, Claudine scoase un scâncet nervos. Punându-și brațul în jurul umerilor Claudinei, cu obrazul aproape de urechea micuței ei prietene, Gena șopti:

– Pun pariu că are un moț în frunte.

Claudine se uită la creștetul complet chel al doctorului și râse tare.

Când Gena își ridică privirea, surprinse ochii gânditori ai lui Jim ațintiți asupra ei, și în secunda înainte de a-i muta în altă parte, văzu expresia lor de amuzament și de recunoștință.

Claudine fu pusă într-un pat într-o rezervă mică a spitalului pentru noaptea aceea. După ce se consultase cu doctorul, tatăl ei ceruse să i se facă niște analize. Gena nu știa care erau natura acestora și era nedumerită, pentru că după ce ghipsul Claudinei fusese schimbat, păruse să se simtă la fel de bine și de veselă ca întotdeauna. Când Jim și Gena plecară de la ea, era înconjurată de câteva asistente care deja căzuseră victime prieteniei contagioase a fetiței și Gena știu că nu avea de ce să-și facă griji pentru ea în noaptea aceasta.

Delphine nu venise cu ei la spital. Doamna Blanche o rugase s-o însoțească la magazin și s-o ajute să aleagă câteva provizii suplimentare pentru croaziera aceasta neașteptată. Delphine o ajuta de obicei la gătit și la gospodărirea reședinței. Deja părea acasă la ea în rolul care curând va fi al ei, ca doamnă a reședinței. Era bună la asta și Gena presupunea că făcea astfel încât Jim să observe – dar oare chiar era necesar să insiste, din moment ce-l cucerise deja? De obicei, Gena era obiectivă și cinstită când evalua oamenii, și se simți vinovată când îi trecu prin minte conceptul acesta despre Delphine. Intuiția îi spunea că s-ar putea să n-o judece prea drept pe femeia aceasta, dintr-un motiv care-i rămânea încă nedezvăluit, dar nu-și dorea câtuși de puțin să-l scoată la lumină și să-l examineze.

Seara aceasta pe Belle Claudine fu minunată. Apele din port se ridicau și cădeau în valuri blânde, legănând ușor iahtul. Luminile din portul de iahting licărind pe suprafața ondulată, trimițând cărări strălucitoare pe apa întunecată. Aerul era înmiresmat. După o delicioasă cină târzie – cu toate defectele ei, doamna Blanche era o bucătăreasă excelentă – familia ieși pe punte, unde savură cafeaua.

Luaseră cina cu întârziere, pentru că Lawrence avusese niște afaceri de care trebuise să se ocupe în Sault Sainte Marie, și doamna Blanche insistase, oarecum dominatoare, să-l aștepte. Acum, el stătea languros, sorbind din cafea și arătând frumos în contrast cu pantalonii lui albi și cu cămașa colorată. Gena observă un aer de satisfacție la el și trase concluzia că, indiferent care fusese misiunea lui, fusese îndeplinită cu succes. Delphine, dimpotrivă, arăta nemulțumită, și atitudinile lor opuse stârniră curiozitatea Genei. James Worthington părea retras într-o lume contemplativă doar a lui, și prezența lui abia dacă se făcea simțită, doar că Gena era acum ciudat de conștientă de el. În timp ce se uita la ei, îi veni în minte ideea că deși aveau toate motivele din lume să fie fericiți, oamenii aceștia bogați și frumoși împărțeau puțină bucurie sau căldură.

Lawrence își întinse picioarele lungi și căscă.

– Suntem norocoși, nu-i așa, Jim? I se adresase vărului lui, dar în același timp își trase scaunul mai aproape de Gena și-și puse ușor brațul pe spătarul ei. Îi zâmbi și-și îndreptă din nou privirea spre Jim. O noapte frumoasă și două femei superbe.

Jim ieși din reveria lui și se uită lung și cu asprime la Lawrence. Expresia lui avea ceva amenințător, aproape ca un avertisment.

Lawrence reacționă mai întâi cu surprindere, apoi încuviință slab din cap. Se întoarse spre Gena și ridică o sprânceană.

– E reciproc, Gena? întrebă el, enigmatic.

– Poftim? Era pur și simplu în ceață. Conversația nu părea să aibă nici un sens.

– Lasă, spuse el, mai degrabă nepoliticos. Luându-și cu emfază brațul de pe umerii ei, se ridică și plecă de lângă ea, apoi se uită din nou la Jim. Unii bărbați sunt pur și simplu lacomi, presupun.

De astă dată, Jim îi aruncă o privire atât de veninoasă, încât Delphine se uită întrebătoare la logodnicul ei. Stătea aproape de pupa, în lumina care venea din cabină, așezată într-o poziție grațioasă. Umerii ei delicați erau acoperiți doar de bretelele subțiri ale rochiei albastre. Un șirag de perle strălucea satinat la gâtul ei, iar părul ei, care părea de platină în lumina albă, era strâns cu grijă.

Era o femeie atât de rafinată, se gândi Gena. Nu era de mirare că el o iubea. Și totuși, uneori Jim se purta atât de rece cu Delphine, încât Gena se întreba dacă ținea realmente la ea. Amândoi păreau să se poarte cu celălalt aproape impersonal. Poate că nu vedea ea dincolo de rezerva lor, reflectă Gena. Dar de ce tot încerca să le analizeze relația? Cu siguranță, nu era treaba ei și nu-i afecta în nici un fel poziția aici. Dintr-o dată, își dori să aibă și ea puțin din răceala și impersonalitatea lor.

În noaptea aceasta, adormi liniștită. Somnul ei fu ușor și odihnitor până la un moment dat, în timpul nopții, când fu pe jumătate trezită de zgomotul valurilor care loveau digul și se

pulverizau înapoi în port. Vântul se întețise, și deși protejată, apa era mai violentă acum. Balansul continuu al iahtului era acompaniat de bătăi mute, căci valurile pălmuiau carcasa. Era un zgomot plăcut, și Gena se întrebă, somnoroasă, de ce o deranjase. Apoi, auzi un scârțâit ciudat peste celelalte zgomote nocturne, cu un tipar haotic și în rafale. Se ridică în pat și ascultă încordată, separând zgomotul de celelalte sunete, și-și dădu seama, cu un fior de spaimă, că auzea o ceartă șoptită.

Părea să vină de deasupra, cu o vehemență evidentă în tempoul sacadat al cuvintelor, dar nu erau destul de tare încât să le înțeleagă. Îi trecu prin minte că nu o privea, totuși o senzație de neliniște, mai degrabă decât de curiozitate, o făcu să se străduiască să descifreze exclamațiile aspre. Din când în când, se mai auzea câte un sunet gutural și Gena putu să identifice vocile unui bărbat și a unei femei. Nevoia de a le recunoaște o făcu să se dea jos din cușetă. Deschizând pe furiș ușa cabinei ei, ieși pe coridorul întunecos. Ușa glisantă de la bucătărie era deschisă. Ușa cabinei următoare era închisă și nu se auzea nici un sunet dinăuntru sau din camera de cușete de după ea. Cearta se auzea mai slab de aici decât din cabina ei.

Gena se strecură până la scara de pe punte și începu să urce cu grijă. Când capul ei răsări deasupra ultimei trepte, putu să distingă două siluete întunecate stând lângă pupa. Recunoscând grația zveltă a Delphinei, nu se miră să vadă conturul închis al siluetei înalte a lui Jim. Ce se întâmplă în continuare, o ului. După un înfundat, dar audibil "niciodată, mă auzi?", binecrescutul James Worthington azvârli o palmă răsunătoare care se lipi de fața logodnicei lui, proiectând-o

înapoi pe scaunul de pe punte, unde se prăbuși, speriată și plângând. Plânsul ei era aproape vocal, dar și-l înăbuși cu un efort.

Gena era momentan prea surprinsă ca să-și dea seama că Jim se întorsese dinspre victima lui și se îndrepta în tăcere, deși rapid, spre trepte. Când realiză, Gena aproape se împiedică pe scară, în efortul de a-l evita. Avu timp doar să se năpustească în bucătăria îngustă și să se ghemuiască, agitată, în colțul îndepărtat, neîndrăznind să ridice privirea când Jim trecu pe lângă ea. Clicul ușii îi spuse că plecase. Se uită pe furiș pe ușa de la bucătărie. Coridorul era pustiu. Privind înspăimântată spre scări, decise s-o ia la fugă spre cabina ei, înainte ca Delphine să se întoarcă.

Gena se prăbuși în cușeta ei, cu un puls nebunesc. Închise ochii și încercă să se calmeze, dar nu putu să-și șteargă din minte scena de violență și silueta bărbatului tăcut și prompt. Se mișca atât de rapid, și totuși atât de neauzit, dar desigur, cunoștea fiecare milimetru al iahtului. Și Gena își aminti cât de sigură pe picioare era Claudine, chiar și în ghips. Se mișca de parcă n-ar incomoda-o cu nimic. Gena se gândi că așa trebuie să se fi deplasat indienii prin pădure. Cu câtă forță își însemnase stră-străbunica urmașii! Sângele ei fierbinte, de franțuzoaică, amestecat cu moștenirea genetică de indiancă, îi mai marcase cu ceva – cu o sălbăticie bine ascunsă.

Capitolul 4

Uitându-se la ridurile fine din jurul ochilor gânditori și gurii sensibile, Gena nu putea să-l relaționeze pe acest Jim cu cel pe care-l văzuse pe punte, cu numai câteva nopți în urmă. Stătea lângă ea pe ponton, soarele luminându-i tenul bronzat. Era extrem de atrăgător. Gena se întreba de ce-l considerase vreodată pe Lawrence mai arătos. Desigur, semănau foarte mult la înfățișare, dar chipul lui Jim purta pecetea experienței și a inteligenței, care făceau ca fața vărului său mai tânăr să pară goală, prin comparație.

Claudine petrecuse două nopți în spital și după ce analizele ei fuseseră încheiate, călătoriseră înapoi lejer. Jim părea ușurat de o parte de grijă, așa că Gena presupunea că raportul medicului fusese favorabil. Își dorea să aibă încredere în ea în privința stării de sănătate a Claudinei. Se simțea responsabilă pentru grija ei; drept urmare, nu era decât cinstit să știe dacă era o condiție ce trebuia supravegheată. Jim indicase ceva de genul acesta, când se referise la "momentele de stângăcie" ale

Claudinei, dar Genei îi venea greu să creadă asta. Claudine era un copil atât de plin de spirit și de vioi.

Aparent, Jim decisese să-i facă astăzi câteva confidențe. O întrerupsese de la siesta de plajă de pe ponton, ca să-i vorbească între patru ochi. Claudine se odihnea câteva ore în fiecare după-amiază, în camera ei, și Genei i se părea intervalul perfect ca să-și expună la soare pielea albă. Acum, vântul părea rece când se ridică, așa că-și acoperi umerii cu un prosop. Întinzându-și picioarele subțiri, se așeză în șezlog și așteptă ca Jim să vorbească.

– Eugenia, după cum știi, am pus să i se facă unele teste speciale Claudinei cât am fost în Sault Sainte Marie, începu Jim, uitându-se peste umăr ca să se asigure că erau singuri. Sunt sigur că trebuie să te fi întrebat în privința lor. Ți-am pomenit despre stângăcia ei din vara asta. În trecut, a fost întotdeauna un copil extrem de agil – nicidecum predispus la accidente. Vocea lui deveni răgușită, ca și cum conversația asta ar fi prea dificilă pentru el. Își drese vocea. Acum, vara asta, a avut deja două accidente periculoase. Pronunță apăsat cuvântul "accidente", ceea ce pe Gena o făcu să se simtă stânjenită.

– Ce fel de teste i-au făcut, domnule Worthington? Gena se aplecă, urmărindu-i atent expresia. Îngrijorarea i se simțea în voce.

– Ei bine, desigur, doctorul a spus că nu pot fi concludente, dată fiind scurta perioadă de observație, dar i-am făcut câteva teste psihologice, precum și o examinare fizică amănunțită, ca să fim siguri că nu are nici o boală incipientă care ar putea fi responsabilă pentru stângăcia ei.

– Teste psihologice? Dar Claudine pare normală. Gena se opri, gândindu-se la ocazionalele schimbări bruște de la voioșie la melancolie. Ai observat ceva anume care te-a făcut să te hotărăști la – ezită, studiind chipul lui Jim, însă fără să-i poată citi expresia ascunsă – la un astfel de test?

– Claudine a iubit întotdeauna casa asta, și sunt sigur că trebuie să te fi asaltat cu povești despre stră-străbunica ei. Gena încuviință din cap, zâmbind, și el continuă cu voce mică: Claudi și-a pierdut mama la o vârstă prea fragedă ca să și-o mai aducă aminte. Cred că și-a redirecționat toată afecțiunea copleșitoare a unui copil spre memoria pitoreștii noastre străbune. După cum ai auzit, se spune că bântuie casa asta. Jim își frecă gânditor bărbia cu dosul mâinii. Fiicei mele i-au plăcut dintotdeauna poveștile despre prima Claudine. A fost o fantomă a familiei destul de plăcută – până în vara asta.

Se uitase la lac, dar se întoarse dintr-o dată spre Gena, ca să surprindă parcă ceva din expresia ei care să-i rezolve măcar o parte din problemă.

– Încă nu ți-a spus nimic despre căzătură?

Când Gena scutură din cap, Jim o privi câteva clipe, apoi spuse:

– Pare să creadă că stră-străbunica ei a împins-o pe scări.

Din pricina șocului, Gena răspunse cu un tremur. Simți cum i se face pielea de găină, chiar și în lumina soarelui, și se întoarse dinspre Jim, întinzându-se din nou, ca și cum ar face plajă. Nu voia ca ochii lui pătrunzători să-i vadă expresia înspăimântată. Era o prostie, se mustrului singură, ca o femeie în toată firea să se teamă de o poveste cu fantome. Multe case

vechi aveau istorii cu fantome, iar rezidenții le savurau pe deplin, dar cu siguranță, nimeni nu le credea. Capacitatea Genei de a judeca nu coopera cu succes cu sentimentul ei de teamă. Și faptul că se întorsese dinspre Jim nu ascunsese nimic față de el. Păru să-și dea seama din instinct de sentimentele ei.

Punând un braț pe umărul ei, o întrebă încet:

– Ți-e teamă, Eugenia? Era aproape o șoaptă, iar tonul vocii lui suna nefiresc, supărând-o și mai tare.

– Încerci să mă sperii? întrebă ea, surprinzându-se și pe sine.

Jim își retrase brațul, mâhnit.

– Nu, Eugenia, desigur că nu! O studie o clipă, de parcă l-ar fi lăsat perplex, apoi continuă: nu încerc să te sperii, dar te previn. Aș vrea să te pot asigura că nu există nici un pericol, dar… Inconștient, îi atinse din nou umărul. Dar nu pot! Deși nu înțeleg, acum cred că într-adevăr Claudine e în pericol aici, și poate și toți cei care sunt legați de ea. Se uită la ea întrebător. Dacă vrei să fii eliberată de angajamentul de aici, Eugenia, cu siguranță voi înțelege.

Gena se ridică indignată, uitând de orice frică.

– Eliberată de angajament? Domnule Worthington, chiar dacă sunt aici de scurt timp, m-am atașat mult de fiica ta. E un copil minunat și neobișnuit. Crezi că mi-aș lua picioarele la spinare și aș lăsa-o de izbeliște, dacă realmente are probleme?

Vocea ei era aproape furioasă și, înfruntându-l pe Jim Worthington, hotărârea i se văzu clar în ochii expresivi. Dar expresia ei avu asupra lui un efect opus, și ceva se îmblânzi

în conturul puternic al chipului lui. Întinzând din nou mâna spre ea, îi luă cu blândețe părul de pe frunte, și cuprinzându-i fața în palmă, o sărută pe obraz.

– Dragă Eugenia, murmură el și, suspinând, se ridică și porni spre casă, o povară invizibilă părând să-i apese pe umeri.

***

Noaptea asta, stând în pat, ghemuită sub pătura de lână, Gena se gândi la lucrurile pe care i le spusese Jim. Cu toate că o asigurase că testele lui Claudi ieșiseră bine, era evident îngrijorat în privința siguranței ei. Gena știa că un om rațional ca Jim nu-și făcea griji pentru posibilitatea unei fantome, totuși, ea însăși se întreba dacă nu cumva existau într-adevăr anumite fenomene parapsihologice legate de casa aceasta. Poveștile cu fantome care se nășteau în jurul unora din casele vechi trebuia să fi pornit de undeva. De ce unele locuri păreau să alimenteze astfel de legende? Prima vedere a turnului o tulburase profund, și încă o făcea. Desigur, era o structură neobișnuită, și poate avea un aer amenințător, dar cu siguranță, nu în măsura în care să-i provoace unui străin o spaimă atât de mare, ca cea pe care o simțea ea.

Se gândi cu mirare și cu respect la diferența între camera ei și casa scărilor care duceau în turn. Camera ei avea o atmosferă atât de călduroasă și de primitoare. Simțise din prima clipă. Dar, desigur, nici nu se putuse altfel. Claudi îi spusese că era

dormitorul primei Claudine și al devotatului Edward Worthington. Micuța mireasă franco-indiancă o decorase personal. Propriile ei mâini agile brodaseră draperiile, acum uzate și decolorate, cu bordura tipic indiană. Fratele Claudinei, Pană Lucioasă – Jean era numele lui franțuzesc – fusese cel care făcuse patul acesta nupțial, cu baldachinul neobișnuit.

Era posibil ca o încăpere să păstreze realmente o atmosferă din trecut? Dar casa scărilor? Ce secret oribil o făcea atât de rece în cea mai călduroasă zi, și atât de întunecată în cea mai luminoasă dimineață? Ca și cum tocmai gândurile ei o convocaseră, Gena păru să simtă răcoarea stranie pe care o simțise pe scări în noaptea în care Lawry spusese că fantoma ieșise la plimbare. Se dojeni pentru imaginația bogată, dar nările ei fură asaltate treptat de o mireasmă care-i dădea fiori de teamă. Era mirosul unui parfum învechit, dulce. Spre groaza ei crescândă, mirosul părea să devină din ce în ce mai puternic, când nervii ei încordați fură dintr-o dată atacați de un glas ascuțit de teroare. Claudine țipa.

Gena zbură din cameră fără să se mai oprească să aprindă lumina. Când să intre pe pasarelă, se ciocni cu o siluetă masivă alergând de pe scări, dar zbură pe lângă ea, fără nici o explicație sau scuză. Era conștientă că brațul fusese musculos, ca al unui bărbat, dar mintea ei era concentrată la lumina slabă care venea din camera Claudinei și la țipetele oribile care nu se diminuaseră.

Jim era deja acolo, ținând-o pe Claudine în brațe și încercând zadarnic s-o aline, dar strigătele continuau să-i iasă convulsiv. El avea o lanternă în mâna dreaptă, și tresălta în sus

și-n jos, odată cu umerii Claudinei. Gena încercă s-o îmbrățișeze și s-o aline și ea pe fetiță.

– E în regulă, draga mea, îi șopti ea. Suntem aici.

Când Claudine reuși să se controleze într-atât încât să se oprească din plâns, încercă să explice ce se întâmplase, dar cuvintele îi ieșeau trunchiate din pricina sughițurilor.

– Era ceva în el! arătă spre pat. Era rece. Se simțea ca o piele – se scutură violent – dar… dar era un chip. Oh, tăticule, am pus mâna dreaptă pe fața ei. Dar era atât de rece! Își ascunse capul pe umărul tatălui ei.

Gena dădu la o parte pătura, în vreme ce Jim, strângând-o încă în brațe pe fetiță, lumină patul cu lanterna. Nu era nimic, decât o întindere de așternuturi albe. Claudine se ghemuise de teamă când pătura zburase înapoi, dar acum stătea și privea patul, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Dar era acolo. Am simțit. Era chiar acolo!

Până în momentul acesta, toți locatarii casei se treziseră deja. Doamna Blanche și Delphine urcară împreună.

– Unde e Lawry? întrebă Gena cu voce tare.

– S-a dus să vadă dacă poate să repare generatorul. S-a stricat iar, răspunse Jim încet, îndreptând lanterna în fiecare colț al camerei.

Așadar, Lawrence trebuie să fi fost pe scări, se gândi Gena, urmărind cum doamna Blanche ridică sticla lămpii și aprinde fitilul. I se păru că mâinile de obicei eficiente ale menajerei tremurau ușor. Ea însăși se mai calmase, căutând prin camera Claudinei. Își spunea încontinuu că pe fetiță trebuie s-o fi speriat un coșmar, dar cumva, nu era convinsă.

Văzând că fetița avea destulă companie s-o aline, Gena hotărî să arunce o privire și în alte camere, cât timp toată lumea se concentra asupra acesteia. Era sigură că micuța văzuse, sau mai degrabă atinsese ceva real, indiferent cât de ciudat sunase descrierea, desigur, dacă nu… dar asta era o prostie!

Mai aprinse o lampă din dulapul Claudinei și părăsi neobservată camera. Când își ridică lampa ca să lumineze holul, era ca și cum toate umbrele o zbugheau la adăpost, făcând, puțin câte puțin, loc luminii. Se uită în mica baie roz. Era pustie și acolo nu exista nici o ascunzătoare. Deschise o altă ușă și descoperi un rezervor imens , rotund, unde apa extrasă din lac era depozitată pentru uz. Mai erau și produse de curățat pentru gospodărie depozitate în jurul camerei, și când deschise mai mult ușa, o mătură căzu peste rezervor. Zăngănitul și ecoul acestuia făcură să-i tresară inima în piept. Se uită cu atenție în fiecare colț, dar în magazia aceasta nu era nimic misterios.

Următoarea cameră trebuie să fie a lui Lawry. Lăsase ușa deschisă când fugise în ajutorul Claudinei, înainte să se ducă să repare lumina. Dormitorul era mobilat foarte simplu, cu mobilă din lemn de arțar. O pătură deschisă la culoare acoperea patul; alta era împăturită, în capăt. O cămașă sport familiară era aruncată neglijent pe un scaun. Simțindu-se o intrusă, dar știind că era pentru o cauză nobilă, Gena inspectă dulapul. În afară de hainele lui Lawry, într-o dezordine tipică de burlac, nu conținea nimic altceva.

Ultima cameră o prinse absolut cu garda jos. Era un dormitor uriaș, cu tavanul urmărind conturul ascuțit al acoperișului, grinzile lui lungi expuse și frumoase. În fiecare

colț în pantă al încăperii, se afla câte un pat dublu. În capătul camerei, față în față cu peretele, o fereastră mare, cu trei ochiuri, se deschidea spre acoperișul din dreptul bucătăriei și spre veranda din spate. Acesta trebuia să fie dormitorul domnului.

Pe dulapul de lângă patul în care se dormise, se găsea poza unei femei, într-o ramă de aur. Deși asemănarea nu era prea mare, ceva din conturul feței o făcu pe Gena să fie sigură că aceea era mama lui Claudi. Ridică portretul și-l inspectă gânditoare câteva clipe. Apoi, simțind că de data asta nu avea nici o scuză să-și vâre nasul, se îndreptă spre dulap. Abia îl deschisese, când un zgomot în spatele ei o făcu să se întoarcă repede, iar lumina lămpii de kerosen fâlfâi amenințător, apoi flacăra se înălță. Ducându-și mâna la gât, scose un oftat de ușurare când lumina i-l dezvălui pe Jim.

Stătea în pragul ușii, privind-o curios. Ușurarea ei fu curând înlocuită de stânjeneală, dându-și seama cât de ciudată trebuie să pară activitatea ei. Dorința ei de a găsi un indiciu pentru spaima Claudinei nu i se părea un motiv suficient de puternic încât să-i explice acțiunile. Înroșindu-se până în vârful urechilor, rămase înmărmurită, incapabilă să înfrunte privirea sfredelitoare a lui Jim. Se simțea ca și cum ar fi fost prinsă spionând, și dorința ei de a păstra respectul lui Jim o făcu să se cutremure la gândul acesta.

Întorcându-și privirea de la ea, Jim puse lanterna pe dulap, lângă fotografie.

– Ai găsit ceva? întrebă el, nepăsător.

– Căutam… am crezut că s-ar putea să găsesc ceva… vreun indiciu despre ce a găsit realmente Claudi în pat.

Îi tremurau mâinile și lampa le trădă mișcarea. Jim întinse mâna și i-o luă, întorcând fitilul unde începuse să înnegrească sticla.

– Îmi pare rău. N-am vrut să arate așa… Vocea i se stinse.

Părând să nu-i observe disperarea, Jim o luă de braț, ținând lumina cu cealaltă mână, și spuse:

– Nu e nevoie să-mi explici ce făceai, Gena. Înțeleg.

La atingerea lui, o senzație gâdilătoare o străbătu atât de convingător, încât era sigură că reacția lui trebuie să fie evidentă pentru el. Asta se adăugă la confuzia ei și o supără și mai mult. Însă chipul lui Jim rămase inexpresiv, conducând-o blând spre ușa dormitorului.

– Claudine s-a mai liniștit acum; doamna Blanche o să stea cu ea. De ce nu te duci înapoi la culcare, să încerci să dormi? Ți-e frică? Să te conduc până în camera ta?

Gena era furioasă pe ea pentru stânjeneală și o iritau și implicațiile cum că s-ar putea teme asemenea unei copilițe.

– Chiar nu e nevoie, mulțumesc. Nu mi-e frică. Vorbea cu puțină iritare. Noapte bună, domnule Worthington.

El îi oferi lampa, dar Gena o refuză.

– A și eu una chiar pe noptieră. O s-o aprind imediat.

Jim încuviință politicos din cap, dar ochii lui avură o licărire amuzată când Gena se întoarse și porni pe hol. Aproape imediat, regretă ce făcuse. Și când intră în camera ei întunecoasă, o necesitate de a aprinde lampa puse stăpânire pe ea. Dojenindu-se pentru emoțiile de lașă, se duse de cealaltă

parte a patului și bâjbâi pe noptieră după chibrituri și lampă. Deși mâinile ei explorară toată suprafața noptierei, era complet goală. O teroare stupidă o străbătu pe dinăuntru. Era sigură că lampa fusese acolo când se urcase în pat. Ducându-se la dulap, își trecu mâinile deasupra lui, însă tot nu dădu de urma lămpii sau a chibriturilor.

Copleșită de dorința de a fi ghemuită la adăpostul păturii, se urcă în pat, trăgând în grabă pătura până sub bărbie. Rămase așa câteva momente, încercând să se calmeze, înainte să devină ciudat de conștientă că ceva nu era tocmai în ordine. Era ca și cum pernele erau adâncite puțin mai departe de ea, de parcă un obiect s-ar fi aflat acolo. Se gândi că auzise un zgomot lângă ea în timp ce căutase lampa, și acum corpul i se încordă, străduindu-se să asculte. Încercă să-și stăpânească teama crescândă, dar simțurile ei știau deja, fără să atingă pernele, că în pat era ceva lângă ea. Corpul ei reacționă violent și sări ca arsă din pat. Lovindu-se în graba ei de noptieră, rămase sprijinindu-se de ea, în timp ce se zgâi, fără să vadă, în întuneric, la patul invizibil.

Groaza își făcuse loc în fiecare venă, și picături de sudoare rece îi curgeau pe frunte și pe brațe. Gena știa că trebuie să se controleze. Nu voia să înspăimânte casa cu încă o ieșire isterică în seara asta. Din moment ce nu era lumină, trebuie să-și demonstreze că patul e gol. Rațiunea ei era convinsă de asta. Rămase neclintită o clipă, canalizându-și tot curajul într-un ultim efort disperat, și în cele din urmă se năpusti înainte cu brațele întinse, pipăind toată suprafața patului. Mâna dreaptă îl lovi prima și sări automat înapoi de repulsie, dar nu la timp

încât să oprească elanul stângii , care atinse și ea forma moale și umedă, care se simțea ca pielea rece a unui chip.

Senzația aceasta o lăsă lividă, neajutorată preț de o clipă, și apoi adrenalina țâșni din nou în ea. Lovindu-se de piciorul patului, se năpusti spre ușă și o trânti de perete.

– Ajutor, ajutor, ajutor! Strigătele o speriară și pe ea cu stridența lor, în vreme ce alerga împiedicându-se pe pasarela care o va duce la camera lui Jim.

El o întâlni la jumătatea drumului. Gena s-ar fi aruncat în brațele lui, ca un copil înspăimântat, dar el o ținu departe cu blândețe, dar ferm, deși expresia lui era una îngrijorată. Lawrence apăru primul, apoi doamna Blanche cu o Claudine somnoroasă, dar cu ochii larg deschiși. Delphine veni ultima și plecară toți să cerceteze camera Genei. Era ca și cum se repeta scena din camera Claudinei, căci în dormitorul Genei nu era absolut nimic de găsit.

Când Gena își mai reveni din atacul de panică, Jim îi sugeră că poate ar vrea să stea într-unul din dormitoarele de la parter, dar ea era hotărâtă să rămână aproape de Claudine. După ce inspectă dulapul și toate posibilele ascunzători din camera ei și se lămuri că Gena era în perfectă siguranță, o lăsă cu o lampă nouă și cu o comandă fermă să încuie ușa de acum înainte. Restul se duseră din nou la culcare, și Gena alunecă într-un somn agitat.

Capitolul 5

Dimineața următoare, se trezi să vadă o zi senină de vară. Temerile ei de noaptea trecută păreau atât de departe, ca un coșmar vag amintit în soarele dimineții. Lawry nu reușise să repare generatorul fără câteva piese de schimb, și din moment ce doamna Blanche avea nevoie să se reaprovizioneze cu zarzavaturi, se decisese să se meargă la La Pointe cu Belle Claudine, nu cu o barcă mai mică. O ieșire va fi bună pentru toată lumea. Gena aștepta cu nerăbdare să exploreze magazinul general și centrul cu ustensile pentru bărci, cât timp Claudi le va vizita pe câteva din prietenele ei. De când se accidentase la picior, nu prea le mai văzuse. Desigur, acum era imposibil să facă o plimbare cu șalupa pe lângă mal, așa cum făcea de obicei.

Scurta călătorie pe canal fu revigorantă. Ancorară în micul port pentru iahturi, unde câteva bărci pescărești și una elegantă, cu pânze, se legănau ușor în bătaia valurilor. Lumina soarelui strălucea vesel pe suprafața apei. Gena inspiră adânc aerul curat, care era doar puțin atins de aburii de

gazolină, unde un interior era alimentat. Era o zi minunată, hotărî ea. Experiențele ciudate de seara trecută erau foarte îndepărtate.

Împreună cu fetița, coborî la debarcader, urmându-i pe Jim și pe Delphine. Delphine purta un costum elegant alb, de canotaj. Mișcările ei grațioase îi aminteau Genei de un model. Cum Jim o ține de braț pe logodnica lui, călăuzind-o pe platforma bătută de vreme, Gena simțea o emoție pe care refuza s-o identifice, dar care-i întunecă momentan frumoasa zi.

Lawrence și doamna Blanche debarcară ultimii. Charlie rămăsese pe insula Mounds, astfel ca Rose să-și poată continua sarcinile din gospodărie. De la accidentul Claudinei, îi era oarecum teamă acolo și acum refuza să rămână singură pe insulă. Părea o atitudine ciudată la o fată din La Pointe, căci aici casele nu erau niciodată încuiate, câmpurile și pădurile erau cutreierate liber, și oamenii trăiau într-un grad de siguranță inimaginabil pentru locuitorii de la oraș și din suburbii. Dar cu toate astea, aveau superstițiile lor. Gena își aminti șușotelile și schimburile de priviri din autobuz, când, răspunzând la o întrebare, menționase care era destinația ei. Aparent, toată lumea știa de fantoma de pe insula Mounds.

Claudine și Gena nu se alăturară celorlalți membri ai familiei în camioneta care aștepta în parcarea de lângă port. Jim Worthington și Lawry se duceau la Fisherman's Cove, unde sperau să găsească cele câteva componente necesare pentru generator. Din moment ce aprozarul de acolo avea o ofertă mai bogată decât magazinul din La Pointe, Delphine și doamna Blanche mergeau și ele cu ei. Claudine voia să le viziteze pe

câteva prietene de-ale ei care aveau case de vacanță aproape de La Pointe, așa că, deși Genei i-ar fi plăcut să vadă Fisherman's Cove, hotărî să rămână acolo unde Claudine o putea găsi cu ușurință.

– O să fiu chiar aici, în La Pointe, Claudi. Du-te și distrează-te, nu-ți face griji pentru mine. Vreau să vizitez orășelul ăsta de când am venit pe insulă. Zâmbi și o înghionti pe Claudine spre drumul ei. Un oraș de provincie ca acesta e un adevărat festin pentru o locuitoare din suburbii ca mine. Du-te! Distracție plăcută!

Gena petrecu dimineața uitându-se la suvenirurile din magazinul general. Îi plăcură în mod special niște coșulețe țesute de o localnică indiancă. Cumpără unul mai mic, pentru ace și agrafe pentru hârtie, și o corabie cu pânze minusculă, din mesteacăn, ca să-i amintească de vara aceasta în pădurile nordice. De parcă o va uita vreodată, zâmbi ea în gând.

Hainele din magazin erau așezate pe rafturi, nu pe umerașe. În cea mai mare parte, erau blugi bărbătești și de copii, și jachete. Gena voise încă o pereche de pantaloni pentru excursiile prin pădure cu fetița. Cumpără niște blugi de băieți deschiși la culoare și un pulover asortat, mulțumită de afacere. Hainele aveau prețuri chiar rezonabile.

Când termină cumpărăturile, era deja ora prânzului. Claudi plănuia să stea cu prietenele ei, așa că atunci când Genei i se făcu foame, se îndreptă spre portul de iahturi. După ce lăsă sacoșele la bordul lui Belle Claudine, porni spre micul restaurant care se afla pe marginea lacului. O verandă mică dădea spre port, și se așeză la o masă aici. Restaurantul părea

să aparțină unei familii, și totul părea curat și ca acasă. Gena comandă o supă de casă și un sandviș cu șuncă.

Observase o femeie grăsuță, cu părul cărunt, care-i zâmbise când intrase. O salutase politicos, dar nu-și amintea s-o mai fi întâlnit vreodată. După ce chelnerița plecă, femeia se uită din nou în direcția ei și Gena văzu că era nerăbdătoare să facă puțină conversație. Din moment ce erau singurele care mâncau pe verandă, și părea o persoană agreabilă, Gena îi zâmbi și ea. Era toată încurajarea de care avu nevoie femeia mai vârstnică. Împingându-și scaunul, porni spre masa Genei.

– Nu-ți aduci aminte de mine, nu-i așa?

Gena recunoscu faptul că nu era tocmai sigură unde o mai văzuse.

– Am fost în același autobuz cu tine, de la Soo. Am stat de cealaltă parte a intervalului. Îți amintești?

Gena încuviință, încântată. Chelnerița tânără se întoarse cu sandvișul ei, care era făcut cu pâine de casă. Arăta delicios.

– Vreți să vă aduc masa aici, doamnă Weaver? se adresă chelnerița doamnei mai în vârstă.

Gena se pricopsea acum cu o musafiră, dar n-o deranja, și cu siguranță nu voia s-o facă pe femeie să sufere.

– Oh, vă rog, dacă se poate! interveni ea repede. Mi-ar face plăcere o companie.

Doamna Weaver răspunse cu un zâmbet.

– Îți place să lucrezi la domnul Worthington? întrebă ea.

– Oh, da, îmi place. Claudine e o fetiță atât de dulce! Îmi place toată familia, răspunse călduros Gena, și dintr-o dată îi răsăriră în minte ochii lui Jim, cu expresia lor amuzată, de

nedescifrat. Obrajii i se colorară ușor. E o casă veche și foarte frumoasă, adăugă ea în grabă, sperând ca doamna Weaver să nu observe.

Dar ochii vicleni ai celeilalte nu rataseră nimic.

– Bărbații din obârșia asta arată divin, nu-i așa? spuse ea fără artă... și la obiect, se gândi Gena, roșind și mai tare.

După ce reflectă puțin, doamna Weaver se hotărî aparent să nu mai continue conversația în direcția aceasta.

– Nu te deranjează poveștile lor cu fantome și întâmplările stranii de pe acolo, nu-i așa?

Gena recunoscu în sinea ei să și-o făcuse cu mâna ei, invitând o străină să ia masa cu ea. Nu era de mirare că familia Worthington ura bârfele din oraș. Întorsătura aceasta a discuției era destul de neplăcută și Gena se hotărî să-i pună capăt.

– Mă tem că nu cred în fantome, doamnă Weaver.

Ochii șterși și albaștri ai femeii se deschiseră larg, realmente uimiți.

– Oh? Am crezut că... ei bine, am auzit că ai văzut-o.

De data asta, Gena era de-a dreptul iritată să se trezească subiectul bârfelor de prin partea locului. Se părea că toată lumea din La Pointe era foarte deschisă la discuții despre familia Worthington. Oricum, reuși să se stăpânească. Din moment ce doamna Weaver insista cu subiectul acesta, Gena decise să facă niște cercetări în privința folclorului local despre insula Mounds. Asta era ocazia perfectă.

– Nu cred că știu toată povestea despre fantomă, doamnă Weaver. Dumneavoastră o cunoașteți?

Femeia bârfitoare excela la capitolul acesta. Se părea că istoria insulei Mounds și a familiei Worthington erau subiectele ei preferate. Îi înșiră atâtea detalii intime despre familie, începând încă din vremea stră-străbunicului, încât Gena începea să se simtă ca și cum ar trage cu urechea. O făcea să se simtă incomod, dar nu știa cum să oprească avalanșa de informații, odată ce se pornise. Dar având în vedere lucrurile ciudate care se întâmplaseră, poate va putea să descopere ceva folositor din asta, când va avea mai mult timp să se gândească.

Numai două lucruri îi atraseră imediat atenția ca fiind semnificative. Unul era acela că deși povestea cu fantoma era veche, abia în vara asta fuseseră întâmplări nefericite care să aibă vreo legătură cu ea. Celălalt – circumstanțele îngrozitoare în care murise prima Claudine. Gena avea de gând să verifice autenticitatea acestei povești care-ți zburlea părul în cap când se vor întoarce pe insulă, dar înțelegea cum o tragedie atât de mare dăduse naștere unor povești atât de ciudate despre insula Mounds.

Cu excepția bârfei de la prânz, care Genei îi displăcuse total, fusese o zi odihnitoare în La Pointe. Schimbarea le făcuse bine tuturor. Deciseseră să-și prelungească excursia înapoi cu o scurtă croazieră printre insule, și serviseră o cină ușoară, ancorați la adăpostul unui ostrov cu pini. Se întunecase deja când ajunseră pe insula Mounds.

Gena se hotărâse să nu verifice cu micuța Claudine noile informații, fiind sigură că detaliile decesului stră-străbunicii ei trebuie să fie dureroase pentru ea. În schimb, îl abordă pe Lawry, după ce Claudine se dusese să se culce. Îi dăduse mai devreme de înțeles că voia să stea de vorbă cu el.

Lawry stătea în fața șemineului mare,privind flăcările aproape stinse și așteptând-o. Restul familiei, obosiți după ziua în aer liber, se retrăsese deja. Și Gena se simțea amețită, dar voia să-l întrebe între patru ochi pe Lawry despre bârfele pe care le auzise.

– Vrei o ceașcă de cafea? strigă ea încet din bucătărie. Cred că doamna Blanche a lăsat puțină în cuptor.

Lawry zâmbi cu malițiozitate.

– Ar fi drăguț.

Gena zâmbi nerăbdătoare și puse cafeaua la încălzit. Spera că Lawrence n-avea de gând să flirteze pe ea, tocmai când voia să discute serios. Când aduse cafeaua și se așeză lângă foc, observă o scânteie speculativă în ochii lui și Lawry se mută mai aproape de ea, punându-se pe podea, la picioarele scaunului ei.

– Lawry, chiar vreau să vorbim despre ceva foarte serios, începu ea.

– Oh, dar sunt foarte serios! Ridică mâna ca la jurământ, dar colțurile gurii lui trădau un zâmbet, iar ochii îi străluceau poznaș.

Gena oftă.

– E vorba despre prima Claudine – fantoma – și de felul în care a murit. Azi, în La Pointe, am auzit o poveste care-ți îngheață sângele în vene.

Schimbarea de pe fața lui Lawry era aproape imperceptibilă, dar Gena o observă. Gura lui schița încă zâmbetul, dar din priviri îi dispăruse. Se uită la ea cu atenție:

– Ce ai auzit, Eugenia? întrebă el cu voce scăzută.

– E adevărat că stră-străbunica s-a spânzurat din greșeală în turn, când a vrut să fixeze lanterna? Genei îi fu dificil să continue. Își drese glasul. Și că n-a fost găsită decât după câteva săptămâni?

Lawry expiră într-un suspin lung, aproape pocăit.

– Da, mă tem că așa s-a întâmplat.

– Dar unde erau copiii? Sau servitorii? întrebă Gena. Cum s-a putut întâmpla una ca asta? Povestește-mi.

– Ei bine, stră-străbunicul Edward și a lui Belle Claudine, cum îi spunea el, au avut doi copii după ce erau căsătoriți de câțiva ani. Un băiat și o fată. Fiica fetei a fost mama mea, apropo. Lawry se opri, gânditor. Oricum, copiii erau plecați în est, la studii. Așa a crezut Claudine că ar fi vrut Edward să fie după moartea lui. Ea a mai trăit o perioadă bună după ce el a încetat din viață. Și lanterna aceea din turn – scutură cu gravitate din cap – i-a fost al naibii de devotată în privința asta, după cum știi. Stră-străbunica nu a avut realmente servitori. Din punctul ei de vedere, erau doar prieteni care veneau s-o ajute, dar erau plătiți bine. Femeia care rămânea de obicei pe insulă cu ea avea o soră bolnavă și a plecat la La Pointe, lăsând-o pe Claudine singură.

Lawry se opri un moment și privi focul. Când reluă, vocea lui era abia o șoaptă:

– În iarna aceea, au avut un ger ciudat. Gheața a devenit prea groasă ca s-o mai străbată cu barca, dar a durat mai mult decât de obicei să fie destul de solidă ca să poată fi traversată pe jos sau cu sania. Își întoarse atenția asupra Genei. Ochii lui negri îi scrutau cu grijă chipul. Claudine obișnuia să poarte

adesea un colier vechi cu o gheară de urs, pe care îl avea de la mama ei. Fusese al bunicii ei. Desigur, gheara era legată pe o curea din piele. Se pare că și l-a agățat de cupola unde atârna lanterna. Luptându-se să se elibereze, a împins din greșeală scaunul pe care se urcase.

Inspiră adânc și apoi expiră foarte încet. Era o poveste înfiorătoare, și Gena simțea că pălise ascultând-o.

– Și atunci au început poveștile cu fantome, Lawry? După moartea oribilă a Claudinei? Vocea îi păru chiar și ei îndepărtată și răgușită.

Lawry o sfredelea cu privirea.

– Povești, Eugenia? o întrebă el, încet. Vocea lui aducea parcă o prevestire ciudată.

– Dar, Lawry, doar nu crezi în tărășenia asta cu stafiile? Văzând că tace în continuare, insistă: Lawry, chiar crezi?

Privirea lui căzu asupra ultimelor flăcări care mai pâlpâiau în șemineu, și se zgâi la ele de parcă gândurile lui ar aluneca înapoi, în acea noapte îngrozitoare. Expresia lui începea s-o înspăimânte pe Gena.

– Lawrence! spuse ea viguros, punând mâna pe umărul lui.

Atunci, se întoarse foarte lent spre ea. Părea un efort pentru el să revină în prezent. Ochii lui negri deveniră impenetrabili în timp ce vorbi.

– Nu sunt povești, Eugenia. Am văzut-o!

Capitolul 6

Ziua următoare era mai răcoroasă, dar tot o zi senină de vară. De la sosirea Genei, ea și Claudine nu se prea ocupaseră de arte plastice: nu făcuseră decât câteva schițe în creion și în acuarelă, câteva pasteluri și citiseră puțin din cărțile de artă pe care Gena le adusese cu ea. Deși lui Jim nu părea să-i pese dacă reușea ceva la capitolul desen, atâta vreme cât se ocupa de Claudine, Gena simțea că-și neglijează obligațiile în zona asta. Așa că astăzi, îi propuse Claudinei o expediție cu acuarelele după masa de prânz și o rugă să aleagă un loc pitoresc. Fetița fu entuziasmată și hotărî imediat că vechiul cimitir indian era locul ei preferat.

– E locul acela pe care l-am pictat. Aproape, e un luminiș străjuit de brazi înalți, îi explică ea. Acolo sunt flori destul de sălbatice – pintenul cocoșului, chiar și trandafiri sălbatici.

– Sună foarte bine, Claudi, dar nu e puțin cam prea departe ca să ducem toate lucrurile necesare? Gena știa că nu avea rost să-i menționeze drumul lung.

Ghipsul părea să n-o împiedice prea mult, și încă îi mai plăcea să facă plimbări prin pădure.

– Oh, Gena, putem să luăm cina la pachet și să stăm suficient de mult cât să vedem schimbările frumoase când începe să apună soarele? Ar trebui să vezi! Pur și simplu, nu-ți poți imagina cât de frumos este!

Acum, Claudi era de-a dreptul încântată, dar Gena îi aminti că nu trebuia să întârzie până când se lăsa întunericul.

– N-am reuși niciodată să ne întoarcem prin pădurile acelea întinse, Claudi dragă.

Claudine râse din toată inima la asta:

– N-o să ne rătăcim. Aș găsi drumul spre casă și legată la ochi!

Își împachetară acuarele și mâncarea pentru picnic într-un coșuleț indian multicolor. Gena ținea blocul de desen la subsuoară. Apă puteau să găsească din belșug la cimitirul indian, pentru că se afla aproape de malul lacului.

Lăsându-i doamnei Blanche un mesaj pentru Jim, porniră la drum. Toată lumea se dusese la pescuit, Lawry cu prietenii care veniseră pentru o zi, Jim cu Delphine și cu câțiva prieteni de-ai lor. Gena nu putea să și-o imagineze pe Delphine pescuind. Arăta de fiecare dată atât de ultramodernă. Nici măcar briza apei nu îndrăznea vreodată să-i miște vreo șuviță din părul auriu. Genei i-ar părea rău să piardă cina: probabil că va fi un festin, cu atâta pește proaspăt. Dar Claudine își dorea mult să vadă apusul de soare.

– Când o să-l vezi, Gena, uită-te la fiecare detaliu și încearcă să ții minte cum arată, ca să mă poți ajuta să-l pictez mai târziu.

***

Avură o după-amiază minunată. Pentru Gena, timpul zbura de fiecare dată când picta, iar eleva ei deprindea o trăsătură a penelului încântătoare, liberă, foarte neobișnuită la un începător. Foarte sensibilă la atmosferă și la nuanțele delicate, Claudine dădea dovadă de o percepție foarte bună a acuarelelor.

Le plăcuse să picteze în micul luminiș înconjurat de coniferele care se ridicau ca niște santinele peste colinele adormite. Nu erau decât câteva morminte, acoperite de buruieni, ace de pin și de câteva floricele sălbatice. Lacul din apropiere era obturat de frunzișul dens și nu se putea vedea de la cimitir. Cu toate astea, copacii nu erau atât de deși încât să acopere soarele, și pe măsură ce se apropia ora apusului, peticul de cer de deasupra începu să se coloreze în tonurile minunate ale apusului nordic. Razele proiectau printre pini fâșii strălucitoare, părând să scalde momentan mormintele într-o lumină sfințită. Îți tăia respirația. Era o priveliște poate prea fascinantă, căci Gena realiză dintr-o dată că în pădurea deasă, cărarea trebuie să se fi întunecat deja.

– Trebuie să mergem, Claudi; chiar acum. Vocea îi deveni disperată în vreme ce începu să strângă ustensilele de pictat.

– Oh, Gena, nu-ți face griji. Știu drumul, o asigură Claudi, cu un zâmbet matern. Fă coșulețul, iar eu dau o fugă să spăl pensulele.

Înainte ca Gena s-o poată opri, o zbughise deja pe poteca spre malul lacului, lăsând lanterna acolo. Gena lumină în urma ei, dar nu putu să vadă nimic din cărare dincolo de raza lanternei. Cât așteptă ca fetița să se întoarcă, curăță locul în care făcuseră picnicul și începu să strângă lucrurile. Punând niște tifon între planșe, astfel ca cele care nu se uscaseră încă să nu se mânjească, auzi un zgomot în spatele ei. Ceva se mișca pe furiș printre copaci.

– Claudi? Spuse ea, dar zgomotul venise din direcția opusă potecii spre lac. Simți cum i se accelerează pulsul. Se bucurase toată ziua de locul acesta frumos, dar în momentul ăsta, deveni neplăcut de conștientă că era un cimitir. Doamna Weaver îi spusese că existau zvonuri cum că ar fi bântuit: un om din La Pointe văzuse într-o noapte, în timp ce pescuia, lumini slabe mișcându-se în jur, printre copaci.

– Dar probabil că nu era decât familia – făceau o plimbare nocturnă, sugerase Gena.

– S-a întâmplat toamna. Nu era nimeni aici, insistase doamna Weaver cu autoritate.

Amintindu-și acum conversația asta, Genei i se făcu pielea ca de găină și o strigă din nou pe fetiță:

– Claudi! Lasă-le-ncolo de pensule. Trebuie să ne întoarcem!

Sunetul penetrant al vocii ei în liniștea apăsătoare era înspăimântător. Niște crengi joase trosniră în spatele ei. Zgomotul era mai aproape decât mai devreme. Punând lanterna în direcția aceea, hotărî să se ducă și să se uite mai de aproape. Probabil speriase vreo creatură a pădurii, își

spuse ea. Dacă era un animal, probabil îl gonise în inima pădurii.

Pășind cu grijă în desiș, roti lanterna într-un arc asupra copacilor și pământului. La început, nu zări nimic neobișnuit, dar când trecu de trunchiul unui copac înalt, fu iritată să vadă ceva ce semăna cu o siluetă deslușită, aproape întunecată de frunziș.

– Claudi! strigă ea involuntar, dar silueta era prea mare ca să fie fetița.

Ieșind repede dintre copaci, inima bătându-i cu putere în urechi, Gena așteptă un răspuns. Evident, nu era un oaspete binevenit, căci nu veni nici un răspuns, deși se auzi un fâșâit slab. Îndreptă din nou lumina într-acolo. Forma nu mai era vizibilă de astă dată. Apoi, gândul la accidentul Claudinei de pe scări și mai târziu pe iaht, o lovi cu un impact brusc. Începu să se îngrijoreze cumplit pentru siguranța fetiței. Claudi lipsea de prea mult timp, și trebuia s-o găsească imediat.

Bâjbâind pe poteca spre lac, începu s-o strige cu disperare:

– Claudi, Claudine!

Vocea ei atinse intensitatea unui țipăt. Se opri dintr-o dată și-și încordă auzul. Oare auzea un răspuns îndepărtat? Dacă da, era prea departe ca să poată fi sigură.

– Claudine!

Când ieși pe plaja stâncoasă, ultimele raze ale soarelui luminau slab linia coastei, și văzu că nu era nimeni în nici o direcție. Până acum, își pierduse deja suflul. Se așeză pe o stâncă să-și tragă sufletul. Trebuie să cheme ajutoare, se gândi ea, dar n-o să găsească niciodată drumul printre copacii aceia!

Claudinei n-ar fi trebuit să-i ia mai mult de cinci minute să spele pensulele și borcanele și să se întoarcă, totuși Gena era sigură că plecase de mai bine de un sfert de oră. Plimbând lumina de-a lungul malului ca să vadă dacă era vreo urmă de ustensilele lor, un gând înfiorător îi trecu prin minte: Claudine și apa! Dar observase că apa nu era adâncă aproape de mal, și cu siguranță, Claudi ar avea înțelepciunea de a încerca să nu-și ude ghipsul.

După alte câteva chemări zadarnice, Gena decise să nu mai aștepte. Porni în fugă pe coasta stâncoasă, convinsă că până la urmă o va duce la reședință. Cu un efort conștient la fiecare pas, își forță picioarele să alerge mai repede, și lovindu-și gleznele și tălpile, în ciuda tenișilor cu talpă din cauciuc, urmă în goană marginea lacului, sărind din stâncă în stâncă, asemenea unei creaturi nocturne stranii dintr-un coșmar.

Deși era deja prea îngrijorată pentru Claudi ca s-o mai sperie zgomotele pădurii, era ca și cum ceva ar alerga prin pădure, odată cu ea. La un moment dat, când linia copacilor se despărțea de marginea lacului, Gena fu obligată să treacă printr-o zonă împădurită. Se opri să respire adânc și să-și umple plămânii torturați. Aruncându-se la pământ, pe o movilă acoperită de mușchi, se odihni câteva clipe, gâfâind. Fața îi ardea. Transpirația îi lipise de obraji șuvițe lungi de păr.

Tocmai când își trăsese sufletul și-și aduna energia pentru o altă rundă de alergat, auzi o creangă trosnind. Își ținu respirația , ascultând cu fiecare por. În spatele ei, foarte aproape, auzi zgomotul unei respirații greoaie. Întorcându-se cu lanterna, țipă "Claudi!", dar nu primi nici un răspuns. Fără să aștepte să

vadă ce ar fi dezvăluit lumina, se năpusti din desiș, din nou pe plajă. Picioarele nu-i mai funcționau acum decât prin forța voinței, și fiecare pas trebuia comandat.

În această ultimă cursă, Eugenia se ciocni de silueta voluminoasă a unui bărbat înalt. Se luptă să se eliberese din brațele lui, până când, cu o bucurie copleșitoare, recunoscu vocea lui Jim.

Gâfâind și încercând să-și revină, repetă isteric:

– Claudi! Ajută-mă s-o găsesc. Am pierdut-o pe Claudi!

Treptat, însă, începu să-și dea seama că o scutura de umeri, încercând să-i spună ceva.

– Ascultă-mă, Gena! Ascultă! Claudi e bine. Când Jim realiză că Gena îl aude în sfârșit, îi mai slăbi umerii și o trase spre el, lăsând-o să-și murmure suspinele la pieptul lui. S-a întors acasă. De asta am venit să te caut. A fost teribil de îngrijorată când v-ați pierdut una de cealaltă. Cred că, întuneric fiind, a luat-o pe cărarea greșită. Toți am fost îngrijorați, Eugenia. Îmbrățișarea lui deveni o clipă mai strânsă, apoi îi dădu drumul.

Năucă de bucurie și de oboseală, Gena se spijini de umărul lui Jim. El o ridică în brațe și porni spre reședință.

– Totul e în regulă acum, o liniști el. Doar relaxează-te, draga mea.

***

În fața ușii din spate, Jim o lăsă pe Gena jos. Se părea că toată lumea își făcuse griji pentru ea, căci așteptau toți în bucătărie. De cum intră, Claudi alergă la ea și o îmbrățișă.

– Oh, Gena! Ești teafără! Nu ți s-a întâmplat nimic! exclamă ea.

Lawry o îmbrățișă și el.

– Ei bine, scumpo, arăți puțin mai rău din cauza oboselii, dar ești bine, nu?

Gena încuviință din cap și se prăbuși pe bancheta de lângă masă. Doamna Blanche îi oferi un pahar de apă rece și păru s-o studieze gânditoare.

Reacția Delphinei era chiar mai rezervată decât de obicei.

– V-am spus că n-aveți de ce să vă faceți griji! spuse ea, ușor iritată. Ea nu intră în panică așa de repede, cum fac alții.

Pe Gena o miră complimentul, dar observă că afirmația Delphinei îi era adresată cu răceală lui Jim. Cum Jim păru să ignore înțepătura, Delphine le ură glacial noapte bună.

Ceilalți se așezară în living, în fața focului. În vreme ce Lawry ațâță tăciunii aprinși într-o flacără plăcută și doamna Blanche le aduse cafea, Gena lăsă ca tensiunea din ultima oră să se scurgă. Calvarul o enervase la culme, dar zăbovi în fața focului, plăcându-i să fie în mijlocul familiei, după ce se întâlnise de una singură cu creatura din pădure.

Își schimbase puloverul ud de la picnic cu o bluză curată, și rozul ei delicat reflecta strălucirea din obrajii ei încă roșii. Părul ei umezit era dat pe spate și-i cădea liber pe umeri. Ochii ei străluceau în lumina flăcărilor.

– Cred că-ți priește să te rătăcești noaptea în pădure, Gena, observă Lawry. Ești foarte frumoasă în seara asta.

Gena îi oferi un zâmbet apreciativ.

– Nu-i așa? se alătură și Claudine, entuziasmată.

Jim nu făcu nici un comentariu, o privi doar cu admirație, ceea ce însemna că era de acord.

Un zgomot de vase, ca și cum doamna Blanche s-ar fi grăbit cu spălatul, o făcu pe Gena să-și dea seama că-i împiedica pe toți să se ducă la culcare. După o zi pe apă, familia se retrăgea de obicei devreme. Mai ales Claudine părea foarte obosită. Trebuia să fi fost o seară extenuantă pentru ea. Lawrence și Jim păreau și ei frânți.

– Vă rog, nu stați treji din pricina mea. Gena se uită pe rând la ei. Mă simt bine acum, serios. Ați fost minunați cu toții, dar dacă nu vă deranjează, eu o să mai rămân aici puțin.

– Ei bine, mormăi Lawry, ridicându-se din poziția turcească, chiar dacă n-am prins nici un pește, ne-am distrat pe cinste. Râse scurt. Chris și Al au fost dezamăgiți că a trebuit să plece acasă cu mâna goală. Dacă mă scuzi, cred c-o să-ți urmez îndemnul. Se duse lângă verișoara lui și o trase de pe canapea. Haide, puștoaico, mai bine ai veni și tu la culcare.

Claudi îl lăsă s-o ajute, dar înainte să plece spre camera ei, o îmbrățișă din nou pe Gena.

– Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva, ar fi fost numai vina mea. Ochii ei căprui erau solemni. Mă bucur atât de mult că ești bine, Gena! am fost foarte îngrijorată pentru tine.

Gena o bătu cu afecțiune peste față.

– Prostuță mică, n-a fost vina ta. Amândouă am fost nesocotite. Oricum, acum suntem bine. Am avut doar o aventură. Noapte bună, Claudi dragă. O sărută pe obraz.

Jim nu făcu nici o mișcare să plece, ci rămase privind focul până când Lawry și Claudi dispărură, aparent așteptând să-i vorbească între patru ochi.

– Dacă nu ești prea obosită, vrei să-mi spui ce s-a întâmplat, Gena? Sau preferi să așteptăm până dimineață?

Gena îl urmări cum își umple cu tutun pipa și se lasă pe spate, privind-o în expectativă. Ochii lui aveau expresia aceea impenetrabilă pe care Gena o văzuse de atâtea ori la el, dar ironia amuzată care o însoțea de obicei, lipsea de astă dată. În schimb, expresia lui era sever de solemnă. Gena era obosită, dar simțea că-i datorează o explicație. Oftând, își întinse mâinile cu palmele spre foc.

– Nu știu de unde să încep, Jim. Totul a început ca o zi frumoasă. Se opri, adunându-și gândurile. Cred că ar fi trebuit să știu mai bine și să nu fi zăbovit până după lăsarea întunericului, dar Claudi a vrut atât de mult să vadă apusul! Ai văzut vreodată apusul de pe coline? Cum Jim încuviință din cap, Gena continuă: a fost o priveliște amețitoare. Acum înțeleg de ce e Claudi atât de vrăjită. Și eu am fost. Presupun că de asta nu mi-am dat seama că s-a făcut târziu. Oftă din nou, și-și trecu inconștient o mână peste frunte. Îi era rușine pentru iresponsabilitatea ei și aproape îi dăduseră lacrimile. Nu știu cum s-a întâmplat, cum ne-am despărțit una de cealaltă, știu doar că atunci când s-a dus să spele pensulele și borcanele, a dispărut. Știi cât de impulsivă e. A zbughit-o înainte s-o pot opri. Oh, Jim, nu încerc să mă scuz. N-ar fi trebuit s-o scap din priviri. A fost o neglijență îngrozitoare din partea mea. Când mă gândesc la ce-ar fi putut să pățească… Întorcându-se dinspre

el, Gena își fixă privirea asupra tăciunilor aprinși, ca să nu plângă.

Jim rămase tăcut atâta timp, încât Gena se întreba dacă-i era imposibil să-i ierte neglijența. Când în cele din urmă vorbi, vocea lui era blândă:

– Nu te dojenesc, Eugenia. Ce s-a întâmplat s-a sfârșit. Știu că n-o să te mai aventurezi pe întuneric. E prea periculos acum. Dar încerc să aflu ce s-a întâmplat realmente, în afară de faptul că tu și Claudi v-ați pierdut una de cealaltă. Ce te-a speriat atât de tare? Erai într-o stare cumplită când te-am găsit.

Se ridică din scaunul lui și veni lângă ea. Se așeză alături, pe canapea, și-și puse brațul pe umerii ei. Simțindu-se mai liniștită, Gena scoase un alt oftat apăsat și-și șterse pe furiș lacrima din colțul ochiului.

– Știu că pare o prostie acum, dar am fost atât de sigură că am auzit ceva. De fapt, am crezut că am văzut ceva – ezită – sau pe cineva în pădure, lângă luminiș. Nu știu de ce m-am speriat așa. Întoarse o față tulburată spre el. Probabil că-ți par de-a dreptul idioată.

Jim zâmbi și-i atinse cu blândețe obrazul.

– Cum arăta "ceva"-ul ăsta pe care l-ai văzut?

– Era mare. Încercă să-i arate dimensiunile cu mâinile. Era greu să văd, dar arăta ca o – nu știu – o siluetă uriașă. M-a speriat de moarte. Apoi, a doua oară când m-am uitat, a dispărut. Îi oferi un zâmbet strâmb și ridică din umeri. E o prostie, nu-i așa?

Jim clătină din cap, de parcă ar delibera. Ochii lui negri priviră gânditori în gol, înainte să înceapă cu grijă:

– Chestia asta a fost în vreun moment îndeajuns de aproape încât să-ți facă rău, dacă asta ar fi intenționat?

Gena se scutură involuntar, amintindu-și respirația grea din spatele ei.

– A fost un moment când ar fi putut cu ușurință să-mi facă rău. Își încrucișă mâinile peste brațe, într-un gest protector. Poate că n-a vrut decât să mă sperie – și cu siguranță, a reușit!

Jim se ridică și-i luă mâinile într-ale lui, trăgând-o în picioare.

– Îmi pare rău că te-am făcut să vorbești despre asta în această seară, Gena, dar trebuia să știu ce s-a întâmplat. Se petrece ceva foarte ciudat. Aș vrea să pot elucida misterul. Își puse patern brațul peste umerii ei. Mai bine te-ai duce la culcare, draga mea.

Uitându-se la Jim, care stătea atât de aproape de ea, ochii trebuie să-i fi dezvăluit mult mai mult decât intenționase, căci ochii lui Jim se umplură dintr-o dată de o strălucire tulburătoare și de o căldură evidentă.

– Jim, șopti ea, dar o reduse la tăcere cu un deget peste buze, și aplecându-se spre ea, o sărută cu hotărâre, lipindu-i trupul de al lui într-o îmbrățișare plină de forță. Însă brațele lui nu zăboviră decât o clipă în jurul ei, căci se retrase cu efort și părăsi în tăcere încăperea.

Oare să fi fost aievea? se întrebă Gena. Dar inima care bătea să-i spargă pieptul și valul de căldură care o invadase erau martorele sărutului lui.

Rămase lângă foc mult după aceea, odihnindu-și mâna pe policioara căminului și sprijinindu-și fața de ea, ca și cum piatra

dură ar putea cumva să-i susțină capul, acum amețit de vârtejul de gânduri. Temerile ei zburaseră, dar în locul lor venise o armată de emoții tulburătoare, totuși îmbucurătoare. Întorcându-se lent, nedezmeticită complet încă, fu șocată să vadă o siluetă stând în pragul ușii de la bucătărie. Doamna Blanche, masivă în halatul ei albastru, o privea, perplexă.

– Nu crezi că mai bine te-ai duce la culcare, acum, domnișoară Adams? Cu toate astea, vocea doamnei Blanche nu arăta nici o emoție.

Capitolul 7

Genei îi fu greu să doarmă în noaptea asta. Nu mai putea să-și ascundă pasiunea pentru Jim. O simțise de la început, dar refuzase cu statornicie să recunoască fie și față de ea însăși. Acum, totul ieșise la iveală. Oare era într-adevăr îndrăgostită de bărbatul acesta? De ce lăsase să ajungă într-o situație atât de neplăcută? Și cum va putea să-și ascundă sentimentele de ochii inteligenți și intuitivi ai fiicei lui Jim?

Delphine i se părea o femeie rece și nesimțitoare. Dar era posibil să fie doar gelozie. Se întreba ce-l atrăsese de la bun început la Delphine. Desigur, era frumoasă, dar caracterul lui Jim avea prea multă substanță pentru o relație superficială. Atracția fizică era adesea confundată cu iubirea, recunoscu Gena, frământându-se, și probabil așa îl prinsese Delphine.

Dar ce însemnase sărutul lui de mai devreme? În Gena, scosese la iveală un izvor nesecat de emoții adânci, dar poate pentru el nu fusese decât ceva de moment, un impuls fără însemnătate. Nu scosese nici un cuvânt. Fusese doar un sărut!

Dar ce sărut, se gândi ea, zâmbind în pernă și împărtășind cu încăperea întunecoasă secretul ei fericit.

Strânse pătura pe lângă ea și încercă să-și potolească bătăile inimii. Ar trebui să doarmă, dar acum era imposibil. Gândurile ei năvăleau cu noi speranțe și conflicte; chiar și vechile ei temeri în privința scărilor fuseseră date uitării.

Dintr-o dată, Gena decise că asta era noaptea în care va vedea camera din turn pe care o tot evitase, din superstiție. Poate îl va putea ajuta pe Jim să rezolve misterul și s-o scoată pe Claudine în afara oricărui pericol. Îmbrăcând halatul, aprinse lampa cu kerosen. Generatorul funcționa din nou, dar nu voia să se întâlnească din întâmplare cu cineva, aprinzând lumina. Deschise încet ușa dormitorului și ieși. Cum lampa lumina scările de deasupra ei, un mic fior din vechea spaimă se întoarse, dar îl alungă repede.

Scările scârțâiau doar puțin în timp ce urca. Papucii ei căptușiți, târându-se din treaptă în treaptă, îi amintiră povestea primei Claudine, cu mocasinii ei, și tremură.

Deși turnul era doar la un etaj deasupra ei, distanța i se părea nesfârșită. În cele din urmă, ajunse în vârf. Flacăra plăpândă a lămpii ei revelă forme învelite în pânză, făcând ca inima să-i bată nebunește până când le identifică drept obiecte acoperite pentru depozitare. Pe toate cele patru fețe ale camerei din turn se găseau ferestre. Trei dintre ele dezvăluiau apa argintată de lumina lunii de dedesubt. Cea de-a patra dădea sprea acoperișul lung al casei și spre întinderea întunecată de pădure. Când Gena reduse lumina, conturul negru al malului din La Pointe deveni vizibil dincolo de apa

argintie. Una sau două lumini străluceau încă. Poate că mai erau și alții care nu puteau să doarmă.

Trecând la fereastra opusă, evită să meargă chiar pe sub cupolă. Acoperișul turnului era susținut de grinzi din lemn similare cu cele din camera lui Jim, doar că formau patru triunghiuri. Exact în centru se afla postul de observație unde mai demult atârna lanterna. Când Gena traversă spre fereastra care se deschidea spre insulă, observă cu coada ochiului o licărire. Fu acolo doar o secundă, și când își concentră atenția în direcția aceea, dispăruse deja. Privea peisajul maiestuos al apei și al insulelor micuțe, când o lumină licări din nou. Părea să pâlpâie ca și cum cineva s-ar mișca printre copaci cu ea. Cu o teamă bruscă, Gena realiză că trebuia să vină din apropierea colinelor de la cimitir. Oare, ca și pescarul acela, vedea misterioasele lumini fantomatice de la mormintele indiene?

Până acum, frumusețea magică a lacului o ținuse ocupată, dar cu acest ultim gând, vechile ei temeri reveniră s-o bântuie. Se hotărî că zăbovise destul în turn pentru seara asta.

Coborând scările cât putu de repede și de înfundat, găsi totul tăcut în hol. Se părea că n-o auzise nimeni. Deschizând încet ușa, intră și se sprijini cu spatele de ea, lăsându-se învăluită în confortul camerei ei. Cu hotărârea fermă de a-i spune dimineață lui Jim despre lumină, se așeză din nou în pat.

Dar somnul o ocolea în continuare. În schimb, trecu în revistă multitudinea de posibilități pe care lumina aceea le provocase în imaginația ei. Desigur, nu se putea să fie ceva

supranatural, nu? Cineva trebuie să se fi plimbat pe acolo cu o lumină. Dar cine – și de ce? Era sigură că luminile misterioase aveau cumva legătură cu ciudatele experiențe prin care trecea Claudine.

Încercând să-și reducă la tăcere gândurile agitate, Gena făcu un efort conștient să se relaxeze, dar pătura ei se simțea încurcată și fierbinte. Indiferent cum se întorcea, nu reușea să se odihnească, așa că stătu în tăcere, meditând la întâmplările ciudate de pe insula Mounds și la oamenii care locuiau aici.

Mai târziu, Gena se bucură că stătuse trează, pentru că după aproximativ două ore de când explorase turnul, auzi zgomotul slab al unui motor de barcă îndepărtat. Furișându-se pe vârfuri la fereastră, trase draperiile și, spre consternarea ei, văzu o rază lată de lumină reflectată pe copacii de dedesubt. Nu auzise pe nimeni pe scări, totuși cineva, sau ceva, aprinsese din nou lanterna din turn. Cu un fior rece, realiză că cineva s-ar fi putut ascunde cu ușurință în spatele obiectelor de mobilier acoperite cu pânză, chiar în momentul în care fusese ea acolo. Ce victimă ușoară ar fi fost! Se pusese deja de două ori într-o postură vulnerabilă, dar merita, dacă va putea să-l ușureze pe Jim de grijile pentru Claudine și s-o protejeze pe fetiță.

Uitându-se la lac, Gena deveni conștientă de o linie întunecată și subțire care străbătea apa lucitoare în depărtare. Părea să vină din capătul opus al insulei Mounds și se îndrepta spre La Pointe într-un arc larg, evitând vecinătatea casei. Era barca pe care o auzise mai devreme.

Cine putea să fie în ea? Gena era convinsă că lumina din pădure avea o legătură cu ea. Poate că și lumina din turn avea.

Îi veni o idee. Dacă ar putea să afle cine lipsea în seara asta, dacă cineva din casă avea legătură cu toate misterele acestea – și Jim părea să creadă că așa trebuia să fie – cu siguranță ar ajuta-o să rezolve lucrurile, ba poate chiar să indice cu precizie cine erau vinovații. Trebuie să verifice casa! Dar oare putea să facă așa ceva? Să se uite în camerele tuturor? Dacă se trezea cineva și o surprindea asupra faptului? Cum naiba ar putea să se explice?

Începu să-i bată inima mai repede. Când se va mai ivi o ocazie ca asta? Se hotărî să meargă până la capăt. Dacă va fi prinsă, Jim și Claudine vor înțelege. Asta era tot ce conta.

Își puse halatul, dar nu și papucii. Desculță, va face mult mai puțin zgomot. Mai devreme, văzuse pe pervazul de la bucătărie o lanternă. Ar fi mult mai bună decât o lampă. Va putea s-o închidă și să rămână neidentificată, în caz că se va trezi cineva. Dormitoarele de jos trebuia verificate primele. Apoi, dacă lipsea cineva, va putea să-i raporteze lui Jim.

Luând lampa cu fitilul abia aprins, Gena coborî pe furiș scările. Camera mare și pătrată de la bază o privea pustie, căci nu era nimeni în living. Din fericire, lanterna era tot acolo unde-și amintise c-o văzuse. Puse cu grijă lampa pe masă, acoperindu-i sticla cu mâna, și o stinse. Lanterna o ținea îndreptată spre podea, strângându-și tălpile în încercarea de a nu face zgomot.

Ajungând mai întâi în dreptul camerei Delphinei, Gena stinse lanterna și apăsă ușor de tot pe clanță. Se auzi un declic înfundat. Se strecură înăuntru lipită de perete, aproape sufocându-se în efortul de a-și ține respirația, dar forma

Delphinei, conturată în pat de lumina palidă dinspre fereastră, rămase nemișcată. Gena întoarse lanterna în direcția ei, având grijă să-i evite ochii, și apăsă butonul. Raza ilumină masa de păr blond răsfirat pe pernă. Trăsăturile Delphinei erau chiar mai frumoase în repaus. Gena stinse lumina și se strecură repede pe hol, închizând cu grijă ușa în urma ei.

După ce stătu o clipă să-și calmeze nervii, continuă cu dormitorul doamnei Blanche. Ușa ei era întredeschisă, și Gena o împinse cu precauție. Aici, era mai întuneric decât în camera Delphinei. Gena încercă să prindă respirația ritmică din timpul somnului, dar nu auzi nimic. Tăcerea adâncă era ciudată. Apăsând butonul, plimbă lumina prin toată încăperea. Era absolut pustie. Nici urmă de doamna Blanche. Deși Gena fusese suspicioasă în privința menajerei, era uluită să afle că cineva din casă era realmente implicat în evenimentele ciudate din ultima vreme. Trebuie să-i spună lui Jim.

Furișându-se repede prin living spre scările din turn, tocmai se apropia de dulapul vecin cu ele, când un curent de aer rece și umed o făcu să se oprească. Părea să vină pe sub ușa de la dulap. Cu groază crescândă, Gena își dădu seama că ăsta era de obicei primul semn care anunța vizita unei fantome. Se zgâi la ușă, înmărmurită de nehotărâre, până când un zgomot de deasupra, ca și cum cineva s-ar fi răsucit în pat, o hotărî să-i spună numaidecât lui Jim ce aflase. Poate mai târziu va investiga și dulapul acesta.

În timp ce urca scările, i se păru că aerul acela rece se învârtea în spatele ei, așa cum curenții de apă se învârteau în urma bărcilor, înghițind tot ce rămânea în jetul de curent al

elicelor. Zbură pe holul de la etajul al doilea, dar se opri la jumătatea drumului. Nu putea să ajute pe nimeni dacă se lăsa copleșită de teamă, își spuse ea cu emfază.

Aruncând o privire scurtă în camera Claudinei, văzu că fetița era în siguranță, ghemuită ca un cățeluș. O să se uite și la Lawry, se gândi Gena. Nu avea nici un rost să investigheze cu jumătăți de măsură. Deschizând încet ușa lui, puse lanterna pe corpul lui relaxat, întins sub pătura colorată.

Se grăbi spre camera lui Jim; intră și se sprijini o clipă de perete, adunându-și suflarea și gândurile. Trecu lantrena peste patului lui și văzu că dormea pe o parte, cu spatele la ea. Își aminti stânjeneala pe care o simțise când Jim o prinsese cotrobăind în camera lui și se întrebă ce ar zice dacă ar ști că intrase din nou aici ca să-l trezească brusc dintr-un somn profund. Starea ei deveni și mai jalnică, gândindu-se la interludiul lor romantic din fața șemineului.

Aproape se hotărâse să aștepte până dimineață ca să-i spună, când amintirea îngrozitorului curent rece, împreună cu absența doamnei Blanche, o făcură să-și dea seama de urgența mesajului. Lăsând eticheta la o parte, traversă încăperea până lângă patul lui și-l atinse pe umăr. Senzația percepută de degetele ei călători misterios până la creierul ei. Mâna ei se cufundă în ceva moale și spongios. Oripilată, aprinse lanterna. Lumina nu dezvălui decât forma curbă a două perne acoperite cu grijă cu o pătură.

Capitolul 8

Ziua următoare începu mohorât, cu ploaie mocnită. Jim și Delphine plănuiseră deja de câteva zile să dea o petrecere, și din nefericire, aleseseră tocmai ziua de azi. Gena spera că vremea n-o să le strice aranjamentul. Așteptase cu nerăbdare să-i cunoască pe prietenii lor, care aveau și ei case de vară pe insulele de pe lângă La Pointe. Nici una nu era atât de impunătoare ca reședința Worthington, dar din descrierile Claudinei, unele din ele păreau de-a dreptul minunate.

Worthingtonii erau singura familie din est care își petrecea vacanța aici, și părea că drumul lung nu era prea practic. Jim spunea adesea că ar fi vândut insula Mounds și ar fi petrecut vacanțele mai aproape de casă, dacă fetița lui n-ar fi fost atât de atașată de ea, dar trebuia să recunoască: acest ținut glorios era neîntrecut în timpul verii.

Însă azi nu era una din zilele frumoase de vară. De fapt, în ciuda agitației și nerăbdării din casă, vremea îi strică Genei dispoziția considerabil. Nu putea să-și pună sentimentele în

totalitate pe seama ploii, totuși. O tulburase profund să-l găsească aseară pe Jim plecat. Dacă nu putea să aibă încredere în el, nu putea să aibă în nimeni. Nu reușise să adoarmă toată noaptea, repetându-și că, desigur, Jim plecase să investigheze și el. Până la urmă, era mult mai firesc să dea târcoale el propriei case, decât să-și vâre ea nasul în intimitatea camerelor oamenilor, în miezul nopții. Totuși, în ciuda raționamentului ei, Gena simțea o neliniște pe care nu și-o putea reprima în totalitate.

Din fericire, Claudine era ocupată în dimineața asta cu una din cele mai apropiate prietene, care venise să petreacă o zi pe insulă. Venise cu Charlie când le adusese pe Rose și pe alte câteva fete din La Pointe. Fetele din sat ajutau la pregătirile pentru petrecere, iar mai târziu vor servi cina.

Gena își dădea seama că fetița era impresionată de prietena ei de aceeași vârstă. I-o prezentase cu mândrie pe Heather Carlton profesoarei ei. Pe cât de necomplicată era Claudine, pe atât de sofisticată era Heather. Treisprezece ani, cu osatură mică, dar înaltă, cu părul de culoarea alunei, era o fetiță frumoasă și fragilă. Înfățișarea ei contrasta ciudat cu atitudinea ei nesăbuită.

– Îmi pare bine să te cunosc, domnișoară Adams. Știu cu câtă nerăbdare a așteptat Claudi să vii.

Claudine zâmbi timid.

– Ei bine, și o să fie cea mai mare artistă a tuturor timpurilor? Heather se întoarse și i se adresă prietenei ei: ce zici, Claudi?

Când Claudi nu răspunse, o făcu Gena în locul ei:

– Sunt realmente încântată de talentul de care dă dovadă Claudine. Face niște lucrări minunate în acuarelă. De ce nu le aduci, Claudine?

Claudi zâmbi și fugi să-și aducă blocul de desen. Gena se întoarse spre fetița grațioasă, care acum stătea pe pervazul lat al ferestrei.

– Îți place să pictezi, Heather? Se gândea că poate o va invita odată să deseneze cu ele, dar Hether își aruncă părul pe spate, într-un gest negativ. În câteva clipe, Claudine reapăru cu un braț de desene.

În vreme ce Claudi și Heather le priveau, Gena se duse la bucătărie să vadă dacă poate ajuta cu ceva. Trecând prin living, o văzu pe Delphine vorbind cu doi oameni de prin partea locului. Tânărul înalt și slab, cu părul roșcat și cu tenul roșcovan, trebuia să fie urătorul acela de cadril, presupuse Gena, pentru că bărbatul îmbrăcat în piei de lângă el era cu siguranță Billy, scripcarul indian pe care i-l descrisese Claudine. Îl recunoscu după ochii lui negri și jucăuși, și după părul uluitor de negru care-i ajungea până la brâu.

La bucătărie, doamna Blanche era ocupată cu pregătirile pentru cină. În seara asta, meniul va fi în totalitate italienesc: lasagna, cacciatore de pui și o salată cu un sos special, extrem de asezonat. Gena găsea ciudată combinația de mâncăruri exotice și o distracție atât de neaoșă precum cadrilul. La o mâncare italienească, ea ar fi ales să asculte niște discuri cu operă. Desigur, domnul Dubrinsky va cânta mai târziu. Claudine menționase că era muzician, profesor de muzică la un colegiu, și după ce spectacolul de dans se va sfârși, câțiva din

cei mai apropiați prieteni vor rămâne până târziu să-l asculte pe invitatul acesta special cântând la pian. Deși muzica lui era una destul de serioasă, umorul lui simplu și harul de bufonerie făceau deliciul auditoriului.

Gena de-abia aștepta să înceapă seara. Se gândi că timpul o să treacă ceva mai repede dacă o să ajute la treburi. Deși încercă să se facă utilă, doamna Blanche era prea ocupată cu Rose și cu celelalte fete ca să-i mai dea și ei sarcini.

Simțindu-se a cincea roată la căruță, Gena își turnă o ceașcă de cafea și se așeză într-un colț al bucătăriei, ca să nu le stea în cale. Biata doamna Blanche, se gândi ea, văzând ridurile de încordare care crestau chipul rotund al menajerei. Dădea intrucțiuni în două sau trei direcții deodată. Totuși, totul era sub control, și Gena trebuia să admită că era o femeie extrem de eficientă.

Cum stătea neobservată în colț, Lawry și Jim intrară în bucătărie. Nici unul n-o văzu și Gena se bucură. Amintirea sărutului lui Jim îi adusese culoare în obraji. Înainte, fusese extrem de nerăbdătoare să-i spună despre lumini și despre barcă. Voise să-i spună că doamna Blanche lipsise aseară, dar acum avea o reținere. Poate era confuză din cauză că descoperise că nici el nu fusese acasă, sau poate nu voia să-l deranjeze cât era ocupat cu petrecerea.

Jim stătea lângă cuptor, vorbind cu doamna Blanche, cu spatele parțial la Gena și cu fața din profil. Îi studie trăsăturile frumoase, urmărind cum își mișcă buzele în timp ce vorbește. Se părea că el și Lawry vor pleca la La Pointe, după câteva cumpărături de ultim moment. Gena își dorea să poată merge

și ea. Se plictisea să stea acolo degeaba, în timp ce restul munceau. Ieri, s-ar fi simțit liberă să-l roage s-o ia cu el. Cum se schimbase totul! Acum, se simțea constrânsă, ba chiar timidă cu Jim, așa că rămase tăcută.

În timp ce el și Lawry vorbeau, Gena îi compară pe cei doi bărbați. Aveau aproape aceeași înălțime, Jim era poate cu un centimetru mai înalt. Fața lui Lawry avea rotunjimi mai tinerești, trăsăturile lui erau mai puțin colțuroase, poate prea perfecte. Gena își amintea acum cât de frumos i se păruse Lawry când îl văzuse prima oară. Încă îi mai plăcea să se uite la el, dar singura fascinație reală pe care o mai aveau acum trăsăturile lui era că-i aminteau de Jim. Cât de special devenise chipul lui Jim într-un timp atât de scurt! Sorbi din cafea, desfătându-se cu reveria ei. Când Jim și Lawry plecară, îi urmări cu privirile până dispărură.

Cum îți dădeai seama că ești privit? Ce instinct îi spuse Genei că o pereche de ochi era ațintită pe fața ei? În clipa dinainte să-și întoarcă privirea, știu fără nici o îndoială că ochii aceia reci ai doamnei Blanche o studiau cu grijă. Totuși, când Gena se uită la ea, femeia mai în vârstă scotea nepăsătoare argintăria.

Gena decise că stătuse destul la bucătărie. Ducându-se la chiuvetă să-și spele ceașca și farfurioara, fu surprinsă când doamna Blanche puse o mână de gheață pe umărul ei.

– Aș putea să vorbesc o clipă cu tine, domnișoară Adams? șopti ea. Gena încuviință stupefiată, când menajera adăugă: între patru ochi?

Străbătură holul spre camera doamnei Blanche, unde îi indică Genei un scaun, ea însăşi aşezându-se, obosită, pe lada din cedru de la picioarele patului.

– Te rog să mă ierţi că sunt atât de directă cu tine, domnişoară. Doamna Blanche îşi frecă palmele viguroase, ca şi cum i-ar fi dificil să găsească un mod de a-şi formula următoarea remarcă. N-am putut să nu observ expresia ta când te-ai uitat la el, adineauri. Ezită. Îmi pare rău dacă e prea direct.

Gena se înroşi de indignare şi de stânjeneală.

– La ce te referi, mai exact, doamnă Blanche? Fii mai explicită, te rog.

Femeia mai în vârstă o privi cu răceală.

– Ei bine, draga mea, ar fi mai clar dacă aş spune "expresia plină de afecţiune"?

Trebuia că-i văzuse aseară, îşi dădu seama Gena, simţindu-se incomod.

– Sunt chiar atât de evidentă? întrebă ea fără ocolişuri, ajunsă în culmea furiei.

– Nu, domnişoară Adams, chiar deloc. De fapt, cred că eşti destul de subtilă. Colţurile buzelor menajerei zvâcniră într-un zâmbet mic. Dar eu am învăţat să am un spirit de observaţie foarte ascuţit.

Gena era tentată s-o confrunte pe femeia aceasta veninoasă cu faptul lipsise aseară, dar raţiunea învinse şi-i răspunse cât putu de calm:

– Îmi spui, te rog, ce te priveşte…

Doamna Blanche o întrerupse.

– Nu mă priveşte câtuşi de puţin! Am vrut doar să te avertizez.

Gena tresări.

– Să mă avertizezi? repetă ea. Simțea cum pulsul îi zvâcnește în tâmple și-și dădu seama că mâinile ei încleștate erau umede de transpirație. Cum îndrăznea femeia aceasta s-o prevină în privința lui Jim? Ea, care probabil pusese la cale toate atacurile acelea îngrozitoare împotriva Claudinei! Menajera nu știa ce descoperise ea, se asigură Gena. Poate dacă o va mai descoase puțin, va descopri mai multe informații pe care să i le dea lui Jim.

– În ce sens vrei să mă avertizezi, doamnă Blanche? Gena încercă să-și stăpânească vocea, dar în ciuda eforturilor ei, era răgușită.

– Ar putea fi periculos pentru tine, continuă evaziv doamna Blanche, și apoi, ca și cum i-ar veni o inspirație subită, se uită direct la Gena. Ochii ei dezvăluiau o sinceritate și o limpezime pe care Gena nu le mai văzuse niciodată. De fapt, pot să-ți spun adevărul. Jim se pricepe bine la femei și le încurajează, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dădu triumftoare din capul cărunt și aruncă lovitura finală: e un bărbat foarte atrăgător și nu doar o fată din La Pointe și-a pierdut, irecuperabil, capul după el. Sper că ești o tânără prea înțeleaptă, ca să ți se întâmple și ție.

Menajera se ridică brusc și ieși din cameră. Gena rămase năucită, cu mâinile rămase în poziția lor încleștată, cu picioarele incapabile să se miște, în vreme ce, înlăuntrul ei, un uragan de sentimente își năpusti furia asupra minții ei.

***

Gena încercă în zadar să se liniştească. Petrecerea pe care o aşteptase cu nerăbdare, acum părea un calvar. Cum va mai putea să se uite cu calm la Jim, după ce-i spusese doamna Blanche? Desigur, se gândi ea, îl acuza pe nedrept. Îl arăta într-o umbră suspicioasă ca s-o îndepărteze de el. Era bine că descoperise că menajera nu fusese aseară acasă, altfel argumentele ei ar fi putut să aibă mai multă greutate. Dar nici Jim nu fusese acasă. Gena se luptă cu gândul ăsta, până când îl revolvă ca şi mai înainte: Jim plecase să investigheze!

Se îmbrăcă pentru petrecere cu mare grijă. Se voia o seară neoficială, aşa că alese o rochie bine croită, dintr-un material strălucitor, bleumarin. Deşi purta rar bijuterii, în seara asta îşi puse o pereche frumoasă de cercei, care se potriveau de minune cu rochia. Culoarea vie aproape făcea ca tenul ei alb să arate translucid şi luminos. Părul moale, blond-cenuşiu, îi cădea pe umeri şi ochii îi erau plini de viaţă. Oglinda de la toaletă reflecta imaginea unei tinere răpitoare.

Gena ieşi pe hol şi, auzind vacarmul de voci şi de râsete de jos, alergă veselă pe scări. Livingul era o beţie de culori vii. Femei cu şaluri colorate din lână şi în pânze cadrilate, bărbaţi în cămăşi sport bălţate, umpleau încăperea, şi vânturându-se printre ei, copiii lor. În aer plutea o mireasmă de crengi de pin arzând.

Gena privi în jur, căutându-l pe Jim. Spera să primească un zâmbet de încurajare, printre atâţia străini. Un bufet îmbietor era întins pe masa din capătul îndepărtat al încăperii, şi-l văzu stând acolo, cu Delphine. Trăsăturile lui întunecate contrastau puternic cu frumuseţea ei de alabastru. Gena simţi un junghi de

gelozie. Doamna Blanche reușise să-i semene un sâmbure de îndoială în privința sincerității lui Jim.

Îl văzu pe Lawry îndreptându-se prin mulțime spre ea.

– Hei! spuse el, ajungând lângă Gena. Purta o cămașă sport verde deschis, care-l făcea să pară și mai bronzat, dar nu se potrivea prea bine cu rochia ei.

– Mă tem că ne batem cap în cap, râse Gena.

– Bun! Hai să ne batem cap în cap la masă. Sunt lihnit! Tu? Îi oferi brațul.

Gena i-l acceptă și Lawry o conduse prin mulțime.

– Cred că și mie mi-e foame.

Când se apropiară de masă, Jim se întoarse să-i salute. Atitudinea lui era formală, aproape prea oficială. Numai privirea lui trăda adirația pe care i-o trezea apariția atrăgătoare a Genei. Nu depuse cine știe ce efort să încurajeze conversația, întorcându-se, după numai câteva propoziții scurte, la Delphine, care-și strecurase posesiv brațele în jurul mâinii lui, zgâindu-se la intruși.

Entuziasmul Genei față de petrecere scăzu brusc. Își luă privirea de la Jim și-i zâmbi vesel lui Lawry. Își umplură farfuriile până la refuz cu mâncarea apetisantă și găsiră locuri lângă fereastră, unde puteau să ia cina și să bea cafea, în vreme ce stăteau de vorbă.

– Mă simt pierdută, comentă Gena. Sunt atâtea chipuri noi!

Lawry îi arătă câțiva oaspeți speciali.

– Vezi cuplul acela de bătrânei de lângă șemineu? Sunt judecătorul Hanley și soția lui.

Gena văzu un cuplu cu păr argintiu și cu ochi albaștri și strălucitori; semănau de-ajuns încât i-ai fi putut lua drept frate și soră. Vârsta gravase pe chipurile lor riduri de disciplină, dar zâmbetele lor calde și expresiile amabile îmblânzeau înfățișarea lor înțepată.

– Își împart de ani de zile casa de vacanță din La Pointe cu băieți delincvenți, câte trei sau patru deodată. Băieți care ajung în atenția judecătorului, la curte. Băieți pe care crede că poate să-i ajute, îi explică Lawry. Se uită la judecătorul Hanley mult timp, pierdut în gânduri.

– Ce oameni minunați! exclamă Gena.

Lawry se smulse din reveria lui și reveni în prezent. Îi arătă medici, avocați, proprietari de afaceri mici și prospere, și directori la corporații mari. Se părea că toată lumea o ducea bine, dar avea o anume simplitate tipic vestică.

– Nu e neobișnuit pentru ei să-și aducă odraslele la petrecere? E chiar grozav, dar mă miră.

– Petrecerile de aici sunt așa de obicei, îi spuse Lawry. Mari, neoficiale, vestimentație comodă.

Tinerii și adulții se adunau la un joc, în camera din turn. Părea un fel de cacialma oarbă. Niște scaune erau aranjate într-un cerc mare și o fată legată la ochi stătea în centru.

– Ce fac ei acolo? întrebă Gena.

– Joacă tâlhar-de-drumul-mare. Fiecare jucător reprezintă un oraș. Mediatorul dă strigarea și ei trebuie să schimbe scaunele.

Gena urmări cum jucătorii se ridică și se așază în grabă, evitând "tâlharul" legat la ochi, și râse când trei dintre ei se

ciocniră, pretinzând același scaun. Lângă șemineu, un grup de adolescenți jucau telefonul-fără-fir! Nu de mult, ar fi stat și ea cu ei, se gândi Gena, și se simți dintr-o dată destul de matură.

Ea și Lawry se întoarseră la bufet, să mai ia ceva de mâncare. Tocmai terminaseră cel de-al doilea rând, când bufetul fu mutat la bucătărie, iar scaunele fură împinse în spate pentru cadril. Domnul Dubrinsky lăsă deoparte elegantele lui competențe muzicale, și cântă un acompaniament simplu pentru scripcarul indian, Billy, în timp ce însoțitorul roșcovan al acestuia începu urările. Gena ascultă cu atenție mesajele rostite de el, urmărind celelalte cupluri mișcându-se înainte și înapoi, apoi rotindu-se.

– Ești pregătită să faci o încercare? o întrebă Lawry după ce se încheie primul cadril.

Gena încuviință și se alăturară dansatorilor. Pluti printre celelalte cupluri, râzând și zâmbind, dar sentimentele ei erau încă rănite de indiferența lui Jim. Era profund dezamăgită că nu-i dăduse nici o atenție specială. Când dansatorii făcură înconjurul încăperii, schimbând partenerii, fu câteva clipe în brațele lui. Inima îi tresări de emoție la îmbrățișarea lui și, involuntar, îl privi în ochi. Deși o ținea strâns, fața lui purta masca unui zâmbet politicos. Nici măcar ochii nu-i spuneau nimic.

După asta, Gena se lansă într-un flirt evident cu Lawry și cu Al Ludwig. Când dansul luă sfârșit, petrecu o jumătate de oră stând la fereastră, între ei, ascultând cum Al își descrie munca. Nu intrase în afaceri, ca Lawry și Chris. Domeniul lui era mineralogia. Avea povești fascinante despre ea și se simțea flatat de interesul Genei.

În timp ce se prefăcea absorbită de conversația cu acești doi bărbați atrăgători, gândurile Genei erau tot timpul la Jim, deși acum făcea eforturi să-l evite. Cu toate astea, era destul de dificil, căci intrând în vorbă cu diverși invitați, Delphine părea să-l ghideze aproape de Gena de fiecare dată când se muta. Era ca și cum se străduia să defileze, țanțoșă, cu el prin fața Genei; cu atenția concentrată asupra logodnicei lui, Jim părea să nu-și dea seama de asta, sau să nu-i pese.

În ciuda atenției pe care o primea din partea celorlalți bărbați, atitudinea lui Jim o făcea să se simtă proscrisă. Se simțea asemenea tinerei doamne căsătorite pe care o observase și care stătea izolată de ceilalți oaspeți. În mijlocul oamenilor acelora care păreau lipsiți de rezerve în prietenia lor inimoasă, era ciudat că invitata aceasta era tratată cu răceală de către mulți dintre ei. Soțul ei era un medic prosper și solid, aparent cu câțiva ani mai mare decât ea. Gena o compătimea, și când un grup de tineri li se alăturară lui Lawry și lui Al, se strecură printre ei și se îndreptă spre tânăra care stătea singură lângă foc.

– Cu siguranță, e foarte frumos în partea asta a țării, începu Gena. Tu și soțul tău veniți de mult timp aici?

Tânăra doamnă se uită repede la ea, cu ochii plini de ostilitate, dar văzând cordialitatea evidentă a Genei, expresia i se mai îmblânzi.

– Am crescut în La Pointe, răspunse ea cu voce scăzută. Accentul ei avea muzicalitatea canadiană care marca atâtea din familiile de la graniță.

Gena își ascunse cu tact mirarea.

– Ei bine, cu siguranță, trebuie să fi fost un loc minunat unde să crești. Vara, e superb. Totuși, nu e foarte frig iarna?

Soția doctorului încuviință apăsat, dar rămase tăcută.

– Tu și soțul tău locuiți aici pe toată perioada anului? atacă Gena din nou conversația, hotărâtă s-o facă să se mai relaxeze.

– Nu. Locuim în Milwaukee. La nord de Chicago.

– Milwaukee? Dumnezeule! Nu departe de orașul meu natal. Eu locuiesc în Downers Grove, Illinois, exact la ieșirea din Chicago.

Gena făcea progrese cu discuția, căci tânăra începu să-i explice cât ura traiul la oraș.

– Presupun că trebuie să te obișnuiești, dar nu știu dacă voi reuși vreodată. E frumos și tot restul, avem o casă mare, cea mai mare de pe strada noastră… Entuziasmul femeii crescuse, până când, ridicând privirea, observă că unul din invitați le studia. Vocea ei scăzu la o șoaptă înfundată pe care Gena abia dacă o putea auzi. Cu simțul democrației invocat, Gena încercă din nou s-o atragă într-o conversație plăcută pe invitata nedorită, și uitându-se la Claudine ca la o posibilă aliată, descoperi că fetița le privea cu furie.

Asta din partea dragei ei Claudi, laolaltă cu indiferența lui Jim, fu de-ajuns încât să-i strice de tot seara. O parte din oaspeți începură deja să plece, așa că se gândi că nu era o necuviință din partea ei dacă se va scuza și se va retrage în camera ei. După schimbul de rigoare de formalități și de urări de noapte bună, își târî obosită picioarele pe scările dinspre turn. Era cum nu se putea mai deprimată. Se dezbrăcă încet și se urcă în pat, când primele acorduri melodioase ale operei promise a

domnului Dubrinsky tocmai începeau. Cu toate astea, căzu imediat într-un somn adânc.

***

Dimineața următoare, Gena se trezi la o altă zi ploioasă și mohorâtă. Uitându-se la ceas, fu surprinsă să vadă că era deja zece și jumătate. Pierduse micul dejun. De obicei, se trezea pe la opt și jumătate. De cele câteva ori când dormise mai mult, Claudine bătuse la ușa ei și se năpustise înăuntru înainte să bată de ora nouă. Gena își aminti privirea tăioasă a Claudinei când o văzuse stând de vorbă cu soția doctorului și se întrebă dacă o supărase, fără să vrea, pe eleva ei.

Se dădu jos din pat și-și luă papucii. Odihna până târziu n-o ușurase de neliniștile ei. Aseară, Jim îi dăduse clar de înțeles că legătura lui cu Delphine era mai puternică decât oricând. Sărutul cu Gena nu însemnase nimic.

În câteva minute, se auzi un ciocănit slab în ușă. Gena deschise și o văzu pe Claudi în prag, cu o tavă cu micul dejun.

– Mi-a fost teamă c-o să se răcească și cafeaua, așa că am pus învelitoarea pentru ceainic peste ea. Claudine zâmbi poznaș și înlătură învelitoarea conică, matlasată, de deasupra ceștii. Intrând în cameră, puse tava pe noptiera de lângă cuptor. M-am gândit că ai nevoie de odihnă în dimineața asta, continuă ea senină, primenindu-i pernele. Treci înapoi în pat și o să te servesc ca la hotel.

Dispoziția veselă și ochii strălucitori ai Claudinei alungară cumva apatia Genei. Zâmbind, se sprijini din nou de perne și o luă de mână pe micuță.

– Mulțumesc, Claudi dragă. E foarte frumos din partea ta. Oftă. Nu știu de ce, dar azi mă simt obosită.

Claudine îi strânse ușor mâna, apoi aduse tava și o aranjă cu grijă. Pâinea prăjită era rece, dar gemul de căpșuni părea făcut din căpșunile micuțe care creșteau pe insulă. Era delicios. Cafeaua neagră o ajută să prindă viață.

Claudine rămase tăcută, urmărind cum se bucură de mâncare, iar Gena avea sentimentul că fetița voia să discute despre ceva. Când termină de mâncat, își șterse degetele pe șervetul de lână și bătu ușor pe pat, invitând-o să se așeze lângă ea.

– Spune, tânără domnișoară. Zâmbi.

Claudine veni lângă pat și se așeză, dar atitudinea ei devenise solemnă. Se uită cu tristețe la profesoara ei.

– Îmi pare rău că te-ai dus așa de devreme la culcare și ai ratat muzica minunată, începu ea. Ai plecat din cauza felului în care m-am purtat când ai stat de vorbă cu Ellen, nu-i așa? Evident, spera să primească un răspuns negativ.

Gena îi studie fața serioasă, apoi spuse:

– Ei bine, au fost mai multe motive, Claudi. Recunosc, am rămas perplexă și m-a supărat puțin atitudinea ta, dar eram deja foarte obosită. Îi strânse mâinile micuțe.

– Știam eu că a fost vina mea, spuse Claudi cu căință, dar nu m-am putut abține. Am fost atât de furioasă. Se sprijini cu spatele de tăblia patului și-și încrucișă brațele. Mai târziu,

mi-am dat seama că a fost o prostie să fiu supărată pe tine. Până la urmă, nu știai nimic despre ea. Se opri. Îmi pare rău, Eugenia, n-a fost cinstit din partea mea, dar am fost atât de afectată de dragul lui Heather. E cea mai bună prietenă a mea, știi?

La început, Gena nu-și putu imagina ce legătură ar fi putut avea prietena Claudinei cu femeia din La Pointe, până când își aminti dintr-o dată că tânăra fusese prezentată ca fiind doamna Carlton. Evident, era prea tânără ca să fie mama lui Heather, așa că Gena își închipui că trebuia să fie mama ei vitregă.

– Chiar nu m-am gândit la asta în momentul acela, Claudi, dar ea e mama vitregă a lui Heather?

Copila încuviință din cap.

– Nu se înțeleg bine, dragă?

– Deloc. Se poartă oribil cu Heather. Așa cum o să se poarte și Delphine cu mine, suspină ea.

– Știi, Claudine, unele mame vitrege se înțeleg foarte bine cu copiii lor. Nu trebuie să fii atât de sigură că n-o să meargă. Gena încerca s-o încurajeze, dar era dificil. Începea să aibă senzația că Delphine era egoistă și superficială, și ura să vadă o astfel de femeie ocupându-se de un copil atât de sensibil, cum era Claudi. Dar oare chiar o cunoștea pe Delphine, sau sentimentele ei pentru Jim îi influențau părerea despre logodnica lui? Fără îndoială, se gândise la fiica lui, înainte să se gândească s-o facă pe Delphine soția lui. Nici măcar bărbații inteligenți, ca Jim, nu erau întotdeauna deștepți în privința femeilor. Gena trebuia să recunoască și asta. Știa cât de mult își iubea Jim fiica, dar nu putea să nu se întrebe dacă Delphine nu

va încerca să-l convingă s-o trimită pe Claudi la o școală cu internat, când se vor văsători. Sper că o să mă vizitezi din când în când, după vara asta, Claudine, spuse Gena într-un impuls. Oricând o să te lase tatăl tău. Mi-ar face mare plăcere să te văd. Știi că o să-mi fie dor de tine, nu?

Ce se întâmplă în continuare, o luă cu totul pe nepregătite. Claudine își îngropă brusc fața în tăblia patului, strângând-o cu putere, și izbucni în plâns.

– Oh, Claudi, draga mea, nu picta tablouri nefericite pentru tine! Nu putem ști cum vor fi până la urmă lucrurile, nu? O să ne facem griji când o să se întâmple ceva.

Gena îi oferi fetiței o batistă ca să-și șteargă lacrimile și schimbă subiectul.

– Că veni vorba de pictat, încercăm azi câteva acuarele? Poți să te gândești la ceva ce ți-ar plăcea să pictezi?

Claudi încuviință din cap și-și suflă zgomotos nasul în batistă.

– Și eu speram să pictăm azi. M-am gândit că mi-ar plăcea să pictez o natură moartă cu câteva din păpușile mele vechi preferate. Mi-ar plăcea să am un tablou cu ele pe care să-l păstrez întotdeauna cu mine, chiar și după ce voi crește mare. Bărbia îi tremură ușor când spuse ultimele cuvinte.

Dintr-o dată, Gena își aminti de valiza plină cu jucăriile ei preferate din copilărie, pe care le reparase și le curățase înainte să plece la facultate, ca să poată fi oferite altor copii care să se bucure de ele, și-i dădură și lacrimile.

– E o idee minunată, Claudi. Vei vrea să-ți amintești de ele întotdeauna, chiar dacă într-o zi le vei da altcuiva să se joace cu ele. Genei îi tremură ușor glasul.

Claudine observă asta și zâmbi cu simpatie.

– Tu n-ai păstrat nici una din păpușile tale?

– Am păstrat câteva pentru copiii pe care-i voi avea într-o zi, când mă voi căsători. Gena se opri, și-i veni o idee minunată. Oh, Claudine, mi-ar plăcea să ai și tu una din ele, ca să-ți amintească de mine. O să-ți trimit una la toamnă. Vrei?

– Oh, Gena! Chiar o să-mi trimiți una? Mi-ar plăcea la nebunie să am o păpușă de-a ta.

Gena zâmbi și încuviință din cap, ștergându-și lacrimile.

– În regulă, tânără domnișoară,spuse ea vioi, fugi! Până mă îmbrac, ia-ți lucrurile și așază natura moartă.

***

Gena și Claudine făcură câteva acuarele după masa de prânz. Două dintre ele ieșiră foarte frumoase și Gena promise să încerce să găsească niște carton mat data viitoare când se vor duce la Sault Sainte Marie, ca fetița să le poată păstra în stare bună.

Ploaia se transformase într-o burniță până când Claudine se culcă de după-amiază, și Gena decise să facă o plimbare scurtă. O să-i facă bine să iasă din casă și să se gândească.

Câteva jachete, haine și impermeabile erau păstrate în dulapul de sub casa scărilor, și-l deschise ca să ia una. Fu surprinsă să vadă că micul covor care acoperea de obicei podeaua stătea îngrămădit la perete, de parcă ar fi fost aruncat deoparte.

Aplecându-se să-l aranjeze la loc, degetele ei dibuiră o scândură inegală de dușumea. Deschise ușa mai mult ca să vadă mai bine. Scândura inegală se întindea în întunericul dulapului. Palpând cu grijă marginea, descoperi că podeaua avea o ridicătură evidentă, ca o scândură așezată prost, sau – se gândi ea înfiorată – ca o ușă.

Un junghi de teamă începu s-o înțepe în capul stomacului, făcând-o dintr-o dată claustrofobă în locul acela îngust. Se ridică repede și trase o haină de ploaie dintr-unul din cârlige. Evident, familia trebuia să știe despre ușă și ce era dincolo de ea; totuși, părea ciudat că nu pomenise nimeni nimic de ea. Amintirea curentului rece care venise de aici acum câteva nopți, o făcu să iasă în grabă din dulap și se ciocni de cineva care stătea în spatele ei. Se întoarse repede și descoperi privirea indescifrabilă a doamnei Blanche coborâtă pe podea. Menajera își ridică încet ochii la Gena, cu o întrebare evidentă în ei, dar nu spuse nimic.

– Mi-am luat o haină de ploaie, se simți Gena obligată să explice. Vreau să ies la o plimbare, cât doarme Claudi.

Doamna Blanche continua să se zgâiască la ea, gânditoare.

– Îmi place să mă plimb prin ploaie, îi zâmbi prostește Gena inamicei ei amuțite, apoi se dojeni singură că simțise nevoia să-i dea explicații.

Cum doamna Blanche tot nu făcu nici un comentariu, Gena își aruncă impermeabilul peste umeri și trecu iute pe lângă femeia tăcută. Atingându-se din greșeală de ea, dar fără să-și ceară scuze, traversă livingul și ieși pe ușa din spate. Cum plecase atât de dramatic, uitase să-și pună și haina de

ploaie. Acum, burnița rece îi acoperi fața și brațele goale cu picături mărunte, care-i dădură o senzație de umezeală când își puse haina.

Mergând vioi, în încăpățânarea de a alunga frigul, Gena porni pe cărarea care ducea spre cimitirul indian. Gândurile i se îngrămădiseră toate, aproape la fel de împovărătoare ca și haina greoaie de ploaie. Nu ajunsese prea departe, când auzi niște crengi trosnind în față, semn că mai era cineva pe cărare. Amintirea nopții în care fusese hăituită prin pădure îi reveni dintr-o dată, făcând-o să rămână împietrită pe loc.

O siluetă cu o glugă pe cap răsări prin burniță și Gena se aruncă înapoi în tufișuri, într-o încercare de a rămâne nevăzută. Când aproape ajunsese lângă ea, se uită pe furiș prin frunziș și fu ușurată să vadă că era Jim. Ieși pe potecă, speriindu-l, dar îndată ce o recunoscu sub haina voluminoasă de ploaie, un zâmbet cald și primitor îi lumină trăsăturile.

– Ce naiba cauți aici? întrebă el, strecurându-și brațul sub al ei. Căldura apropierii lui trecu prin haina greoaie, ca și cum ar fi fost din nailon.

Gena se uită la chipul lui surâzător, și semințele de îndoială semănate de doamna Blanche se împrăștiară în vânt. Cu toate astea, neglijarea lui Jim în timpul petrecerii nu era ușor de uitat.

– Presupun că-mi plac plimbările în zilele ploioase, răspunse ea, păstrându-și vocea nepăsătoare.

Jim se opri să se uite la ea, căutându-i privirea. Gena nu-și putu ascunde iritarea.

– Ești supărată din cauza petrecerii, nu-i așa, Gena? Cum nu-i răspunse, continuă: nu te condamn. Mă întreb cum aș putea să te fac să înțelegi.

– Cu siguranță, nu e nevoie să-mi dai nici o explicație, Jim, răspunse ea, încercând să împiedice emoția să-i tulbure vocea. Aseară, pur și simplu te-ai lăsat purtat de moment. Înțeleg. Acum, hai să uităm.

Jim continuă s-o privească atent.

– Da, asta trebuie să fi fost. M-am lăsat purtat de moment și de o fată frumoasă. Vocea lui părea serioasă, dar ochii începură să-i licărească, și Gena știu c-o tachinează. A fost o fată foarte frumoasă, să știi, adăugă el, scoțând-o din minți. Gena, chiar crezi că aș fi putut să te iau în brațe ca să dansăm, sau că aș fi putut să mă uit în ochii tăi fără să-mi trădez sentimentele? Erau câteva doamne cu ochi de șoim printe invitații de aseară, să știi. N-ar fi ratat nimic. Aș prefera să nu înceapă s-o bârfească pe frumoasa profesoară a Claudinei.

Chipul lui era foarte aproape de al ei și putea să-i simtă respirația caldă pe obraz. Îi era teamă că o va săruta, și hotărârea ei slăbea din ce în ce mai mult. Se smulse din brațele lui și începu din nou să meargă.

– Cred că nici Delphinei nu i-ar plăcea asta, îi aruncă ea peste umăr.

Jim merse tăcut alături de ea câteva clipe.

– Nu, ai dreptate, spuse el în cele din urmă. Nu i-ar plăcea! Și cred că n-are nici un rost să-ți explic de ce contează asta, dar momentan, contează. N-ai putea să încerci să ai puțină încredere în mine, Gena?

Cum puteau ochii aceia frumoși să pară atât de sinceri? se gândi ea mizerabil, când avertismentul doamnei Blanche îi răsună din nou în urechi.

– De ce nu lăsăm odată subiectul ăsta? sugeră ea. E ceva ce am tot vrut să-ți spun. Am fost în turn acum câteva nopți, și cât am fost acolo, am văzut o lumină în pădure. Părea să vină din apropierea cimitirului.

Jim încetini puțin pasul.

– În care noapte, Eugenia?

– Alaltănoapte; și apoi, după două ore, a fost lumină și în turn.

– Ai auzit pe cineva? întrebă el, gânditor.

– Nu, nici în turn, nici pe scări, dar am auzit o barcă. Am și văzut-o, în depărtare.

Jim se opri din mers. Rămase neclintit în mijlocul pădurii, ca și cum s-ar fi pierdut în gânduri.

– Tu n-ai auzit barca? întrebă ea. Am crezut că poate ai auzit-o.

Se uită repede la ea și Gena se simți stânjenită că dăduse târcoale în noaptea aceea, dar continuă:

– Doamna Blanche nu a fost în camera ei în noaptea aceea, Jim. Am aruncat o privire, după ce am văzut barca.

Fără să facă vreun comentariu, păru să asimileze repede remarca Genei, de parcă ar fi decis deja ce rol jucase menajera în toate astea și i se părea inutil s-o mai chestioneze în continuare.

– Gena, e ceva ce vreau să vezi, lângă cimitir, spuse el, luându-i mâna și ajutând-o să treacă de o buturugă răsturnată. După ce trecură de ea, îi păstră mâna, intim, într-a lui. Genei i

se păru o ipocrizie să obiecteze, şi de fapt, nu avea nici cea mai mică intenţie să-şi retragă mâna. Dar se hotărâse că în ciuda fascinaţiei pe care bărbatul acesta o exercita asupra ei, nu avea de gând să-l lase s-o sărute din nou.

Când ajunseră în luminişul unde ea şi Claudine luaseră prânzul, Jim o conduse pe poteca spre lac.

– Uită-te cu atenţie în jur, Eugenia, şi spune-mi dacă observi ceva neobişnuit, sugeră el când ajunseră în faţa apei.

Ea cercetă cu privirea zona, dar nu observă decât spaţierea din pădure care indica poteca pe care veniseră. Se întoarse nedumerită spre Jim, dar el dădu din cap spre marginea pădurii.

– Mai uită-te o dată, spuse el cu voce scăzută.

Când Gena îşi adăposti ochii de ploaia mocnită şi scrută mai bine tufişurile, văzu ceea ce arăta ca o urmă mai mică, mai greu de remarcat, aproape paralelă cu cealaltă cărare.

– Acolo s-a rătăcit Claudi? Unde duce? întrebă ea.

– Vino, o să-ţi arăt.

Luând-o cu hotărâre de braţ, Jim o conduse pe poteca mai îngustă. Se deschidea într-o alee mai lată exact în spatele cimitirului indian, acolo unde trebuie să fi stat forma misterioasă care o speriase atât de tare pe Gena. Simţi din nou cum i se face pielea de găină.

– Am cercetat în amănunt zona aceasta, îi explică Jim. Cărarea asta e relativ nouă. Nu era aici vara trecută.

Se aplecă şi-şi trecu degetul peste ciotul unei crengi care fusese tăiată; apoi, măturând uşor noroiul şi acele de pin, se uită la Gena:

– Cineva a târât ceva în zona asta, spuse el.

– Adică, a târât ceva – ezită – sau pe cineva? Se cutremură vizibil.

Jim zâmbi și se ridică, punându-și brațul pe umerii ei.

– Nu mai tremura, Gena! o tachină el. După ce-i studie chipul câteva clipe, își retrase brațul și continuă să examineze urmele. Nimic atât de grotesc precum un trup. Probabil a fost o creangă de pin, sau ceva de genul ăsta, pe care au folosit-o ca să-și acopere urmele. Aș vrea să pot înțelege ceva din toate astea.

O luă din nou de mână și o ținu cu blândețea unei mângâieri tot drumul până acasă, dându-i drumul cu regret doar când ajunseră în fața ușii.

Își lăsară hainele ude pe verandă și intrară în bucătărie. Pe ochiul din spate al aragazului se afla ibricul de cafea, și din moment ce Claudi nu se trezise încă, Gena îl puse la încălzit, întrebându-l pe Jim dacă vrea și el puțină. El se așeză pe banca de lângă masă și se uită la Gena cum face cafeaua. Ea luă două cești și două farfurii din bufet. Cei doi păreau să împartă o intimitate domestică în clipa în care Delphine veni din living. Se uită de la unul la celălalt cu interesul cel mai viu pe care Gena o văzuse vreodată să-l arate.

– Vrei o cafea? Gena se simți jenată când își dădu seama că tocmai îi oferise Delphinei o ceașcă de cafea în bucătăria care în curând va fi a ei.

Blonda o privi cu răceală câteva momente, dar nu-i dădu nici un răspuns. În schimb, se așeză lângă Jim și începu să flecărească despre treburile casnice, ignorând-o pe Gena, care

stătea lângă bufet, cu ceașca lui Jim în mână. Era plină, dar Gena simțea că ar fi ciudat să i-o pună în față acum, și s-o întrerupă pe Delphine. Dar nu putea să stea acolo și s-o țină prostește în mână la nesfârșit. În momenul ei de nehotărâre, Claudine îi salvă ziua. Copila se trezise în sfârșit și dădu buzna în bucătărie, ca un copoi mic, urmându-și nasul până în fața aragazului.

– Oh, bun! Puțină cafea, spuse ea vesel, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume să bea o ceașcă de cafea după-amiaza.

***

În seara aceea, doamna Blanche servi o cină mai mult decât delicioasă. Era o bucătăreasă excepțională, dar gătitul era supravegheat și toate meniurile erau stabilite de Delphine. Era evident că se pricepea de minune să conducă o casă. Gena făcu o comparație și se întrebă dacă s-ar descurca și ea la fel de bine, dacă ar fi soția lui Jim. Surprinzându-se cu gândul ăsta, disconfortul ei deveni acut. Așa cum subliniase și doamna Blanche, ar fi trebuit realmente să fie mai inteligentă decât să se lase prinsă în dilema asta prostească.

Delphine se îmbrăcase foarte elegant, deși de zi, într-un bine croit, creat de un designer binecunoscut. Părul ei blond era frumos coafat, toată înfățișarea ei fiind mai elegantă decât de obicei. Gena se simțea copleșită de comparație.

Eforturile Delphinei nu trecuseră neobservate. Jim o complimentase când coborâse, iar Lawry abia dacă putea să-și ia ochii de la ea. Gena observase că deși era întotdeauna discret față de logodnica vărului său, Lawry avea o admirație evidentă pentru ea. Ori de câte ori Delphine era în preajmă, atenția lui Jim era concentrată asupra ei, totuși, când Gena era singură cu el, reușea să fie convingător, mai mult prin priviri și prin fapte decât prin cuvinte, că pe ea o iubea în realitate.

Nu poți să judeci limpede în problemele inimii, își spuse ea, stânjenită. Poate că ce spusese doamna Blanche despre Jim era până la urmă adevărat. Poate că era într-adevăr un Lothario, iar ea era ultima lui victimă. Evident, era deja capturată, prinsă în aceeași plasă implacabilă de păianjen cu Delphine.

Cât fusese absorbită în gândurile ei, Gena nu auzise ceva ce-i fusese adresat. Se făcu o pauză în conversația de la masă, și când Gena își ridică privirea, toată lumea se uita la ea de parcă ar fi așteptat un răspuns.

– Poftim? se grăbi ea, neștiind cui să adreseze scuzele și dându-și seama cât de limpede trebuie să i se citească tulburarea pe față.

– Comentam despre acuarela Claudinei cu păpușile, îi spuse Lawry. E chiar bună, nu-i așa, Gena? Deși nu sunt vreun critic de artă, desigur. Îi zâmbi, liniștitor.

– Oh, da! E foarte bună, spuse Gena cu entuziasm. Claudine dă dovadă de un talent neobișnuit pentru mediul acesta. Încerca să-și recupereze rolul în discuție, dar era dificil. Nu auzise nimic din ce se spusese în timpul mesei, și toată lumea observase tăcerea ei.

Uitându-se la la unul la altul, fiecare având expresii diferite, se gândi că făceau un tablou de familie interesant. Ochii mari ai Claudinei o priveau cu o curiozitate netăinuită, întrebându-se ce o purtase atât de departe cu gândul. Gura lui Lawry era curbată într-un zâmbet ironic, ca și cum ar fi știut exact la ce se gândise. Ochii Delphinei o sfredeleau cu răceală. Dar expresia lui Jim o sperie cel mai tare: o privea deschis, cu o afecțiune profundă. Când Gena răspunse fără să vrea la căldura din privirea lui, fu ca și cum niște obloane invizibile coborâră peste ochii lui Jim, și deveniră la fel de glaciali ca ai Delphinei.

O tăcere ciudată domni tot restul cinei. Lawry și Claudi făcură câteva tentative să reînvie discuția, dar în afară de ei nu se mai aventură nimeni. Toată lumea se duse la culcare destul de devreme, pasămite să recupereze somnul pierdut cu petrecerea de seara trecută.

Singură în camera ei, Gena asculta cum ploaia bate în ferestre și apleacă pomii. În ultimele ore, ritmul ei se întețise, și acum se auzeau bubuituri îndepărtate, care anunțau sosirea furtunii, dar în cameră era plăcut, cu cele două lămpi care luminau slab de pe dulap. Draperiile de muselină acopereau peisajul nemilos de afară.

Gena se lăsă cu spatele pe perne, obosită, însă mai trează ca niciodată. Gândurile ei călătoreau printre evenimentele verii acesteia tumultuoase, minunându-se de amiciția călduroasă pe care o legase cu Claudine, dar absorbite de fiecare dată de magnetul irezistibil al lui Jim.

Un trăsnet puternic, neașteptat de aproape, îi întrerupse șirul gândurilor, făcându-i inima să bată mai tare și mâinile să

caute în grabă chibriturile și lampa cu kerosen. Exact la țanc, de fapt, căci luminile de pe dulap pâlpâiră și se stinseră. În timp ce frecă neputincioasă chibrituri de cutie până când reuși să aprindă unul, își dădu seama că era ciudat că o furtună electrică afecta un generator care funcționa cu gazolină. Un sentiment straniu o copleși când realiză că vremea nu afectase câtuși de puțin electricitatea. Cineva sticase intenționat generatorul.

O idee îi încolți în minte și se înrădăcină cu hotărâre, înainte ca teama sau rațiunea s-o poată demonta. În seara asta, va ajunge prima în turn! Se va ascunde și va aștepta. Și tot misterul ăsta se va sfârși odată pentru totdeauna!

Fără să-și dea timp să se mai gândească, stinse lampa, își puse halatul și deschise ușor ușa. În noaptea asta, nu îndrăzni să ia lanterna cu ea.

Curentul de aer rece mereu întemnițat în casa scărilor părea s-o învăluie deja. Bâjbâind orbește, cu brațele întinse, picioarele ei căutând în întuneric fiecare treaptă, urca asemenea unei somnambule, ca o nălucă purtată de o forță pe care nu o putea înțelege. Vântul devenea din ce mai puternic și auzea ploaia scurgându-se la ferestre; când aproape ajunsese în camera din turn, se opri. Îi hurui în urechi până când se simți parte din torent, aproape detașată de înspăimântătoarea misiune pe care și-o delegase singură. Furtuna o ducea în sus; cu siguranță, o putere dincolo de ea o transporta în turn.

Undeva în străfundurile conștiinței ei, răsuna un avertisment. "Pericol, risc, primejdie!", repeta ca un roboțel, și cu fiecare repetare, un șoc mărunt de teamă îi străpungea venele. Cu toate astea, continuă să urce și ajungând în capătul

scărilor, orbecăi printre mobila acoperită din camera din turn. Fascinată acum de teamă, orice gândire logică abandonată de mult, Gena se îndreptă încet spre colțul camerei. Groaza începea să treacă dincolo de transa ei, și devenind din nou conștientă de corpul ei, și-l simți acoperit de o sudoare lipicioasă.

Inima începu să-i bată violent când observă că parfumul înnebunitor de dulce devine din ce în ce mai puternic, cu fiecare pas pe care-l face. O mișcare bruscă în spatele ei o făcu să tresară și să-și vină în fire. Întorcându-se în direcția din care auzise zgomotul, simți ceva alunecând ușor pe umerii ei și atârnând acolo liber, lovind-o în timp ce se legăna înainte și-napoi. Un fulger strălucitor ilumină încăperea, dezvăluind grotesc natura obiectului care o atinsese. Bălăngănindu-se deasupra umerilor ei, se aflau două picioare încălțate în mocasini.

Capitolul 9

Gena se năpusti în direcția scărilor. Ochii ei pironiți involuntar la cupolă, reținură cu groază forma care se legăna revelată de următorul fulger. Un țipăt sfâșietor i se adună în gât și-i scăpă, și Gena țâșni pe scări. Fără să-i pese unde calcă, alunecă și se rostogoli pe scări, plonjând violent spre hol, unde ajunse cu o bufnitură oribilă, după care-și pierdu imediat cunoștința.

Când își reveni, stătea întinsă în patul ei. Tâmplele îi zvâcneau cu fiecare bătaie a inimii și o dureau toate măruntaiele. Întorcând cu grijă capul, văzu lângă ea fața neliniștită a Claudinei. Doamna Blanche stătea aplecată deasupra patului, cu o lampă. Lawry era și el acolo. Chipul lui avea o expresie stranie, șifonată, pe care Gena n-o putea pătrunde. Îl căută cu privirea pe Jim, dar nu era acolo. Claudine păru să-i simtă întrebarea și-i răspunse cu tandrețe:

– Tăticul a plecat după doctorul Carlton. O să se întoarcă în curând. Își trecu o mână mânjită de lacrimi peste obrazul ei. O să fii bine, Gena dragă, o asigură ea cu blândețe.

Gena se gândi la lacul agitat, bătut de vânt.

– N-ar fi trebuit să plece, șopti ea slab. Nu pe furtuna asta oribilă.

Era surprinsă de lipsa ei de vlagă. Chiar și cea mai mică mișcare era o tortură pentru ea. Privi împrejur, întrebându-se cât timp fusese inconștientă. Observând absența Delphinei, se întoarse din nou spre Claudi, dar i se răspunse înainte să pună întrebarea.

– Tăticul a obligat-o pe Delphine să meargă cu el, să-l ajute cu barca.

Gena cântări o clipă afirmația aceasta uimitoare. Cu siguranță, firesc ar fi fost să-l ia pe Lawry. Dar, desigur, trebuia să rămână cineva să le protejeze, se gândi ea. Să le protejeze de ce? Gândirea ei era încețoșată. Își schimbă ușor poziția, încercând să se așeze mai confortabil, dar mișcarea îi declanșă o durere șocantă. Stând cât putu de liniștită, studie chipurile din jurul ei. Era unul dintre ei, se gândi ea, nefericită. Trebuia să fie!

Se uită din nou în ochii întunecați și chinuiți ai lui Lawry, dar ce citea în ei era, fără îndoială, o îngrijorare sinceră. Dacă nu era cineva de aici, se putea oare să fie ceva supranatural? Dar Gena era sigură că ceea ce atinsese în turn nu era supranatural!

Amintindu-și forma hidoasă, tremură, iar Claudine, interpretând greșit expresia ei înfricoșată, îi mângâie părul, liniștind-o.

– E în regulă, Gena, doctorul va fi aici curând. Expresia tandră a ochilor ei îi aminti Genei de un pui de căprioară.

– Ușa de la dulap, cel de sub scări... ce e acolo? șopti Gena brusc.

Îi trecuse prin minte că dacă nici unul din ei nu era vinovat de hărțuirea aceasta oribilă, poate vreun străin se ascundea acolo. Uitându-se pe rând la fețele lor, văzu că nici unul nu înțelesese întrebarea, dar doamna Blanche o țintuia cu privirea.

Încercă din nou, și de data asta vorbi răspicat:

– Ușa, cea din dușumeaua din dulap!

Reacțiile lor fură cât se poate de ciudate. Lawry se uită repede la doamna Blanche, care era de-a dreptul perplexă. Dar Gena avea senzația clară că încerca din răsputeri s-o facă să tacă.

Claudi păru nedumerită când, cu o privire indescifrabilă, Lawry puse cu blândețe mâna pe fruntea Genei și spuse:

– Cred că delirează.

Și el trebuia că știa despre ușa aceea, își dădu seama Gena, și nici el nu voia ca ea să vorbească despre asta. Ce ciudat! Poate că până la urmă chiar delira și le exagerase reacțiile. Îi era cald și o durea tot corpul. Chiar și efortul de a vorbi, ca să nu mai vorbim de a gândi, era epuizant. Hotărî să renunțe la subiect, și oftând obosită, închise ochii din nou.

Trebuia să fi dormit o vreme, căci când își recăpătă cunoștința, cineva îi palpa profesional trupul învinețit. Deschizând ochii, văzu că doctorul Carlton o examina.

– Nici o fractură. Doar câteva contuzii urâte. E destul de norocoasă.

Când observă că flutură din pleoape, se întoarse spre Jim și Claudine, care stăteau lângă fereastră, cu spatele la Gena, privind lacul agitat.

– Cred că micuța noastră pacientă începe să-și revină, spuse doctorul.

Jim și Claudine veniră lângă pat. Claudi o sărută ușor pe Gena pe frunte, în vreme ce Jim îi luă mâna și o privi cu seriozitate. Umbrele de pe obrajii lui păreau mai adânci decât de obicei.

– O să-i dăm un sedativ acum și o să las câteva capsule ca

să-i ușurăm durerile. Dați-i una la fiecare patru ore, îi instrui doctorul Carlton, în timp ce pregăti seringa. În câteva zile, o să se simtă mult mai bine.

Claudi se întoarse, dar Jim ținu în continuare mâna Genei, în vreme ce doctorul îi administră sedativul.

– N-o să te lăsăm singură, Gena. Nici o clipă, o asigură Jim. Claudi, doamna Blanche sau eu vom sta cu tine în fiecare clipă. Vorbea foarte blând. Dormi, scumpa mea, și nu-ți face griji pentru nimic.

Doctorul Carlton se uită nedumerit la Jim la auzul cuvintelor "scumpa mea', apoi zâmbi cu un zâmbet de cunoscător. Gena nu avu decât o clipă să-l urască pe doctor pentru perspicacitatea lui și să se întrebe cât îi plăcea ideea că doamna Blanche o să stea cu ea cât va fi în stadiul ăsta de neajutorare, apoi pleoapele îi deveniră grele și adormi din nou.

Era ca și cum creierul ei alesese să se trezească doar atunci când doamna Blanche stătea de veghe. Când somnul îi deveni mai ușor, mai puțin drogat, Gena călători printre vise fantastice, și ori de câte ori deschidea ochii, zărea expresia severă a menajerei. O dată, crezu că o vede pe doamna Blanche dând din deget în semn de reproș, și-și imagină că o avertizează

în privința lui Jim. Oare era trează, sau dormea? Când se trezea, era atât de amețită, încât uneori îi era greu să distingă între realitate și vis.

Într-un coșmar, îl văzu pe Jim stând pe o scară lată, și tocmai când se întoarse spre ea și întinse mâna spre el, îl înconjurară o mulțime de femei gălăgioase, care se agățau de el. Altă dată, visă că el zbura și avionul atingea ușor pământul. Ori de câte ori cobora, Gena încerca să-l atingă pe Jim, și de fiecare dată, tocmai când să ajungă la el, avionul se înălța pe cer.

Ziua următoare, Gena se odihni în pat, hrănindu-se numai cu supă. Dormi mai tot timpul, deși visele ei fură mai puțin agitate. În cea de-a treia zi, se trezi simțindu-se mult mai bine. Picioarele îi erau încă înțepenite și o dureau, dar senzația de moleșeală se mai diminuase. Când deschise ochii, Rose era în cameră, făcând în liniște curățenie și ștergând praful. Stătea cu spatele la ea, și Gena o strigă încet. Fata din La Pointe se sperie, ca și cum vocea ei fusese un foc de artilerie.

– Oh, îmi pare rău că te-am trezit, doamnă, spuse ea, revenindu-și, dar doamna Blanche a spus să curăț aici.

Fata avea ochii mari de groază, și Gena ghici că nu-i plăcea prea mult să fie atât de aproape de camera din turn, mai ales acum, după cel de-al doilea accident pe scări.

– Domnul Worthington s-a gândit că s-ar putea să te trezești curând și mi-a spus să te întreb dacă n-ai vrea să mănânci ceva mai consistent decât supă, azi, spuse Rose politicos, aranjându-și părul negru. Gena își dădu seama ce frumoasă era Rose. Fusese atât de uluită de rafinamentul blond și de siguranța Delphinei, încât nu observase frumusețea proaspătă a

acestei fete de provincie. Cu siguranță, Jim era înconjurat de o mulțime de femei frumoase, se gândi ea, și fața rotundă a doamnei Blanche și degetul ei fluturând îi apărură imediat în minte. Alungă viziunea și începu să facă exerciții cu picioarele. Încă o mai dureau, dar din moment ce nu avea nici o fractură, i se părea o idee să se plimbe cât mai mult.

– Te rog, ajută-mă să mă ridic din pat, Rose, spuse ea, întinzând mâna spre fată. Mi-e foame, dar aș vrea să mă ridic puțin. Zâmbi la expresia surprinsă a lui Rose. Poate după ce mă spăl pe mâini, pot să iau micul dejun la măsuța de la toaletă.

Rose o ajută să se pregătească, și după ce-și schimbă hainele cu ceva confortabil și lejer, Gena făcu câteva ture prin cameră, cu ajutorul lui Rose. Exact când ajunse în dreptul ușii, la cea de-a treia tură, veni Jim.

– Ei bine, spuse el, părând mulțumit, chiar te simți mai bine, nu?

Preluând-o de la Rose, o conduse pe Gena până la scaunul de la fereastră și îi aduse câteva perne, ca să stea mai confortabil. În timp ce se agita în jurul ei, Gena se uită la Rose și fu șocată să descopere o expresie accentuată de gelozie pe chipul fetei. După ce servitoarea se duse să-i aducă micul dejun, Gena nu-și putu ascunde curiozitatea.

– Îi cunoști de mult pe Rose și pe cei din familia ei? întrebă ea, sperând să nu fie prea evidentă.

– De când era mică, răspunse Jim. Înțelegând greșit întrebarea ei, adăugă: nu trebuie să-ți faci griji în privința ei, Gena. N-are nici o legătură cu dezastrul ăsta. Sunt sigur că e de încredere.

Dacă tot venise vorba despre subiectul ăsta, Gena se gândi că era un moment potrivit să-i amintească lui Jim de comportamentul ciudat al doamnei Blanche. Avea senzația că n-o luase prea în serios mai devreme.

– Presupun că și pe doamna Blanche o cunoști de mult timp…

Știind că adevăratul scop al întrebării ei nu era atât de simplu pe cât părea, Gena se simți incomod și se ridică, întorcându-se cu spatele la Jim și sprijinindu-se de pervazul ferestrei.

Surprinzătorul lui răspuns, "numai de vara asta", o luă complet pe nepregătite.

Se întoarse spre el, uluită.

– Dar păreai atât de sigur că poți avea încredere în ea!

– Sunt sigur, draga mea, spuse el, luându-i părul de pe frunte și sărutând-o ușor. Crezi că te-aș fi lăsat vreo clipă cu ea, dacă n-aș fi fost convins că e absolut de încredere?

Implicațiile dependenței de doamna Blanche i se arătară neplăcut Genei.

– Atunci, înseamnă că n-are de ce să mă fi mințit, concluzionă ea cu voce tare. Așadar, conversația din camera menajerei fusese adevărată. Incapabilă să înfrunte acum ochii limpezi și pătrunzători ai lui Jim, se întoarse din nou. Jim era perplex.

– Nu găsesc nici un motiv să te fi mințit. Ce ți-a spus, de te-a făcut să te îndoiești, Gena? întrebă el, curios.

Lacrimile îi umpluseră deja ochii , și deși încercă să le șteargă neobservată, Jim se uită cuprins de panică la ea.

– Oh, Eugenia! Ce s-a întâmplat? Plângi, scumpa mea? Punându-și brațele în jurul ei, încercă s-o aline, dar îl împinse de lângă ea.

– Oh, lasă-mă în pace! Doar lasă-mă în pace! strigă ea cu disperare.

– Dacă e vorba de Delphine... Jim suspină, obosit. Nu înțelegi, Eugenia. Într-o zi, curând, vei înțelege. Nu pot să-ți explic chiar acum, dar îți promit că vei înțelege. Ochii lui expresivi o implorau.

– N-o să-mi explici nimic. Vocea ei crescu de emoție. Doar o să inventezi scuze. Se opri, abia putând să respire. Sunt atât de sătulă de prefăcătoria ta.

– Nu mă prefac deloc, Eugenia! Trebuie să știi că țin cu adevărat la tine. Glasul lui era stăruitor, și veni din nou lângă ea. Trebuie să mă crezi.

– Nu! Aproape că strigă, și Jim dădu înapoi, speriat de violența ei. Ești un mincinos! îi aruncă ea. Un mincinos și un escroc!

Emoțiile ei deja ajunse la apogeu, începeau acum s-o părăsească. Alunecând moale pe scaun, își îngropă fața în mâini și începu să plângă.

Pe tot parcursul atacului ei, lui Jim nu-i plăcuse mânia ei, dar ultima lovitură îl lăsă năucit. Rămase puțin mai departe de ea, privind-o fără să-i vină să creadă, ca și cum ar fi înghețat în locul acela. Trecură câteva momente înainte să rupă tăcerea.

– Eugenia, șopti el, doar nu crezi asta! Căutând calea potrivită s-o liniștească fără s-o agite și mai mult, și neîndrăznind să treacă dincolo de linia de amnistie, spuse încet: lucrurile nu sunt ceea ce par a fi.

În ciuda tonului lui implorator, Gena se simțea plină de resentimente. Atunci, de ce nu rupea logodna? Lăsă cuvintele să i se învârtă în minte, dar își ținu buzele strânse în fața lor.

– Ascult, spuse ea obosită, sătulă de bătălie și aproape secată de orice putere. Dacă lucrurile nu sunt ceea ce par a fi, atunci ce sunt?

– Încerc să-ți spun că Delphine trebuie să creadă că suntem în continuare logodiți, până se termină toată treaba asta.

Jim avea o voce plăcută și convingătoare, se gândi Gena, fără relevanță.

– Nu mă așteptam să mă îndrăgostesc de tine, Eugenia. Jim se uită la ea aproape cu reproș și fu șocat când ea îl luă în derâdere.

– Nu, presupun că nu te așteptai! Vocea ei avea încă un ton isteric. Trebuia să fiu doar o altă fată din La Pointe, nu-i așa? îl tachină ea.

Acum, privirea de iritare răbdătoare a lui Jim se evaporă, făcând loc unei expresii de uluială absolută. Se zgâi la Gena de parcă ar fi vorbit brusc într-o limă străină, iar el se lupta să-i înțeleagă cuvintele. Dar ea se întoarse cu spatele. Nemulțumindu-se să lase acuzațiile ei ciudate să rămână nelămurite, Jim o prinse de braț și o întoarse să-l privească în ochi, cutremurându-se când văzu că o rănise.

– Afirmația asta n-are nici un sens, Eugenia! sări el. Ce vrei să spui, mai exact, cu ea?

Dar înainte ca Gena să-i poată răspunde, se auzi un ciocănit în ușă. Ea și Jim erau atât de implicați în disputa lor, încât zgomotul îi sperie și-i reduse la tăcere. Când bătaia se auzi din nou, Jim strigă, mai arțăgos decât intenționate:

– Intră!

Claudine păși vesel înăuntru, ducând tava cu micul dejun al Genei. Chipul ei era luminat de un zâmbet frumos, până când observă tensiunea dintre ei.

– Tăticule, Charlie a adus o telegramă pentru tine. E jos, la doamna Blanche, spuse ea, uitându-se de la tatăl ei la Gena, căutând un indiciu pentru proasta lor dispoziție.

***

Claudine îi întrerupsese în cel mai nepotrivit moment, atât pentru liniștea sufletească a lui Jim, cât și a Genei. După-amiază, Jim se duse la La Pointe cu niște afaceri urgente legate de telegramă.

Nu mai avură șansa să vorbească, dar Gena era convinsă că uimirea lui la acuzațiile ei fusese sinceră. Cea care mințise trebuia să fi fost doamna Blanche. Gena se întreba care putea să fi fost motivul pentru care-i semănase suspiciunile acelea în minte. Nu era atât de pregătită ca Jim să aibă încredere în menajeră, cum părea să fie. Altfel, i-ar fi cerut imediat o explicație.

Până seara, Gena se simțea destul de bine încât să se alăture familiei la cină. Nu-i plăcea să fie izolată în camera ei, și deși Claudine își petrecuse majoritatea zilei cu ea, consideră că merita să facă efortul de a coborî pentru masa de seară.

Fu o cină încântătoare. Jim, care se întorsese de la La Pointe, mâncă împreună cu ei. Era extrem de atent la conforul Genei și-i dădu acele mici atenții atât de măgulitoare pentru o femeie, deși avea grijă să rămână impersonal. Lawry era de asemenea galant și părea extrem de ușurat să vadă că-și revenise atât de curând. Cu excepția indiferenței Delphinei, la masă fu o atmosferă festivă.

Mai târziu, stând singură la fereastra livingului întunecos, Gena privea apa luminată de lună și se întreba cum va suporta finalul acestei veri. În ciuda evenimentelor ciudate și a amenințărilor continue, asupra ei coborâse pacea. De la cearta lor, cu toate că nu se rezolvase nimic realmente, se simțea mult mai apropiată de Jim. Recunoscuse în sfârșit că o iubea. Rămase visând în tăcere multă vreme după ce Claudine se dusese la culcare, amintindu-și cuvintele lui Jim și cele pe care i le aruncase ea în timpul disputei lor aprinse.

Doamna Blanche se retrăsese în camera ei. Gena presupunea că Delphine făcuse același lucru. Jim era plecat undeva. Și Lawry la fel, deși nu plecaseră în același timp, în ce scop, Gena nu avea idee.

Era o noapte neobișnuit de caldă, așa că se hotărî că, după că stătuse atâta timp în camera ei, i-ar face bine o plimbare scurtă în aerul răcoritor.

Nu făcuse decât câțiva pași pe cărare, când auzi voci mai în față. Păreau să se apropie, și șovăi între a-și face simțită prezența sau a se ascunde în tufișuri, ca să evite mustrările pentru că se suprasolicita. Se gândi că probabil erau Jim și Lawry, și cu siguranță, Jim o va trimite imediat la culcare.

Cum siluetele se apropiau, fu surprinsă să vadă că erau un bărbat și o femeie. Gena crezuse că Delphine se dusese la culcare odată cu doamna Blanche, totuși, cea de lângă Jim părea să fie ea.

Se părea că se plimbau împreună, și Gena tocmai se pregătea să-și anunțe prezența, ca să evite orice stânjeneală, când cei doi făcură ceva ciudat. Cotind de pe cărare spre un luminiș mic, se opriră în umbră să vorbească. Gena auzea vag glasurile lor joase, și din intonațiile lor, Delphine părea să încerce să-l împace pe Jim. Scena nocturnă de pe Belle Claudine reapăru vie în mintea Genei. Jim părea să fie furios și de data asta, dar nu la fel de violent ca mai înainte. Ce cuplu ciudat făceau, medită Gena; la lumina zilei, atât de indiferenți unul față de celălalt, și totuși, ce afinitate aducea noaptea pentru cei doi, de alegeau întotdeauna să stea de vorbă după ce se lăsa întunericul?

În clipa următoare, frustrările ei de coșmar în privința lui Jim prinseră formă și falsul ei sentiment de mulțumire zguduit. Delphine se mutase mai aproape de el, încercând evident să-l convingă prin tertipuri feminine. El îi rezistă cu încăpățânare câteva clipe, apoi, din senin, opoziția lui păru să se clatine și o luă în brațe, sărutând-o pasional.

Emoțiile o copleșiră pe Gena. Neputând să îndure să-i mai privească, țâșni pe potecă și alergă zgomotos spre casă, fără să-i pese dacă o văzuseră sau o auziseră. În livingul neluminat, se prăbuși pe canapea și-și îngropă fața între brațe. Prea înfrântă pentru lacrimi sau furie, zăcu nemișcată, victima acelei inerții cumplite – pierderea oricărei speranțe. Nu avea

idee cât timp trecuse înainte ca întrerupătorul să păcăne și să se aprindă luminile. Era Lawry.

– Oh, Gena, ce naiba faci aici atât de târziu? Părea realmente șocat s-o vadă stând acolo. Am crezut că te-ai dus la culcare odată cu Claudi. Simțind că ceva era în neregulă, veni până în dreptul canapelei și-i ridică bărbia, observându-i cu atenție expresia. Apoi scutură din cap, plescăind din limbă. Uită-te la ochii ăștia, o mustră el. Trebuie că ai dat peste Jim și Delphine pe potecă, așa cum am dat și eu, dar nu mi-am dat seama că ții atât de mult la el. Biata de tine! E un diavol. În ochii lui apăru o licărire malițioasă. Ei bine, puștoaico, trebuie să fii rațională în privința asta, pentru că Jim și Delphine așa au fost întotdeauna. Acum împreună, acum despărțiți. O bătu frățește pe umăr. Hai la culcare.

Încurajată de rugămintea stăruitoare a lui Lawry, Gena se ridică înțepată și se duse în camera ei. Se întinse pe pat, cu ochii larg deschiși, cu gândurile amorțite, și zăcu așa o oră, poate chiar două. Apoi, auzi o bătaie ușoară în ușa ei. Punându-și halatul, deschise ușa și fu șocată să-l vadă pe Jim în prag.

– Pot să vorbesc cu tine câteva clipe, Eugenia? E foarte important.

Oare cum putea să dea atât de calm ochii cu ea?

Un adevărat doctor Jekyll și domnul Hyde, se gândi ea nefericită, deschizând ușa mai larg.

– De ce nu? spuse ea, sunând mai dură decât se simțea.

Aparent cufundat în gândurile lui, Jim nu observă atitudinea ei. Vru să-i ia mâinile într-ale lui, dar Gena i le respinse, ceea ce

pe Jim îl surprinse, deși lăsă momentul să treacă fără să facă nici un comentariu.

– Mâine, vreau ca tu și Claudine să stați împreună tot timpul și să fii atentă în mod special. Cred că încep să-i dau de cap tărășeniei ăsteia, șopti el.

– Și nu puteai să aștepți până dimineață ca să-mi spui asta? întrebă ea cu cinism. Sesizându-i tonul, Jim o trase lângă fereastră și-i cercetă chipul la lumina lunii.

– Ce se întâmplă cu tine, Gena? întrebă el, iritat. Nu pari în apele tale. Mai ești supărată pentru azi-dimineață? Am crezut că ai trecut peste asta la cină. Îi mângâie tandru fața, cuprinzându-i-o în palme. Nu trebuie să ne certăm, draga mea. În momentul ăsta, situația e mult prea periculoasă.

Gena nu se clinti, dar îl privi implacabil. Simțea că el și Delphine o auziseră când se năpustise prin pădure, dar poate fusese prea întuneric să vadă cine era. Poate crezuseră că fusese doar o creatură a pădurii. Oare ce scuză ar încerca să inventeze Jim, dacă ar ști că fusese martoră la mica lor scenă amoroasă? Se hotărî să-l sfideze.

– Ăsta era avertismentul plin de tandrețe pe care i l-ai dat și Delphinei mai devreme, în pădure? întrebă ea cu o voce nepăsătoare. Cuvintele ei nu-și făcură efectul din prima, dar când înțelese, expresia lui Jim deveni foarte concentrată.

– Ce te face să crezi c-am fost cu Delphine în seara asta?

– V-am văzut. Am ieșit să mă plimb, așa că n-are nici un rost să negi.

– M-ai văzut vorbind cu Delphine în pădure? întrebă el, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Despre ce vorbeam?

Gena își simțea fața arzând, pe măsură ce devenea din ce în ce mai furioasă.

– Nu tocmai stăteați de vorbă. Dintr-o dată, se simți în culmea exasperării. Oh, de ce vrei să-ți spun despre asta? Știi foarte bine ce făceați!

Jim o privi câteva clipe în tăcere, ca și cum ar fi meditat la o idee complet nouă și dezagreabilă.

– Eugenia, te deranjează să-mi spui direct? Ce ai văzut, mai exact? Avea un ton din cale-afară de abătut.

Gena își întoarse privirea de la el și încercă să spună, dar nu reuși decât un bâiguit.

– Sărutându-ne? Jim repetă ce credea că-i spusese, și Gena încuviință din cap. Afirmația ei îi provocă un suspin adânc și apăsat; se sprijini de fereastră, apoi vorbi cu gravitate. De asta mi-era teamă, dar n-am vrut să cred. Tonul lui se schimbase, și se uită din nou cu afecțiune la Gena. Crede-mă că te iubesc, Gena, spuse el, dar să nu ai încredere în nimeni altcineva, în afară de doamna Blanche. Și ai grijă de Claudi și de tine. Se îndreptă spre ușă.

– Jim! șopti Gena, împotriva voinței ei. Să n-ai încredere în doamna Blanche! Trebuia să-l avertizeze, dar Jim îi respinse imediat sfatul.

– Te înșeli, Eugenia, răspunse el. Ea e partea dezinteresată. Ai încredere în ea, mai presus de restul. Și întorcându-se, ieși pe neauzite din camera ei.

Capitolul 10

Gena se trezi devreme dimineața următoare și se duse direct în camera Claudinei. Avea de gând să țină seama de avertismentul lui Jim și să aibă grijă de fetiță. Se părea că misterul era pe cale de a fi dezlegat, și dacă asta însemna un pericol și mai mare pentru fiica lui, Gena voia să fie acolo ca s-o protejeze.

Coborâră împreună la micul dejun și fură surprinse să vadă că erau singure acasă, cu doamna Blanche. Jim, Lawry și Delphine plecaseră toți undeva. Dacă într-adevăr știa ceva, menajera era secretoasă în privința destinației lor.

În ciuda faptului că Jim părea convins că vor în siguranță absolută cu doamna Blanche, Gena nu se simțea câtuși de puțin liniștită că erau singure, mai ales după ce Jim îi spusese că lucrurile începeau să se rezolve. Se hotărî nu numai să stea lângă Claudine, dar și s-o supravegheze, din precauție, pe menajeră.

Curând după micul dejun, bănuielile i se confirmară când doamna Blanche dispăru fără urmă. De mână cu fetița, Gena o căută în fiecare colț al casei. Dintr-un instinct, deschise ușa de la dulapul de sub scări. Covorașul fusese împins deoparte, și deși trapa era închisă, în jurul perimetrului ei se zărea o lumină palidă. Gena ieși fără zgomot din dulap cu Claudine, care nu părea deloc surprinsă să găsească o ușă în dușumea.

Se mutară în living, unde Gena se gândi că doamna Blanche n-o să le audă, dacă era acolo, jos.

– Știi ce e dincolo de ușa aceea, Claudine? întrebă Gena în șoaptă.

Claudine începu să răspundă cu voce tare, dar Gena îi puse repede un deget peste buze. Nu voia s-o alarmeze pe fetiță, dar voia ca ea să realizeze că exista un oarecare pericol și că trebuia să aibă mare grijă. Ochii tineri și vioi ai Claudinei ar putea s-o ajute să împiedice un dezastru.

Urmând avertismentul Genei, Claudine vorbi în șoaptă:

– Nu e nici un mister, Gena. E doar pivnița noastră. Înainte să existe frigidere, bunicii mei obișnuiau să țină mâncarea acolo. Acum, tăticul o folosește doar ca să depoziteze vinul. Se opri și-și încreți sprâncenele într-o încruntătură nedumerită. Nu-mi dau seama ce face doamna Blanche acolo acum. Hai să mergem să vedem.

Gena se simțea sfâșiată între dorința de a o proteja pe Claudine și hotărârea de a rezolva misterul care o amenința, indiferent care era acela. Totuși, Jim îi spusese că doamna Blanche era demnă de toată încrederea, așa că ce era rău dacă se ducea să vadă ce face?

Gena o atenționă pe fetiță să pășească ușor, cu toate că micuța era deja foarte agilă, în pofida ghipsului. Intrară în dulap și ridicară împreună cu grijă trapa. Un aer umed și rece se grăbi să le întâmpine. Încăperea de jos era luminată și treptele nefinisate se vedeau clar. Gena păși cu grijă pe scară, ținându-se de balustradă, și se întoarse s-o ajute pe Claudine. Era ca și cum coborau într-un puț înghețat.

Pivnița nu era lată, dar se extindea până dincolo de casă. Fusese săpată dincolo de piatra de fundație și rocile cenușii străluceau de umezeală. Privind în întuneric – lumina electrică nu ilumina decât partea din față a încăperii – Gena văzu rafturile și butoaiele unde fusese depozitată odinioară mâncarea. Rafturile pentru sticlele de vin erau în capătul îndepărtat al pivniței. Fu surprinsă să vadă expresia extrem de absorbită a Claudinei când se uită în zona mai întunecată a încăperii.

– Ce ciudat, Gena! Unul din rafturile de acolo, din spate, arată de parcă ar fi tras din perete. Arătă spre colțul opus al pivniței.

Gena prinse cu grijă becul care atârna din tavan și-l înclină ca să vadă mai bine. Aproape de fundul încăpreii, un raft era proiectat la un unghi de peretele din dreapta, ca și cum cineva îl mutase ca să ia ceva din spatele lui. Legând becul de balustrada scărilor, Gena îl așeză așa încât să lumineze în spatele pivniței și se grăbi, împreună cu fetița, să vadă ce era dincolo de raftul pentru vin.

Fură surprinse să găsească o deschizătură brută în peretele de piatră, aproximativ de mărimea unei jumătăți de uși.

Vârându-și amândouă capul înăuntru, nu văzură la început decât o bezně oarbă. Pe măsură ce se obișnui cu întunericul, Gena văzu un tunel ca o cavernă, care părea să se curbeze înainte. Mai surprinzător încă, lângă un morman de gunoi, erau câteva lanterne și containere cu kerosen.

– Pentru ce e folosit, Claudine? Scoțându-și capul din cavitate și uitându-se la fetiță, Gena își dădu seama după expresia ei intrigată că partea aceasta a pivniței era nouă și pentru Claudine.

– Nu e incitant? Un pasaj secret! exclamă Claudine. Hai să vedem unde duce!

Gena voia să fie precaută.

– N-o să intrăm până prea departe, Claudi. Rămâi aici, aproape de intrare.

Intrară înăuntru. Gena avea câteva chibrituri în buzunar. Le avea acum întotdeauna la ea, ca măsură de precauție pentru aparent temperamentalul generator de curent. Pipăind cu grijă calea spre lanterne, îngenunche pe pământul jilav și luă una, scuturând-o ușor să vadă dacă era plină. Claudine apăru peste umărul ei, rămânând în afara razei de lumină care venea din pivniță, ca Gena să poată vedea. Dar tocmai când Gena apăsă pe butonul lanternei ca s-o aprindă, lumina de la ușă fu blocată momentan.

Fetele se întoarseră repede, la timp ca să vadă raftul închizându-se peste deschizătura din perete. Fu trântit cu un hârșâit și obtură toată lumina.

Spatele rafturilor fuseseră acoperite cu ceva, ca să mascheze intrarea. Într-un moment de panică, Gena și Claudine se

năpustiră amândouă spre gura tunelului și începură să bată și să împingă în ușă.

– Doamnă Blanche, deschide imediat ușa! ordonă Gena în zadar. Încercă să nu-și arate groaza în voce. Ei bine, Claudi, cred că până la urmă o să explorăm tunelul ăsta. Slavă domnului că am chibrituri la mine!

Punând un braț pe umerii fetiței, o strânse lângă ea ca s-o calmeze, apoi se întoarse pe bâjbâite la lanternă. O aprinse cu grijă și o ridică deasupra capetelor lor, zâmbindu-i încurajator însoțitoarei ei. Claudine părea speriată, dar era departe de a intra în panică. Gena se simți ușurată că-și păstrase calmul.

– Mergem să vedem unde duce, draga mea? sugeră ea.

Înainte să pornească în expediție prin tunel, Gena și Claudine se mai întoarseră o dată la intrare. Examinară ușa cu atenție la lumina lanternei să vadă dacă găsesc vreo clanță în spatele raftului, sau altă cale de a o deschide, dar eforturile lor fură în van. Nu se clinti și pace! Își concentrară atenția spre a găsi o altă ieșire.

Pline de speranță, porniră prin tunel. Pe măsură ce înaintau, Gena observă că piatra cenușie era amestecată cu o rocă verde-cenușie asemănătoare cu cea care fusese folosită în scop decorativ la șemineu. Își trecu mâna peste piatră. Pe alocuri avea dungi de un maro închis, mai vizibil la unele pietre decât la altele.

Pasajul era surprinzător de lung. Străbătură o distanță considerabilă înainte să ajungă în capăt. Ceva în legătură cu lungimea tunelului îi tot dădea târcoale Genei, dar nu reușea să-și dea seama ce. De ce anume îi amintea? Tunelul se termina

cu o scobitură mică, al cărei tavan din lemn era susținut cu ajutorul unor grinzi. După ce examinară toate detaliile unei posibile ieșiri, se așezară, extenuate.

În ciuda exercițiului cu mersul, frigul cărării subterane începea să le învăluie. Se ghemuiră una în alta lângă perete și încercară să se gândească la o modalitate de scăpare. Odată cu frigul fizic, pe Gena începu s-o frământe și teama. I se părea că scobitura devenea din ce în ce mai mică la fiecare gură de aer pe care o lua. Probabil că și Claudine avea aceeași senzație, dar Gena era hotărâtă să nu-și piardă controlul și s-o alarmeze pe fetița aceasta curajoasă.

– Claudine, spuse ea dintr-o dată, știu de ce-mi aduce aminte tunelul ăsta! Mă întreb dacă am dreptate. Nu vreau să-ți spun, pentru că e posibil să fi judecat greșit, dar gândește-te – se întoarse intenționat spre Claudine – gândește-te la distanța pe care am parcurs-o. Nu-ți amintește de nimic?

Expresia Claudinei era perplexă, în vreme ce reflecta la întrebare; apoi, o licărire se aprinse brusc în ochii ei.

– E aproape aceeași distanță ca drumul până la cimitirul indian, nu-i așa? Se uită împrejur, cu un un interes nou. Asta e, nu-i așa, Gena? Ne aflăm sub vechile morminte.

Exact la asta se gândise și ea, dar auzind de cimitir, o trecu un fior de spaimă. Fusese atât de interesată să relaționeze poziția lor cu zona de deasupra, încât nu se gândise la aspectul acesta sinistru. Amintindu-și de cărarea îngustă din spatele cimitirului, unde stătuse silueta cea ciudată și unde Jim găsise semnele pe pământ, începu să se întrebe dacă nu cumva era o ieșire din camera din tunel.

– Claudi, ești prea obosită ca să ne întoarcem puțin în tunel? Gena studie atent chipul fetiței. nu te pot lăsa aici pe întuneric și am nevoie de lanternă ca să caut ceva. Am trecut printr-un loc unde erau câteva bețe și niște lucruri. Aș vrea să iau unul ca să împing în tavanul ăsta. Poate găsim o deschidere.

Claudine se ridică în grabă în picioare.

– Îmi amintesc locul, spuse ea. Să mergem!

Nu departe, găsiră lemnul, împreună cu alte unelte. Gena îi dădu Claudinei câteva bețe. Ea luă o lopată și un târnăcop și se întoarseră la scobitura din capătul tunelului. Deși lovi cu toată puterea în tavan, nici vorbă să se clintească, nici nu găsi vreo zonă mai sensibilă. Pufăind, se așeză din nou.

– Cred că trebuie să fi închis cineva intrarea.

Claudine săpa în partea estică a peretelui. După ce-și recăpătă suflul, Gena i se alătură, dând cu târnăcopul. Dar de câte ori reușiră să facă o groapă, mai mult pământ și pietre cădeau de deasupra și o umpleau. Părea destul de zadarnic, dar un lucru ciudat începu să se întâmple în timp ce lucrau. La început, Gena crezu că era ecoul din tunel datorat săpăturilor lor, dar când se opri, zgomotul înfundat continuă. Plină de speranță, o prinse de mână pe Claudine.

– Cineva sapă acolo sus. Să strigăm după ajutor.

Împreună, țipară cât putură de tare. Gena o opri o clipă pe Claudi și sugeră să numere până la trei și să strige din nou. Poate că eforturile lor coordonate se vor auzi mai bine.

– Unu, doi, trei, numără Gena.

– Ajutor! Ajutor! strigară cu disperare, și continuară până când se sprijiniră de peretele jilav, rămase fără suflu, vocile lor

ajungând răgușite. Când se opriră și-și încordară auzul, săpatul încetase de asemenea, și auziră un strigăt slab, ca și cum cineva încerca să le răspundă.

– Ajutor! strigară din nou.

– Suntem îngropate! se auzi glasul Claudinei, și adevărul acesta o oripilă pe Gena.

În liniștea care urmă, săpăturile începură din nou. De data asta, păreau mai alerte și speranța Genei încolți din nou. Nu voise ca fetița să-și dea seama, așa cum își dădea ea, cât de disperată era realmente situația lor.

Cum tensiunea lor îngrozitoare mai slăbise fiindcă știau că cineva le va ajuta, se așezară pe jos, ascultând recunoscătoare zgomotul înfundat. Dar apoi păru să devină din ce în ce mai slab. Gena abia dacă-l mai putea auzi acum. Ar fi trebuit să devină mai distinct. Intră în panică.

– Mai auzi cum sapă, Claudine? întrebă ea, neliniștită. Cu ochii mari de spaimă, Claudi clătină din cap. Începură să țipe din nou, dar de fiecare dată când se opreau să asculte, nu le întâmpina decât o tăcere mormântală. Descurajată total, Claudine se aruncă la pământ și izbucni în plâns.

– N-o să ieșim niciodată de aici! strigă ea.

Gena îngenunche lângă ea.

– Curaj, draga mea. Nu-ți pierde curajul minunat. Am fost atât de mândră de tine! Șterse cu mâna fața udă de lacrimi a Claudinei. O să ieșim, draga mea. Poate că celui care era acolo sus i s-a părut prea dificil să sape de unul singur și s-a dus după ajutoare. Hai să ne odihnim puțin, sugeră ea.

Claudine dormi câteva minute de somn extenuat pe umărul Genei, dar ea rămase trează. Se simțea îngrozitor de responsabilă pentru că o implicase pe fiica lui Jim într-o situație atât de oribilă. Ce prostie fusese din partea ei s-o lase pe Claudine să intre în tunel! Acum, își dădea seama că ar fi fost mult mai bine dacă ar fi așteptat să se întoarcă Jim și l-ar fi lăsat pe el să conducă expediția aceasta. Dar într-o privință, avusese până la urmă dreptate: doamna Blanche nu numai că nu era de încredere, dar era o criminală.

***

Când Claudine se trezi după scurta odihnă, Gena decise că cel mai bine ear să se întoarcă la celălalt capăt al tunelului. Acolo, sub casă, vor avea mai multe șanse să fie auzite. Jim le va căuta frenetic când se va întoarce, și chiar dacă nu știa despre pasaj, cu siguranță se va uita în pivniță. Puteau să-l aștepte și să strige după ajutor când va veni.

Gena o ajută pe Claudine să se ridice în picioare și se târâră, obosite, prin cavernă.

Când ajunseră în spațiul mai larg din apropierea gurii tunelului, Gena inspectă mormanul pe care-l văzuseră mai devreme. Dând cu piciorul printre gunoaie, descoperi o masă de vârcolac. Era pictată ca o mască de mort, într-un alb strălucitor; avea conturul tuturor trăsăturilor, dar ochii și gura nu erau colorate. Întinse mâna să ridice ceea ce presupunea a

fi un mulaj din plastic, dar degetele i se retraseră brusc. Recunoscu bine senzația aceea rece și lipicioasă.

– Claudi, am găsit fantoma care a fost în patul tău. o ridică, lăsând ca trăsăturile din cauciuc să se desfacă, astfel încât să n-o sperie pe fetiță.

Claudine îngenunche pe pământ.

– Las-o jos, Gena. Lasă-mă s-o ating.

Gena puse masca lângă ea, și copila închise ochii, trecându-și degetele subțiri peste trăsăturile fără formă. Păru să se concentreze o clipă, apoi sări brusc în picioare.

– Asta e, Gena, asta e! Începu să scotocească prin mormanul de gunoi. Mâinile ei zburară printre obiecte de neidentificat.

– Așteaptă, Claudi! Să ne uităm cu atenție, îi spuse Gena.

Dar Claudine trăsese un obiect din morman și-l examina cu tandrețe. Ținea mocasinul ponosit aproape de față și se întoarse spre Gena. Lacrimile îi curgeau pe obrajii mânjiți de praf și de murdărie din tunel.

Gena își aminti dintr-o dată de mocasinii care se bălăngăniseră peste umerii ei, în camera din turn. Evident, pentru Claudine aveau o cu totul altă însemnătate. Îngenunche lângă fetiță, punând brațul pe umerii ei.

– Au fost ai stră-străbunicii tale, Claudi dragă?

Claudine își șterse lacrimile, mânjindu-se pe toată fața.

– Au fost ai mei, dar sunt exact ca ai ei. Tăticul mi i-a făcut. I-am pierdut când am venit aici, la începutul verii acesteia.

Gena zâmbi spre fețișoara murdară și-i șterse obrajii cu batista pe care o avea în buzunar. Se hotărî să nu menționeze scopul oribil în care fuseseră folosiți mult iubiții mocasini ai Claudinei.

– E frumos. Hai să vedem dacă putem să-l găsim și pe celălalt.

Căută prin morman, scoțând la iveală o parte dintr-un sac de iută, care completa imaginea din noaptea aceea îngrozitoare din turn. Cât de inofensiv arăta totul acum. În cele din urmă, găsi și celălalt mocasin, și lângă el, un pulverizator de parfum din cristal. Ce ciudat să găsească așa ceva aici, se gândi ea, și se pregătea să pulverizeze, când prudența o opri. Dacă era ceea ce credea ea, nu intenționa s-o sperie pe Claudine cu mirosul. Desfăcând capacul, mirosi cu atenție. Era același parfum învechit, aproape grețos de dulce. Stomacul i se strânse de teama familiară.

– Numai șiretlicuri, Claudi! spus ea. Trucuri mizerabile! Nici o fantomă rea de care să te temi. Cineva s-a jucat cu imaginația noastră. Dar de ce?

– Știam eu că stră-străbunica nu se putea să fie rea. Știam eu, Gena! A avut întotdeauna grijă de mine. Întotdeauna.

Claudine plângea acum, și Gena o strânse consolator în brațe.

– Știu, draga mea. E în regulă.

– Mi-e atât de rușine că m-am îndoit, suspină Claudine. Oh, bunico, oriunde ai fi, îmi pare rău. Îmi pare rău!

Biata copilă, era copleșită, se gândi Gena.

Căută o cale să-i întoarcă atenția spre altceva. Dintr-o dată, îngrijorarea ei deveni inutilă, căci îl auziră pe Jim strigându-le pe nume, de undeva de deasupra.

Vocile lor era răgușite de atâta țipat și obosite de emoție, dar răspunseră cu toată puterea de care fură în stare. Gena luă

lopata și o lovi de ușa care dădea în pivniță. Cu fiecare lovitură, sunetul ei găunos zăngănea și apoi răsuna în tunel.

În câteva minute, îl auziră pe Jim coborând pe scările din pivniță.

– Eugenia? Claudi? Unde sunteți? strigă el cu o voce nedumerită.

– Suntem aici, tăticule! strigă Claudine.

– Jim, e o ușă în spatele rafturilor cu vin, îi spuse Gena. Încearcă să tragi de rafturi.

Îl auziră cum lovește și trage de diferite rafturi. Gena lovi cu pumnii în cel care bloca ieșirea.

– Ăsta, Jim! Ăsta! strigă ea.

Urmă un hârșâit, și apoi o rază de lumină apăru, devenind din ce în ce mai mare pe măsură ce raftul se dădu la o parte. Claudine se strecură prin deschizătură, urmată de Gena. Jim le prinse pe amândouă în brațe, agătându-se cu înfrigurare de ele, în ciuda hainelor lor ude.

– Oh, tăticule! repeta Claudine întruna.

– Vă simțiți bine? întrebă Jim, îngrijorat. Serios, vă simțiți bine?

– Slavă Domnului că ne-ai găsit! Da, suntem bine acum, Jim, îl asigură Gena.

– Cum ați ajuns acolo? Nici măcar n-am știut că există tunelul ăsta. Trebuie să fiți înghețate. Hai să mergem sus, să vă încălziți. Se uită în pasaj, încă luminat slab de lanterna cu kerosen pe care Gena o lăsase pe jos. O să-l investighez mai târziu.

Gena se simțea ca și cum tocmai ieșise dintr-o închisoare subterană și-i era groază să mai intre în tunel, dar știa că trebuia să-i arate lui Jim ce găsiseră.

– Nu, Jim, trebuie să vezi ceva chiar acum. Se strecură din nou prin deschizătura mică și-i făcu semn s-o urmeze. Claudi, mai bine rămâi aici să păzești intrarea pentru noi.

Se întoarse la mormanul de gunoaie și ridică dezgustată masca din cauciuc, ținând-o așa încât Jim s-o poată vedea.

– Cineva a încercat s-o înspăimânte pe Claudi cu simularea aceasta grotescă a unei fantome răuvoitoare. Asta e ce am simțit în paturie noastre. Mai e aici și o efigie: cea din cauza căreia m-am speriat și am căzut.

– De ce crezi că ar face un lucru ca ăsta? întrebă Jim. Ce au crezut c-o să câștige?

– Cred că știu. Și aveau de gând să distrugă dovezile. Îi arătă canistrele cu kerosen.

Jim scutură posomorât din cap și-și puse brațul în jurul Genei, ținând-o aproape, de parcă se temea că s-ar putea să dispară din nou.

– Spui că e posibil să fi găsit un motiv pentru toate astea?

– Adu lanterna, Jim. Trebuie să vezi singur. Îl conduse puțin mai departe în pasaj. Ai un cuțit la tine?

Jim scose briceagul din portofel și i-l dădu Genei.

– Pune lumina pe roca asta. Aici.

Jim examina deja șanțurile din roca cenușiu-verzuie. Gena zgârie cu lama pata maro-roșiatică și lumina lanternei surprinse o strălucire rozalie.

– Am văzut asta când am folosit lopata ca să încerc să sap o cale de ieșire. E posibil… ar putea fi…?

Înainte să poată termina, Jim îi luase deja cuțitul și zgârie o altă rocă, scoțând câtiva grăunți de material.

– Cu siguranță arată… cred că e cupru! Se întoarse și studie pereții din jur. Se pare că e mult cupru aici. Gena, cred că ai atins punctul nevralgic. Ăsta e filmul. Jim se întoarse în direcția pivniței. Acum, să mergem sus, înainte ca tu și Claudi… Dar fraza lui fu întreruptă de strigătul Claudinei.

– Tăticule!

Jim și Gena alergară prin tunel, aproape rostogolindu-se prin deschizătura îngustă. Doamna Blanche stătea pe treptele din pivniță, cu un pistol în mână.

Gena rămase șocată de reacția lui Jim. O strânse în brațe pe fetița care tremura de frică.

– E în regulă, draga mea, o asigură el. Doamna Blanche e de partea noastră.

Gena se zgâi la menajeră, uluită.

– Slavă domnului că le-ai găsit. Nu e nici o urmă de altcineva, anunță doamna Blanche. Cred că au fugit cu toții.

– Jim, știi cine a făcut asta? întrebă Gena, uimită.

– Să mergem sus și să vedem dacă putem să potrivim piesele tale de puzzle cu ce a descoperit doamna Blanche, spuse Jim. Atunci, poate vom ști răspunsul.

Gena se uită din nou la menajeră.

– Doamna Blanche e detectiv, Gena, îi explică Jim cu un zâmbet slab. Lucrează la o agenție pe care firma noastră o folosește de mulți ani, deși n-am întâlnit-o personal până acum.

Când au început necazurile, în vara asta, am avut nevoie de ajutor. A intrat în viețile noastre ca menajeră, ca să nu trezească bănuieli.

De surpriză, Genei i se tăie răsuflarea.

– Detectiv? Dar nu semeni deloc cu un… adică, pur și simplu nu semeni cu un detectiv.

– Asta e și ideea, zâmbi strâmb doamna Blanche.

Dintr-o dată, Gena tremură.

– Cred că sufăr de claustrofobie. Deodată simt că trebuie să fiu afară, la aer curat.

Claudine urca deja scările spre dulap și ceilalți o urmară.

– Ieși afară, la lumina soarelui, și o să-ți fac un ceai, sugeră doamna Blanche, încă menajera eficientă.

Era deja târziu după-amiaza. Ceea ce în tunel păruse o eternitate, în realitate nu fuseseră decât trei ore. Jim ieși afară cu Gena și cu fetița. În bătaia vântului șuierător, pădurea părea vie. Pescărușii țipau deasupra capetelor lor. Crengi și ace de pin trosneau sub picioarele lor în vreme ce se plimbau. Zgomotele i se păreau minunate Genei. Privi cu admirație nouă lacul și pădurea din jur, și-și umplu plămânii cu aerul proaspăt.

Urmărindu-i expresia fermecată, Jim zâmbi și-și puse brațul în jurul ei. O sărută pe obraz, dar nu spuse nimic. În câteva minute, doamna Blanche le strigă că era gata ceaiul.

Jim le făcu să stea în living, unde se vor simți mai confortabil. Gena fu bucuroasă să se scufunde printre pernele moi de pe canapea. O dureau toți mușchii din cauza loviturilor și săpatului din tunel, și eliberarea din starea de tensiune o lăsase fără pic de energie. Luă o înghițitură zdravănă din lichidul fierbinte.

– Jim, ai spus că știi cine e în spatele poveștii ăsteia.

– Ei bine, voi încerca să-ți explic. Agenția doamnei Blanche i-a investigat pe Al și pe Chris pentru ea. Al s-a dovedit a avea cazier: o fraudă într-o mină, acum câțiva ani. A făcut muncă silnică pentru asta. Probabil au crezut că dacă fiicei mele n-o să-i mai pese de insula Mounds, o voi vinde. E destul de departe de casă, ca să fie practică. Cred că m-ai mai auzit spunând asta.

– N-ai face asta, tăticule!

– Nu-ți face griji, draga mea, n-o s-o vindem. Dar pe asta trebuie să fi contat ei.

– Dar ce sens are, Jim? Cu siguranță, dacă ai fi dat-o spre vânzare, ar fi vrut-o Lawry. Și lui îi place aici.

Jim îi aruncă Genei o privire de avertizare, astfel că nu insistă cu asta, dar un sentiment de groază pusese deja stăpânire pe ea. Se întoarse și se uită la Claudine. Fetița aproape picotea pe scaun.

– S-o ducem în pat, să se odihnească până la cină, sugeră ea. Jim o ridică pe fiica lui și o duse cu grijă în camera ei. Gena o ajută pe micuța somnambulă să îmbrace o pijama caldă și uscată, apoi o înveli, sărutând-o pe fruntea încă murdară de praf.

– Hai să vorbim în camera din turn, ca să n-o deranjăm, spuse Jim și luând-o de mână, o conduse pe scări.

Soarele strălucitor al după-amiezii, care se reflecta pe suprafața ondulată a apei, făcea ca lacul să arate ca o pictură impresionistă. Jim împinse deoparte câteva din obiectele acoperite depozitate aici și descoperi o canapea din trestie

indiană, pe care o mută lângă fereastră. Ce diferență simțea Gena acum în camera asta!

– E o priveliște splendidă, Jim. Suspină mulțumită. Întorcându-se să se uite la el, văzu că expresia lui părea apăsată. Lawry… cu siguranță, Lawry nu e implicat în toată afacera asta! Oh, Jim, spune-mi că nu!

– Aș vrea să-ți pot spune asta, Gena. Îți amintești plimbarea mea romantică prin pădure, cu Delphine? Scena de dragoste pentru care m-ai mustrat?

Jim zâmbi și se aplecă s-o sărute apăsat. Genei îi plăcu sărutul, dar se îmbufnă la amintirea nopții dezagreabile din pădure. Își trase capul pe spate și se uită la el, supărată.

– Asta e tehnica ta de a trage doamnele de limbă? întrebă ea cu o iritare ironică bazată pe mai mult sentiment decât voia să-și dea el seama. Pun pariu că n-au nici o șansă, nu-i așa?

Jim lăsă capul pe spate și râse din toată inima.

– Îmi dau seama că e mult mai tânăr și mai frumos, spuse el, dar n-ai observat că eu și Lawry semănăm unul cu celălalt destul de bine, draga mea? Când pronunță numele vărului lui, gura îi deveni rigidă.

Gena realiză dintr-o dată că pe Lawry trebuie să-l fi văzut cu Delphine. Se întreba de ce nu se gândise mai înainte la asta. Își amintea că observase admirația secretă, dar frecventă a lui Lawry pentru Delphine. Tot Lawry trebuie să fi fost cu ea și în noaptea aceea, pe barcă.

– Vrăjitoarea aia mi-ar fi ucis fiica fără măcar să clipească, spuse Jim. N-am vrut să spun de față cu Claudi, dar agenția de detectivi a mai descoperit și faptul că Al și Chris s-au întâlnit de

câteva ori cu Delphine, iarna trecută. E și ea implicată. Primul indiciu cum că Lawry ar fi implicat și el, a fost când mi-ai spus despre scena de dragoste din pădure. Știam că e atras de ea, dar pur și simplu n-am putut să văd până atunci legătura cu atacurile astea împotriva Claudinei. N-am putut să-mi imaginez că va fi de acord cu toată mascarada asta. A ținut întotdeauna enorm la Claudi, iar ea e nebună după el. Va suferi mult când va afla.

– Așa se explică de ce a lovit-o pe Delphine în noaptea aceea când i-am văzut pe punte, spuse Gena. S-a întâmplat imediat după ce Claudi a căzut în lac. Delphine trebuie s-o fi împins. Mă tem că am crezut că-ți lovești logodnica. Am crezut că ești un bărbat destul de violent.

Jim zâmbi scurt.

– Ei bine, cel puțin mă simt mai bine să știu că a pedepsit-o. În cazul ăsta, faza cu înecul trebuie să fi fost tot ideea ei.

– Poate că Lawry n-a intenționat niciodată să-i facă rău Claudinei, nici pe scări. Probabil că tot Delphine a fost. Cu siguranță, el nu plănuia decât s-o sperie. Gena încerca să-l liniștească pe Jim: își dădea seama cât de mult îl afecta implicarea vărului lui.

– Delphine trebuie să-l fi hipnotizat. Probabil, ea e de vină pentru tot complotul ăsta blestemat împotriva Claudinei. Presupun că avea de gând să se mărite cu Lawry după ce cumpăra casa.

Căsătorie, se gândi Gena. Jim era liber, acum. De ce nu spunea nimic despre ei?

De ce nu-i declara iubirea? Se retrase în gândurile ei.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Jim continuă:

– Dacă tot am ajuns la subiectul ăsta, Gena, și eu am de gând să mă însor. Bineînțeles, dacă pot să găsesc pe cineva care să accepte un bărbat atât de violent. O spuse cu un zâmbet, dar ochii lui erau adânci și serioși când se aplecă și o sărută.

***

Era seara târziu. Gena, Claudine și Jim se odihneau în living. Luminile fuseseră lăsate stinse și întunericul apăsa în jurul lor, străbătut doar de sclipirile aurii ale focului din șemineu. Umbrele dansau pe pereți; mirosul de lemn arzând condimenta aerul din încăpere. Începuse să bată vântul, și Gena îl auzea șoptind printre copaci. Era plăcut să asculte sunetul, în timp ce stătea ghemuită la căldura focului, alături de cei doi oameni pe care-i iubea.

Fu prima care auzi motorul de barcă. Pe măsură ce se apropia, speranțele ei prinseră avânt. Poate că era Lawry. Poate că, până la urmă, nu avea nimic de-a face cu complotul împotriva Claudinei. Plecarea lui se putea să fi fost doar o coincidență. Ceilalți ascultau și ei.

Claudine sări în picioare.

– Trebuie să fie Lawry! În sfârșit, s-a întors. Când îi explicase Claudinei totul, Jim nu menționase rolul lui Lawry.

Motorul se opri. Evident, barca era legată de ponton. Claudine porni spre ușă, dar Jim o trase înapoi.

– Să așteptăm o clipă, draga mea. Să vedem cine e.

Claudine se uită nedumerită la tatăl ei.

– Tăticule, am crezut că ai spus că a trecut pericolul. Ai spus că au plecat.

Jim își puse brațul în jurul ei.

– Pericolul a trecut, draga mea. Doar că…

Ușa se deschise. Lawry se uită la cei trei din living.

– Slavă Domnului! exclamă el.

Jim îl privi în tăcere. Claudine zâmbea și încerca să se elibereze și să se ducă la vărul ei, dar tatăl ei o ținea rigid lângă el.

Fața lui Lawry era mânjită de praf și de transpirație. Hainele lui erau sfâșiate. Arăta de parcă ar fi călătorit în grabă, pe un drum lung. Când vorbi, o venă îi ieși în relief pe frunte.

– Mă temeam că tu și cu doamna Blanche n-o să le găsiți niciodată. Delphinei i-a scăpat până la urmă și mi-a spus că le-a baricadat în tunel.

Era o confesiune clară de vinovăție.

Gena suspină mizerabil. Putea să vadă cum pe fața lui Jim se adună furia.

– I-ai prins, Lawry? I-ai prins înainte să scape? întrebă Claudine, cu inocență.

Lawry se uită la ea un moment lung. Dintr-o dată, lacrimile îi străluciră în ochi. Alergă la Claudine, și în ciuda tatălui ei, o strânse cu înfrigurare în brațe.

– N-am intenționat niciodată să-ți fac rău, Claudi. N-am vrut niciodată să pățești ceva. Trebuie să crezi asta. A fost femeia aceea… care…

– Nu știe despre tine, îl întrerupse Jim. Vocea lui era plină de consternare. De ce nu te controlezi?

Deși nu știuse înainte, adevărul îi era mult prea limpede Claudinei acum, și realizarea aceasta o făcu brusc să se înece de suspine.

– Oh, nu tu, Lawry! Nu tu! Se întoarse dinspre el și-și împinse fața în haina tatălui ei, înăbușindu-și plânsetele.

– Acum, ia-ți lucrurile și dispari! ordonă Jim, cu vocea răgușită de emoție.

Lawry dădu înapoi, ștergându-și cu dosul mânecii obrajii umezi.

– O să fiu la adresa mea obișnuită din est, dacă decizi să mă urmărești în instanță, spuse el sec.

– N-o să ne spălăm rufele murdare în public. Pleacă, doar! Nu vreau să te mai văd sau să te mai aud vreodată.

Ochii lui Lawry îi întâlniră o clipă pe ai lui Jim și-i înfruntară reproșul. Apoi, încuviință din cap:

– Nu te condamn.

Se întoarse și se uită pentru prima dată la Gena.

– Îmi pare rău că te-am speriat și pe tine. Probabil că ți-ai dat deja seama, dar era Al în pădure. Porni spre scări. Slavă Domnului că ai avut curajul să înfrunți toată tărășenia asta! Să rămâi cu – ezită – cu micuța mea verișoară. Îi pieri vocea și dispăru pe scări fără să mai privească înapoi.

Jim suspină adânc și o trase pe Claudine lângă el, pe canapea.

– A fost slab, draga mea, încercă el să-i explice, slab și lacom, și Delphine și-a înfipt ghearele în el. Vei înțelege mai bine când vei mai crește puțin. Privi în gol, la focul din șemineu. Gena se uita și ea tot acolo. Ardea confortabil, scoțând scântei mici, dar zgomotul era acum unul pustiu. Gena își șterse o lacrimă.

– Cel puțin s-a întors, spuse ea. Era îngrijorat pentru Claudi când a venit. Se opri. Chiar dacă știa că asta va însemna închisoare, Jim. Spera că dându-și seama de asta, l-ar putea ajuta să se simtă mai bine.

– Presupun că, în cele din urmă, a ieșit la suprafață ceva din sângele bun al stră-străbunicului Edward și al stră-străbunicii Claudine, răspunse el, dar nimic nu poate schimba ceea ce a făcut.

– Nu, șopti Gena, știu.

– Știi, Gena, îți sunt foarte recunoscător pentru felul în care ai fost alături de Claudi. Știi asta, nu-i așa, scumpa mea?

Ea încuviință din cap.

Speriată de gândurile ei, Claudine se întoarse să se uite cu o curiozitate inteligentă la tatăl ei. Un zâmbet îi juca în colțurile gurii.

– "Scumpa mea"? întrebă ea. Oh, tăticule! Îl îmbrățișă cu entuziasm. Și tu o iubești, nu-i așa?

– O iubesc și eu, spuse el, uitându-se la Gena în timp ce vorbi. Apoi, expresia lui tandră se schimbă într-una gânditoare. Ai fost o detectivă minunată, Gena, spuse Jim. Dacă ai vreo întrebare pe care vrei să i-o pui – ei bine, eu unul nu pot să vorbesc cu el, dar nu lăsa ca asta să te împiedice.

Cu toate că se părea că Jim nu intenționa să-l acționeze în instanță, probabil că era la fel de curios ca și ea în privința anumitor detalii, și Gena hotărî să se ducă după el.

Bătu încet la ușa lui.

– Cine e? sări Lawry.

– Gena.

– Intră, Gena.

Hainele lui erau împrăștiate în pat și arunca pantalonii și cămășile, neîmpăturite, în două valize deschise.

– Gena, nu pot să-ți spun cât de rușine îmi este de ce am făcut. Am fost un prost! Ia loc până termin eu, și ascultă-mă. Poate o să te ajute dacă-ți spun toată povestea. În primul rând, trebuie să știi un lucru. Nici prin gând nu mi-a trecut c-o să vă blocheze în tunelul acela. Pur și simplu, n-am crezut c-o să meargă atât de departe. Tremură. Dacă nu v-ar fi găsit Jim?

– De ce a fost așa o surpriză pentru tine, Lawry, după ce aproape a înecat-o pe Claudine? întrebă Gena cu voce monotonă.

Lawry se uită câteva minute la ea, aproape fără s-o vadă, ca și cum ar fi privit înlăuntru, la propriile gânduri.

– N-ar fi trebuit să mă surprindă, conchise el în cele din urmă. Nu după episoadele cu scările și cu barca. Dar am amenințat-o pe Delphine după aceea, și n-am crezut că va mai avea vreo tentativă serioasă. Își aruncă țigara pe jos și o stinse cu piciorul. Cât de naiv am fost! Odată ce te lași implicat în ceva de genul ăsta, nu mai există nici o cale să controlezi lucrurile. Acum îmi dau seama că probabil n-ar fi ezitat în fața unei crime… În noaptea în care ne-ai surprins împreună –

presupun că realizezi acum că te-am indus înadins în eroare, făcându-te să crezi că Delphine a fost cu Jim. Am știut că Jim e pe cale să descopere adevărul în clipa când a primit telegrama aceea urgentă. Pe aici, practic nu s-a auzit de telegrame. Era o coincidență prea mare. Am crezut că încă mai putem scăpa. Delphine trebuia să distrugă dovezile, în vreme ce eu trebuia să fac aranjamentele pentru plecare.

Scoase o altă țigară și o aprinse.

– Probabil te întrebi de ce a venit la mine, când era deja logodită cu Jim. Cred că și-a dat de la început seama că dacă nu-l poate atrage pe Jim într-o căsătorie rapidă, nu-l va avea niciodată… nici banii lui. Evident, Jim a fost precaut. Sunt logodiți deja de doi ani. Știa că-l pierde și când a aflat de la Al despre minereul de cupru, m-a atras în complotul ei. A știut că voi fi o pradă ușoară. Nu sunt bărbatul de neîmbâlzit care este vărul meu.

Gena se uită la chipul frumos al lui Lawry. Trăsăturile lui nu mai aveau acum nici unul din semnele de slăbiciune pe care le citea mereu pe fața lui. Totuși, curba buzelor lui era întinsă, devenind aproape o linie subțire. Să sugereze asta egoism? Se uită la buzele lui, atât de asemănătoare cu ale lui Jim, dar cu o expresie atât de diferită. Poate că până la urmă chiar era o față egoistă. Dar ochii lui negri aveau aceeași afecțiune plină de căldură pe care i-o arătaseră întotdeauna. Asta o mișcă.

– Îmi pare rău, Lawry, șopti ea dintr-o dată. De-am putea să ștergem totul cu buretele! Dacă nu i-ai fi făcut rău Claudinei! N-o să înțeleg niciodată asta. Dacă n-ai fi fost atât de vrăjit de Delphine!

Lawry rămase tăcut, trădându-și tensiunea doar în încordarea mușchilor faciali. Apoi, începu să arunce în valize restul de haine.

– Am fost o victimă voluntară, mă tem. Suspină, apoi schimbă subiectul. Al a recunoscut minereul de cupru vara trecută, în scobitura din tunel, din apropiere de cimitir. Probabil că a fost o veche mină indiană, aparținând unui trib de demult, dinainte ca tribul stră-străbunicii noastre să-și poată aminti. Al și Chris au descoperit intrarea. Săpau în căutare de artefacte. După ce familia a plecat, s-au întors ca să studieze filonul de cupru. Era un minereu natural, aproape sută la sută pur. Al a recunoscut în Delphine persoana lacomă și necinstită. Cei ce se aseamănă se adună. Lawry se opri, părând să se gândească la Delphine. Cum poate să arate ca un înger frumos, și să fie… Expresia lui era înecată de amărăciune. Ei bine, oricum, iarna asta, când i-a povestit totul, Delphine a pus la cale povestea asta cu fantoma. Pesemne că și-a dat seama că dacă Jim va putea fi convins să vândă proprietatea, îmi va oferi mie prima șansă. Atunci, a început să-mi facă avansuri… iarna trecută.

Lawry rămase tăcut câteva clipe. Apoi, trânti capacele peste valizele încărcate la refuz și le încuie.

– Ei bine, asta e! Cercetă camera pe care probabil o folosise din copilărie. La revedere, Gena. Ai grijă de ei.

Trecu în grabă pe lângă ea, cu valizele în mână, și coborî scările.

Gena coborî și ea încet, gândindu-se la tot ce-i spusese. În living, Jim și Claudine stăteau încă în fața focului, Jim cu

brațul pe umerii fiicei sale. Claudine se oprise din plâns, dar din când în când un suspin apăsător îi zguduia trupul firav. Gena se așeză lângă ea, îndepărtându-i părul de pe obrajii umeziți.

– Ce zici de o ciocolată caldă înainte să ne culcăm?

Claudine își ridică privirea spre ea, cu o față plină de afecțiune, și încuviință. Gena se duse la bucătărie. Doamna Blanche lucra acolo, lustruind și dereticând ca o menajeră veritabilă.

– Știi, aproape că-mi place mai mult slujba asta decât să lucrez pentru agenție, îi mărturisi ea Genei.

Gena zâmbi.

– Ai făcut o treabă excelentă în ambele sensuri, doamnă Blanche. Dintr-o dată, își aminti avertismentul doamnei Blanche în privința lui Jim. Te superi dacă-mi explici ceva? întrebă ea, turnând lapte gros, de țară, într-o cratiță și adăugând câteva linguri de cacao olandeză. De ce naiba mi-ai spus lucrurile alea îngrozitoare despre Jim?

Doamna Blanche chicoti.

– O să treacă mult până să-mi ierți asta, nu-i așa?

Ei bine, domnișoară, întotdeauna m-am mândrit cu spiritul meu ascuțit de observație. De data asta, am observat, dar nu cu destulă atenție. Vezi tu, în după-amiaza aceea în bucătărie, am crezut că ochii aceia dulci de căprioară pe care nu i-ai putut ascunde erau meniți pentru Lawry. Până în momentul acela, decisesem deja că era implicat îndeaproape în plan.

Ezită. Ei bine, n-am putut să fiu directă și să-l acuz până nu eram sigură, nu? În afară de asta, nu puteam să primejduiesc ce aflasem, lăsând informația aceasta să iasă la iveală. Ai fi putut să te dai de gol, din greșeală.

Gena amestecă ciocolata și dădu focul mic, uitându-se la femeia mai în vârstă. Până la urmă, probabil că n-o văzuse sărutându-se cu Jim, se gândi ea.

– Mi s-a părut o idee inspirată să-ți spun despre reputația lui, continuă doamna Blanche.

A fost o haimana cu fetele de prin partea locului. Am crezut că adevărul ar putea s-o țină pe o fată inteligentă ca tine departe de el.

Apropo, eu eram cea care săpa lângă cimitir, pentru că domnul Worthington îmi spusese despre silueta pe care ai văzut-o și despre urmele pe care le-a găsit pe pământ. Atunci v-am auzit pe tine și pe Claudine în tunel.

Când am auzit barca domnului Worthington, am încetat să mai încerc să vă scot de una singură. Ne-am întors la locul unde am săpat eu, dar nu v-am mai auzit. Jim bănuia că s-ar putea să fie un tunel, din moment ce aparent vă mutaserăți din zonă.

Și s-a gândit să se uite în vechea pivniță de vin. M-a lăsat să stau să ascult lângă cimitir și s-a dus să se uite în pivniță.

Doamna Blanche agăță în cui cârpa cu care curățase și-și împături șorțul.

– Ei bine, presupun că asta închide cazul. A fost o zi de pomină. Cred că o să spun noapte bună, domnișoară Adams.

Îi zâmbi amiabil Genei, un zâmbet cât de binevoitor putea să schițeze fața ei inexpresivă, și plecă spre aripa cu dormitoarele.

Gena amesteca absentă în lichidul fierbinte, cufundată în gânduri.

– Claudi așteaptă ciocolata, iubito. Jim stătea în pragul ușii.

Când Gena scoase cănile de porțelan, Jim o întrerupse, punându-și brațul în jurul ei și sărutând-o mai întâi pe păr, apoi pe obraz și la urmă pe buze. Îmbrățișarea lui primi un răspuns entuziast din partea Genei, ceea ce duse la o serie de săruturi. Nu-și dădură seama că trecuse deja destul timp, până nu auziră un "hm" slab, și se întoarseră s-o vadă pe Claudine stând în pragul ușii, cu o licărire poznașă în priviri.

– Vă supărați dacă-mi iau singură ciocolata caldă?

Toată lumea râse. Gena turnă ciocolată în trei căni. O luă de mână pe Claudine, împinse o cană spre Jim, și-i ură din priviri un noapte bună plin de afecțiune.

– Vino, domnișoară. A trecut de mult ora ta de culcare. Să ne luăm ciocolata sus.

Urcară împreună scările, în tăcere. Gena era copleșită de atâtea emoții. Aceea va fi fiica ei, își spuse ea.

Claudine rupse tăcerea:

– Simt că stră-străbunica e chiar aici, cu noi, Gena, și te iubește și ea, spuse fetița cu tandrețe. Știe că sunt pe mâini bune cu tine. Asta o face fericită, vezi tu?

Cum vorbea, o căldură învăluitoare părea să le înconjoare. Gena se opri și ascultă. Oare chiar auzea niște pași târșâiți,

înfundați, urcând pe scări în spatele lor? Se întoarse. Nu era nimic. Mai ezită o clipă și zgomotul se pierdu treptat, poate cu o ultimă satisfacție, amestecându-se cu sunetul vântului care suspina printre pinii înalți.

Sfârșit.